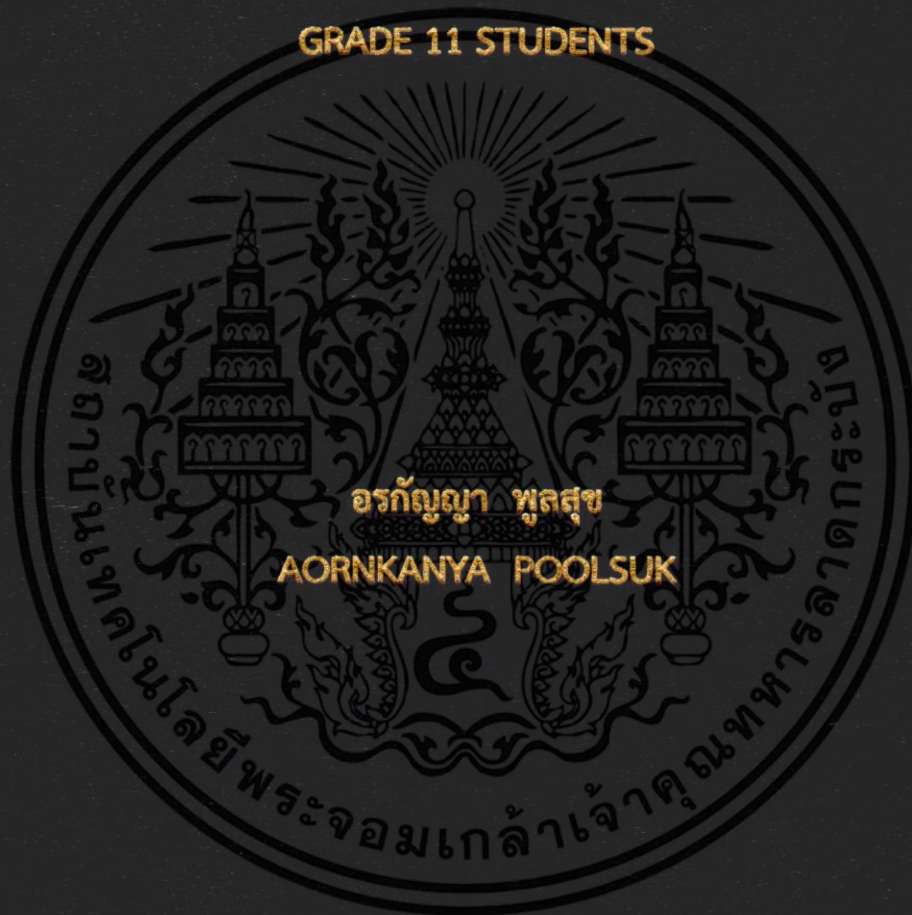

การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING SKILL USING WORKBOOKS FOR
GRADE 11 STUDENTS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาคามหลักสูตรปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
สาขาวิชาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตรบัณฑิต
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

พ.ศ. 2558

KMITL-2015-ED-M-220-136

การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING SKILL USING WORKBOOKS
FOR GRADE 11 STUDENTS

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาครุศาสตร์อุตสาหกรรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน
คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
พ.ศ. 2558

KMITL-2015-ED-M-220-136

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

THE DEVELOPMENT OF CREATIVE WRITING SKILL USING
WORKBOOKS FOR GRADE 11 STUDENTS

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT
OF THE REQUIREMENT FOR THE DEGREE OF
MASTER OF INDUSTRIAL EDUCATION
INDUSTRIAL EDUCATION BRANCH CURRICULUM AND INSTRUCTION
FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION
KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

2015

KMITL-2015-ED-M-220-136

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

COPYRIGHT 2015

FACULTY OF INDUSTRIAL EDUCATION

KING MONGKUT'S INSTITUTE OF TECHNOLOGY LADKRABANG

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ใบรับรองวิทยานิพนธ์

หัวข้อวิทยานิพนธ์

การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์
โดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
The Development of Creative Writing Skill Using
Workbooks for Grade 11 Students

นักศึกษา

นางสาวอรกัญญา พูลสุข

รหัสประจำตัว

56603060

ปริญญา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต

สาขาวิชา

ครุศาสตร์อุตสาหกรรม (หลักสูตรและการสอน)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ผศ.ดร.บุญจันทร์ สีสันต์

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ดร.กฤษณา คิตดี

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์		ลายมือชื่อ
ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	
ผศ.ดร.บุญจันทร์	สีสันต์	
ดร.กฤษณา	คิตดี	
ผศ.ดร.ไพฑูริย์	พิมพ์ดี	
ดร.ราชันย์	บุญธิมา	

วัน / เดือน / ปี ที่สอบ

28 สิงหาคม 2558 เวลา 09.00 น. เป็นต้นไป

สถานที่สอบ

ณ ห้องเรียนปริญญาเอก คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรมรับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์ ดร.พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)

คณบดี คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม

วันที่ 22 เดือน กันยายน พ.ศ. 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
นักศึกษา	นางสาวอรกัญญา พูลสุข
รหัสนักศึกษา	56603060
ปริญญา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต
สาขาวิชา	ครุศาสตร์อุตสาหกรรม (หลักสูตรและการสอน)
พ.ศ.	2558
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.บุญจันทร์ สีสันต์
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์	ดร.กฤษณา คิติดี

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนให้มีประสิทธิภาพ 2) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 2 ห้องเรียน มีจำนวนนักเรียน 41 คน ที่ได้มาจากการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) ใช้เวลาในการทดลอง 10 ชั่วโมง ดำเนินการทดลองโดยใช้แบบแผนการวิจัยแบบ Randomized Control Group Pretest – Posttest Design

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ 1) แบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ 2) แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยและ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย (\bar{x}) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ค่าทดสอบสถิติที่ (t-test) ชนิด Dependent Samples

ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพ 85.94/86.70 และนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการใช้แบบฝึกทักษะสูงกว่าก่อนใช้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

Thesis Title	The Development of Creative Writing Skill Using Workbooks for Grade 11 Students
Student	Miss. Aornkanya Poolsuk
Student ID.	56603060
Degree	Master of Industrial Education
Program	Industrial Education (Curriculum and Instruction)
Year	2015
Thesis Advisor	Assistant Prof.Dr. Boonjan Sisan
Thesis Co-Advisor	Dr. Kissana Kiddee

ABSTRACT

The purposes of this research were :1) to develop the workbooks on Thai creative writing skills for students to improve. 2) to compare the ability of creative writing of students before and after using the workbooks of creative writing.

The samples consisted two classroom of 41 grade 11 Wang Kai Kang Vol school students in second semester of the 2015 academic year selected by cluster random sampling, They under took in 10 hours of experiment. The research design was Randomized Control Group Pretest - Posttest Design.

The research instruments were 1) evaluate the quality of the exercise on a rating scale (Rating Scale) of 5 levels 2) workbooks on Thai creative writing skills 3) creative writing skills test with reliability 0.74. Data were analyzed by mean (\bar{x}), standard deviation (S.D.) and t-test for dependent samples.

The samples consisted two classroom of 41 grade 11 Wang Kai Kang Vol school, students in second semester of the 2015 academic year selected by cluster random sampling.

1) The efficiency of the workbooks development on that creative writing skills was 85.94/86.70

2) The achievement in creative writing ability before and after the experiment was significantly higher than at .01 level.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะได้รับความอนุเคราะห์จาก อาจารย์ ผศ.ดร.บุญจันทร์ สีสันต์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และ อาจารย์ ดร.กฤษณา คิตติ อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ ได้กรุณาให้คำแนะนำช่วยเหลือ และช่วยตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ จนปรับปรุงวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยมีความซาบซึ้งในความกรุณาและขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ทุกท่าน ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ ตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ในขั้นตอนสุดท้ายจนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์และผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิอาจารย์ ดร.อิทธิพัทธ์ สุวทันพรกุล อาจารย์ ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา อาจารย์ ดร.ธณิดา เขยชุ่ม อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและการวิจัยทางการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร อาจารย์ ดร.สุณิสสา สุมิตรณะ อาจารย์ประจำภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร และอาจารย์รพัส สุร้อยระย้า อาจารย์ประจำภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ที่ได้กรุณาช่วยเหลือให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ของเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้ เพื่อปรับปรุงให้มีคุณภาพและมีความเหมาะสมต่อการวิจัย

ขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนรักรัษีวิทยา อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์และผู้ที่เกี่ยวข้องที่ให้ความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือวิจัยกับนักเรียนในโรงเรียนรักรัษีวิทยาและขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงเรียนวังไกลกังวล และผู้ที่เกี่ยวข้องที่ให้ความอนุเคราะห์ทดลองใช้เครื่องมือวิจัยกับนักเรียนในโรงเรียนวังไกลกังวล เพื่อนำผลไปใช้ปรับปรุงเครื่องมือวิจัยให้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

คุณค่าและประโยชน์ใดๆ ที่เป็นผลมาจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแต่ บิดามารดาและน้องสาวของผู้วิจัย และดร.กฤษณา คิตติ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่านด้วยความเคารพยิ่ง

อรกัญญา พูลสุข

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	I
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	II
กิตติกรรมประกาศ.....	III
สารบัญ.....	VI
สารบัญตาราง.....	VII
สารบัญภาพ.....	VIII
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
1.3 สมมติฐานของการวิจัย.....	5
1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	5
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	7
1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย.....	8
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
2.1 เอกสารแนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ.....	11
2.2 เอกสารแนวคิดที่เกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์.....	26
2.3 เอกสารแนวคิดเกี่ยวกับการเขียนและการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	50
2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	83
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	90
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	90
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	90
3.3 การสร้างและการหาคุณภาพของเครื่องมือ.....	91
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	98
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	98
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	101
4.1 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	101
4.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลัง.....	103
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	104
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	104
5.2 อภิปรายผล.....	106
5.3 ข้อเสนอแนะ.....	109

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตราหน้าไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	110
ภาคผนวก.....	120
ภาคผนวก ก หนังสือราชการ.....	121
ภาคผนวก ข แบบฝึกทักษะและใบความรู้.....	133
ภาคผนวก ค แบบทดสอบและเกณฑ์การประเมิน (Rubrics Scoring).....	181
ภาคผนวก ง การวิเคราะห์การประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียน.....	199
ภาคผนวก จ การหาคุณภาพของแบบทดสอบ.....	202
ภาคผนวก ฉ การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อหาประสิทธิภาพ.....	204
ภาคผนวก ช การวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติเพื่อเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลัง.....	208
ประวัติผู้เขียน.....	211

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
2.1 เปรียบเทียบแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์.....	35
3.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการเขียน ช่วงชั้นที่ 4.....	92
โดยมีเนื้อหาในแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์	
3.2 เกณฑ์การแปลความหมายของแบบฝึกทักษะ.....	94
3.3 แสดงแบบแผนการทดลอง.....	98
4.1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพรายบุคคล.....	101
4.2 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการทดลองกลุ่มเล็ก.....	102
4.3 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง.....	102
4.4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อน.....	103
กับหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์	
ง.1 ผลการประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย.....	200
จ.1 ผลการวิเคราะห์ค่า IOC ของแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	203
ฉ.1 แสดงค่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและแบบฝึกทักษะทางการเขียน.....	205
เชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยกับนักเรียนรายบุคคล	
ฉ.2 แสดงค่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและแบบฝึกทักษะทางการเขียน.....	206
เชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยกับนักเรียนรายกลุ่มเล็ก	
ฉ.3 แสดงค่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและแบบฝึกทักษะทางการเขียน.....	207
เชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง	
ช.1 แสดงค่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ.....	209
ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน	
เชิงสร้างสรรค์รายบุคคล	
ช.2 แสดงค่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ.....	209
ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์	
รายกลุ่มเล็ก	
ช.3 แสดงค่าคะแนนจากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะเพื่อ.....	210
เปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับกลุ่มตัวอย่าง	

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญญภาพ

ภาพที่	หน้า
2.1 แสดงโครงสร้างของแบบฝึกทักษะที่ 1.....	19
2.2 แสดงโครงสร้างของแบบฝึกทักษะที่ 2.....	19
2.3 โครงสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	19
2.4 โครงสร้างทางสมองทั้ง 3 มิติ.....	31
2.5 แสดงกระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์.....	32
2.6 หลักการสร้างแบบวัดความสามารถทางการคิด.....	45
2.7 แสดงแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์.....	47
2.8 แสดงขั้นตอนของกระบวนการในการสร้างแบบทดสอบอิงโดเมนฉบับร่าง.....	76
ก่อนนำไปตรวจสอบคุณภาพ	
2.9 แสดงลำดับขั้นของกระบวนการในการสร้างแบบทดสอบประเมินสภาพจริง.....	77
3.1 สรุปขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์.....	97

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งที่คนในแต่ละสังคมเป็นผู้กำหนดความหมายของสัญลักษณ์นั้นๆ และอาจมีความหมายเป็นอย่างอื่นในอีกสังคมก็ได้ ทั้งนี้เพราะบุคคลที่ทำหน้าที่กำหนดภาษาขึ้นมา นั้นมิใช่คนกลุ่มเดียวกันแต่เป็นคนละกลุ่มสังคมที่มีความแตกต่างกันทั้งด้านเชื้อชาติ ศาสนา ขนบธรรมเนียม วรรณะและภูมิประเทศ ภาษาในแต่ละสังคมจึงแตกต่างกัน อาจกล่าวได้ว่าภาษาเป็นสมบัติของสังคม ภาษาจึงมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาในแต่ละยุคแต่ละสมัย ดังนั้นเราควรใช้ภาษาให้ถูกต้องเหมาะสม เพราะนอกจากภาษาจะช่วยให้สามารถถ่ายทอดความรู้ ความคิดจากรุ่นสู่รุ่นแล้ว การใช้ภาษาที่ดียังทำให้สื่อความหมายได้ชัดเจนและแสดงถึงวัฒนธรรมอย่างหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงความเจริญก้าวหน้าของสังคม (สุภาพร นพพิชฌ์กูร. 2548 อ่างใน นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์. 2554 : 2) ทักษะการเขียนเป็นทักษะอย่างหนึ่งของการสื่อสารที่มีความสำคัญและใช้เป็นหลักฐานที่สามารถใช้อ้างอิงประกอบเหตุผลได้ ผู้ที่เขียนได้ดีจึงต้องคำนึงถึงองค์ประกอบหลายประการรวมถึงเรื่องการใช้ภาษาในการเขียน การเลือกเรื่องที่จะเขียน ตลอดจนการใช้โวหารต่างๆ เพื่อให้ผู้อ่านมีความสนใจงานเขียนของตนได้ การเขียนจึงเป็นศิลปะที่ต้องใช้ทักษะการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความชำนาญสามารถถ่ายทอดให้ผู้อ่านเข้าใจงานเขียนของตนได้ตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ (ดวงใจ ไทยอุบุญ. 2554 : 85)

การศึกษานับว่าเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้า และแก้ไขปัญหาต่างๆ ในสังคมเนื่องจากการศึกษาเป็นกระบวนการที่ช่วยพัฒนาตนเอง ประเทศชาติใดประชาชนมีการศึกษาสูงย่อมมีความหวังในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า สามารถแข่งขันกับนานาชาติเพื่อเข้าสู่ความเป็นประเทศแห่งสากลได้ จากแนวคิดดังกล่าวได้นำมาใช้ในการจัดการศึกษาของประเทศไทยสำหรับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) มุ่งพัฒนาคนไทยให้มีศักยภาพในการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีความคิดสร้างสรรค์ ใฝ่เรียนรู้ มีคุณธรรมจริยธรรม ค่านิยมที่ดีงาม รู้จักสิทธิหน้าที่ของตนเองและผู้อื่น ควบคู่กับการเสริมสร้างและพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางสติปัญญาและแหล่งเรียนรู้ในระดับชุมชน เน้นการพัฒนาคนทุกช่วงวัยให้เข้าสู่สังคมแห่งการเรียนรู้ตลอดชีวิตอย่างยั่งยืนและเสริมสร้างพลังทางสังคมให้ทุกคนสามารถแสดงออกทางความคิดอย่างสร้างสรรค์โดยการเรียนรู้และปฏิบัติหน้าที่ความรับผิดชอบในฐานะพลเมืองที่ดีของประเทศมีค่านิยมไม่ยอมรับการกระทำผิดและการคอร์รัปชัน ส่งเสริมการเปิดพื้นที่ในการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้และแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างในทางสร้างสรรค์ด้วยการมีส่วนร่วมต่อองค์กรเพื่อการพัฒนาในระดับต่างๆ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการพัฒนาประเทศตั้งแต่ร่วมคิดร่วมตัดสินใจ การกำหนด

แนวทางและการขับเคลื่อนไปสู่การปฏิบัติและร่วมตรวจสอบการดำเนินงานของภาครัฐและการพัฒนา เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ต่างๆ รวมทั้งสร้างโอกาส การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มเด็ก เยาวชน และผู้อยู่ในพื้นที่ห่างไกล การให้ความสำคัญกับการนำหลักคิดหลักปฏิบัติตามปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาเสริมสร้างศักยภาพของคนในทุกมิติ ทั้งทางร่างกายที่สมบูรณ์แข็งแรง มีสติ ปัญญาที่รอบรู้ มีจิตใจที่สำนึกในศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม และความเพียร มีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง รวมทั้งการเสริมสร้างสภาพแวดล้อมในสังคม และเอื้อต่อการพัฒนาคนเพื่อจัดการศึกษาที่มีคุณภาพที่หลากหลายเข้าถึงได้ง่ายสอดคล้องกับวัฒนธรรม วิถีชีวิตและการประกอบอาชีพในแต่ละท้องถิ่นโดยเน้นการพัฒนานักเรียนเป็นสำคัญสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองเรียนรู้เป็นกลุ่มจนติดเป็นนิสัยใฝ่เรียนรู้ (คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2555 : ฉ)

ระบบการศึกษาของไทยภายหลังการปฏิรูปการศึกษาเริ่มให้ความสำคัญในการส่งเสริมการคิดแก่เด็กและเยาวชนโดยกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 1-3) พ.ศ. 2542 - 2553 โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกระดับ เป็นกระบวนการที่ช่วยให้มนุษย์ได้พัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ช่วยสร้างสรรค์บุคคลให้มีคุณภาพ มีสติปัญญา มีความรู้ความสามารถเมื่อคนในชาติประกอบด้วยความรู้และความคิดที่มีคุณภาพย่อมเป็นพลังในการพัฒนาและสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าให้แก่ประเทศชาติตลอดจนสามารถแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสังคมได้ หลังการปฏิรูปการศึกษาไทย นักการศึกษาหลายท่านเริ่มตระหนักและได้วิพากษ์วิจารณ์เกี่ยวกับระบบการศึกษาของไทยว่ากระบวนการจัดการเรียนรู้ที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้ทำลายศักยภาพทางสมองของนักเรียนโดยเน้นการท่องจำเพียงอย่างเดียวและไม่มีการพัฒนาทางกระบวนการคิดเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศอื่นจึงเกิดแนวคิดการจัดการเรียนรู้ในรูปแบบใหม่ให้นักเรียนเป็นผู้มีทักษะในการคิด คิดเป็น คิดถูก ครูผู้สอนจึงจำเป็นต้องจัดการเรียนรู้ที่ส่งเสริมกระบวนการคิดสร้างสรรค์ให้แก่นักเรียนเพื่อตอบสนองความต้องการของสังคมและประเทศชาติเพื่อสามารถนำไปใช้ในการออกแบบการจัดการจัดการกิจกรรมการสอนให้แก่นักเรียนต่อไป (สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ และคณะ. 2555 : 14)

“ความคิดนั้นสำคัญมากถือได้ว่าเป็นแม่บทใหญ่ของคำพูดและการกระทำทั้งปวง กล่าวคือถ้าคนเราคิดดี คิดถูกต้อง ทั้งตามหลักวิชาการและคุณธรรม คำพูดและการกระทำก็เป็นไปในทางที่ดีที่เจริญ” พระบรมราชาธิวาทีในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชในพิธีพระราชทานปริญญาบัตรของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วันพุธที่ 9 กรกฎาคม 2540 แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการคิดโดยเฉพาะความคิดที่ดีที่ถูกต้อง คิดไปในทางสร้างสรรค์ (ภูมิพลอดุลยเดช. พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. 2543 : 100) การจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยในปัจจุบันควรเน้นการจัดการกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้เพื่อให้เกิดการเรียนรู้อย่างจริงจังจึงสามารถสื่อสารได้ถูกต้องและเกิดผลดี ต่อทักษะการฟัง การอ่าน การดู เป็นเครื่องมือในการสื่อสารและใช้ทักษะการพูด การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสารด้านทักษะต่างๆ ทางภาษาไทย การเขียนจึงเป็นทักษะอย่างหนึ่งที่สำคัญมากในการสื่อสารเพราะการเขียนเป็นหลักฐานที่คงทนถาวรยิ่งกว่าทักษะด้านอื่นๆ ในการนำเสนอข้อมูลด้านความรู้ ความคิดและประสบการณ์ต่างๆ ของผู้ส่งสารไปสู่ผู้รับ (กระทรวงศึกษาธิการ. 2551 : 1)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วและมีความซับซ้อนมากขึ้นความคิดสร้างสรรค์ได้เข้ามามีบทบาทอย่างมากในการดำรงชีวิตท่ามกลางความเปลี่ยนแปลงยุคปัจจุบัน ซึ่งปัจจัยสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้คนมีคุณภาพคือ การมีความสามารถในการคิดเพราะความสามารถในการคิดเป็นพื้นฐานในการดำรงชีวิตได้อย่างมีคุณภาพทุกด้านทั้งทางร่างกาย สังคมอารมณ์และสติปัญญาซึ่งถือว่าเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศ เพราะฉะนั้นจึงควรเอาใจใส่ต่อการพัฒนาการคิดของประชาชนให้มีคุณภาพอย่างจริงจัง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเยาวชนซึ่งในอนาคตจะเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพ ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ซึ่งมีคุณภาพมากกว่าความสามารถด้านอื่นๆ และเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติประเทศใดก็ตามที่สามารถแสวงหาพัฒนาและดึงเอาศักยภาพเชิงสร้างสรรค์ออกมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้มากเท่าใดก็ยังมีโอกาสพัฒนาและเจริญก้าวหน้าได้มากเท่านั้น (ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. 2556 : ก) ความคิดสร้างสรรค์เป็นคุณลักษณะที่มีอยู่ในตัวของทุกคนและสามารถส่งเสริมคุณลักษณะนี้ให้พัฒนาสูงขึ้นได้ Gale (1961) ซึ่งสอดคล้องกับ Storm (1963) กล่าวว่า ทุกคนมีศักยภาพทางความคิดสร้างสรรค์ แต่อาจแตกต่างกันในระดับของความมากน้อยและ Torrance (1965) สนับสนุนว่าความคิดสร้างสรรค์สามารถพัฒนาได้ด้วยการสอน ฝึกฝนและการฝึกปฏิบัติที่ ถูกวิธี ควรส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์แก่เด็กตั้งแต่เยาว์วัยเพราะเป็นระยะที่เด็กมีจินตนาการสูงนับเป็นการเริ่มต้นที่ดีในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของเด็ก (Guilford. 1967 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557 : 4) กล่าวว่า แนวคิดทางด้านความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นประโยชน์เป็นลักษณะความคิดอเนกนัย (Divergent Thinking) คือความคิดหลายทิศทาง หลายแง่ หลายมุม คิดได้กว้างไกลซึ่งลักษณะความคิดเช่นนี้จะนำไปสู่การคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่ รวมถึงการคิดค้นพบวิธีการแก้ปัญหาได้สำเร็จ ความคิดอเนกนัยประกอบด้วย ความคิดริเริ่ม (Originality) ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) และความคิดละเอียดลออ (Elaboration) เป็นการศึกษาคำตอบหลายๆ คำตอบในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า (เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2553 : 30) กล่าวว่า การเกิดความคิดสร้างสรรค์ได้นั้นมีลักษณะเป็นลำดับขั้นและผลผลิตของความคิดสร้างสรรค์เป็นขั้นๆ ซึ่งผลผลิตจะอยู่ในขั้นใดนั้นขึ้นอยู่กับการใช้ทักษะและความสามารถในการคิดของบุคคลรวมถึงผลงานสร้างสรรค์ทุกประเภทที่เป็นรูปธรรม เช่น สิ่งประดิษฐ์ต่างๆ และที่เป็นนามธรรมล้วนเป็นผลผลิตจากการคิดสร้างสรรค์ทั้งสิ้น

การฝึกทักษะด้านภาษาไทยควรมีการเน้นให้นักเรียนได้มีการฝึกปฏิบัติจริงโดยจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ซึ่งสามารถสร้างองค์ความรู้ จนเกิดความรู้ความเข้าใจและมีทักษะการสื่อสารที่สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม และอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นกิจกรรมเสริมหนึ่งในหลักสูตรการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้เป็นทักษะที่สำคัญของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทย เพราะเป็นทักษะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนมีการแสดงความคิดเห็นได้อย่างเสรี นักเรียนสามารถใช้จินตนาการทางการใช้ภาษา ถ้อยคำและสำนวนต่างๆ ได้อย่างเหมาะสม การเขียนมีความสำคัญต่อการสื่อสารระหว่างกันเป็นเรื่องของกระบวนการทางความคิด ความคิดคือ จุดเริ่มต้นการแปรความคิดเป็นการกระทำคือ การปฏิบัติจริงกล่าวได้ว่าการใช้ภาษาและรูปแบบของการเขียนเป็นเพียงส่วนเดียวขององค์ประกอบทั้งหมด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่วางขึ้นโดยโรงเรียนเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นใด
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประการสำคัญคือ การสะสมประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง การดูก่อนลงมือเขียนเพื่อขยายความคิดให้ลึกและกว้างขวางออกไป (เอมอร์ ชิตะโสภณ. 2549 : 34 - 35)

สาเหตุสำคัญที่ส่งผลต่อการเขียนคือ การคิดเพราะกระบวนการคิดเป็นจุดเริ่มต้นของการเขียน จากปัญหาด้านคุณภาพการศึกษาของนักเรียนพบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่าร้อยละ 50.0 และมาตรฐานความสามารถของนักเรียนเรื่องการคิดวิเคราะห์ สังเคราะห์ มีวิจารณ์ญาณและการคิดสร้างสรรค์ค่อนข้างต่ำ จากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) พบว่าการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้านทักษะการเขียนยังไม่ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรและมีข้อบกพร่องทางการเขียนรวมทั้งผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนต่ำ การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้วิชาภาษาไทยสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารให้มีประสิทธิภาพและเป็นเรื่องที่ควรฝึกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้มีใช้เรื่องที่จะเกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ การใช้ภาษาเป็นเรื่องของการเรียนรู้ซึ่งต้องอาศัยทักษะทั้ง 4 ด้าน คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน โดยเฉพาะทักษะการเขียนจากความหมายของคำว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นการทำให้เกิดขึ้นทั้งทางวัตถุสิ่งของและทางจิตใจ จากสิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อนหรือมีเพียงต้นเค้าแล้วสามารถนำมาดัดแปลงให้เกิดสิ่งใหม่หรือความคิดใหม่ ซึ่งมีคุณค่าต่อสังคมส่วนรวมเป็นงานที่ต้องใช้จินตนาการอาศัยความอดสาหะบากบั่นสร้างฝันให้เป็นจริง จากความหมายทั้งสองรวมกัน การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงหมายถึงการเขียนที่ผู้เขียนสร้างคำ แนวคิดจากจินตนาการของตนเองโดยมิได้ลอกเลียนแบบอย่างของผู้อื่น อีกทั้งยังมีอิสระที่จะคิดรูปแบบใหม่ๆ แหกแนวจากของเดิมที่มีอยู่ เป็นผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด (ปราณี สุรสิทธิ์. 2549 : 40 - 41) ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อชีวิตบุคคลและการสื่อสารระหว่างกันซึ่งจะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างถูกต้องแล้ว ผู้เขียนจะต้องจัดระเบียบความคิดของตนเองออกมาอย่างเป็นระบบ และต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนเพื่อสื่อความหมายที่ตนเองต้องการอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ (ถวัลย์ มาศจรัส. 2550 : 5 - 6)

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative Writing) เป็นทักษะที่สำคัญอย่างหนึ่งของการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยเพราะเป็นทักษะที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิดอย่างเสรีเป็นการเขียนที่จะต้องใช้จินตนาการหรือความคิดคำนึงของตนเองเขียนโดยใช้ถ้อยคำสละสลวยประทับใจเพื่อให้ผู้อ่านงานเขียนเกิดความเพลิดเพลินแล้วยังต้องอาศัยการคิดเชิงสร้างสรรค์อีกด้วย (ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2551 : 2) จากปัญหาด้านคุณภาพการศึกษาของเด็กไทยและมาตรฐานความสามารถของนักเรียนเรื่องความคิดสร้างสรรค์ค่อนข้างต่ำ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและนำสื่อกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้ประเภทแบบฝึกทักษะ เพื่อใช้ฝึกความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 สาเหตุเพราะปัจจุบันยังไม่มีสื่อการสอนประเภทแบบฝึกทักษะสำหรับการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยที่เหมาะสม รวมทั้งต้องมีการพัฒนารูปแบบการสร้างและลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีเพื่อสามารถนำมาใช้ฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพตามจุดประสงค์ของหลักสูตรซึ่งการนำแบบฝึกทักษะมาทดลองใช้ใน

ครั้งนี้เป็นการศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนาการจัดการเรียนรู้ทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 และเป็นกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและมีความหลากหลาย สามารถพัฒนาทักษะกระบวนการคิดด้วยวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ช่วยพัฒนาความคิดและสติปัญญาให้แก่ นักเรียน คำนึงถึงการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างสื่อ บรรยากาศในชั้นเรียน กิจกรรมของครูผู้สอนและนักเรียนเนื่องจากการมีปฏิสัมพันธ์ในทุกๆ ด้านจะก่อให้เกิดการบูรณาการและบรรลุจุดมุ่งหมายของกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้โดยนักเรียนสามารถแสดงออกทางความคิด ความรู้สึกของตนจนเกิดความชำนาญทางความคิด ไม่ใช่เรียนรู้หรือฝึกฝนจากความเข้าใจเนื้อหาเท่านั้น

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพ
2. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์

1.3 สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

1.4 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

1.4.1 กรอบแนวคิดในการพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ผู้วิจัยยึดกรอบแนวคิดของ ถวัลย์ มาศจรัส (2550ก : 20) แนวคิดในการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อให้นักเรียนเกิดทักษะการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม ขั้นตอนในการจัดทำแบบฝึกทักษะมีดังนี้

- 1.4.1.1 ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกทักษะ
- 1.4.1.2 วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำ
- 1.4.1.3 ออกแบบการจัดทำแบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
- 1.4.1.4 สร้างแบบฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่นๆ ได้แก่
 - 1) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน
 - 2) ใบความรู้/แบบฝึกทักษะ
 - 3) ขั้นตอนกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติ

1.4.1.5 นำแบบฝึกทักษะไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4.1.6 ปรับปรุง พัฒนา ให้สมบูรณ์

1.4.2 กรอบแนวคิดในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ผู้วิจัยยึดแนวคิดในการหาประสิทธิภาพแบบฝึกของ ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 11 - 12) ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยรวมที่ได้จากการทำแบบฝึกระหว่างเรียนกับร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ด้วยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยใช้สูตร E_1/E_2 สำหรับทดสอบประสิทธิภาพของกระบวนการ กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 :Efficiency of Process ประสิทธิภาพของกระบวนการและกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_2 :Efficiency of Product ประสิทธิภาพของผลลัพธ์

1.4.3 กรอบแนวคิดในการวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ผู้วิจัยยึดแนวคิดการประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ ประสิทธิ์ ภาพัฒน (2554 : 10 - 11) โดยใช้ในการประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่าควรพิจารณาเวลาตรวจแก้งานเขียนและหลักการให้คะแนนนั้นจะต้องพยายามดูทุกแง่มุมเท่าที่จะทำได้อย่างเจาะจง พิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงอย่างเดียวและควรพิจารณาในข้อดังต่อไปนี้

1.4.3.1 เนื้อเรื่อง พิจารณาแนวคิด หรือแนวเรื่องการจัดระเบียบความคิด การอ้างเหตุผล การขยายความมีความชัดเจน การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหา การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ และการเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์

1.4.3.2 การใช้ภาษา พิจารณาระดับของภาษาที่ใช้ว่าถูกต้องตามกาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง พิจารณาการใช้คำ ประโยค การเขียนย่อหน้า การเว้นวรรคตอน การเรียงคำเข้าประโยค การเขียนสะกดการันต์ การวางวรรณยุกต์ และการใช้เครื่องหมายต่างๆ

1.4.3.3 รูปแบบ พิจารณาเฉพาะการเขียนที่มีแบบแผนแน่นอนว่าทำได้อีกทุกรูปแบบ การเขียนชนิดนั้นๆ หรือไม่ เช่น เรียงความ พิจารณาจากการเขียนที่มีส่วนค่านำ เนื้อเรื่อง สรุปและสัดส่วนการย่อหน้า

1.4.3.4 ส่วนประกอบกรเขียน ได้แก่ การเขียนตามข้อเท็จจริงทั้งหมด มีการอ้างอิงที่มาครบถ้วน ใช้ภาษาสุภาพชัดเจน

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้อธิบายโครงสร้างของสมรรถภาพทางสมองในลักษณะ 3 มิติ ที่เรียกว่า “แบบจำลองโครงสร้างทางสติปัญญา” ของ Guilford (1967 : 145 - 151) มาประยุกต์ใช้กับการสร้างเกณฑ์การประเมินทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ กล่าวคือ ความสามารถทางสมองของมนุษย์ประกอบด้วยสามมิติ ได้แก่ มิติด้านเนื้อหา (Contents) มิติด้านปฏิบัติการ (Operations) และมิติด้านผลผลิต (Products) ซึ่งสอดคล้องกับเกณฑ์การประเมินจากสภาพจริงของ สมศักดิ์ ภูวิภาดารวรรณ (2554 : 9 - 10) กล่าวคือ การสร้าง Rubric จัดทำขึ้นเพื่อประเมินกระบวนการ (Process) เพื่อประเมินผลผลิต (Product) เพื่อประเมินการปฏิบัติ (Performance)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมนักเรียน 207 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) พรรณิ สิกิจวัฒน์ (2557 : 163) จำนวน 2 ห้อง ได้แก่ห้อง 5/1 และ 5/8 โดยกำหนดให้ห้อง 5/1 ใช้สำหรับหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย จำนวน 20 คน และห้อง 5/8 ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 21 คน เป็นนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 41 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

2.1 ตัวแปรต้น คือ การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.2 ตัวแปรตาม คือ ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย

3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ใช้เวลาในการดำเนินการวิจัยทั้งหมดเป็นเวลา 3 สัปดาห์ ทดสอบก่อนเรียน Pre-test 1 ชั่วโมง และทดสอบหลังเรียน Post-test 1 ชั่วโมง รวมเวลาที่ใช้การทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนทั้งสิ้นจำนวน 10 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นเนื้อหาตามหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนวังไกลกังวลกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 1 ผู้วิจัยกำหนดเป็นหัวข้อเรื่องของเนื้อหา ในกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย 6 เรื่อง ได้แก่

1. ปริศนาอักษรไขว้
2. การสร้างคำและการแต่งประโยคตามบริบท
3. การเขียนเรียงความอย่างอิสระ
4. การเขียนบรรยายเรื่องจากภาพ/การแต่งเรื่องจากภาพ
5. การเขียนแสดงความคิดเห็นโดยวิเคราะห์เรื่องจากภาพ
6. การเขียนโฆษณาจากภาพ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.6 นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

เพื่อความเข้าใจที่ถูกต้องตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงกำหนดความหมายของคำต่างๆ ที่ใช้ในการวิจัยดังนี้

1. การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยโดยมีเนื้อหาและ กิจกรรมสอดคล้องกับพื้นฐานทางความรู้จากประสบการณ์และความสนใจของนักเรียน แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประกอบด้วย

1.1 คำแนะนำในการใช้แบบฝึกเพื่อให้ นักเรียนเข้าใจในคำแนะนำต่างๆ

1.2 การสร้างแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย ส่วนที่เป็นเนื้อหาหลักในใบความรู้ และกิจกรรมต่างๆ แบบทดสอบ และแนวทางการเฉลย

1.3 รายละเอียดของเนื้อหาที่ใช้ในแต่ละแบบฝึก ประกอบด้วย ปริศนาอักษรไขว้ การสร้างคำและการแต่งประโยคตามบริบท การเขียนเรียงความอย่างอิสระ การเขียนบรรยายเรื่องจากภาพ/การแต่งเรื่องจากภาพ การเขียนแสดงความคิดเห็นโดยวิเคราะห์เรื่องจากภาพ และการเขียนโฆษณาจากภาพ

1.4 แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2. แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ตามแนวคิดจากทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของ Guilford ด้านความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาเพื่อใช้ฝึกให้ผู้เขียนได้เขียนถ่ายทอดแสดงออกทางอารมณ์ ความคิดเห็น ความรู้สึกที่เกิดจากจินตนาการหรือประสบการณ์เดิมที่ได้พบเห็นและเขียนในลักษณะที่เป็นเรื่องแปลกใหม่ และมีลักษณะเฉพาะตัวของผู้เขียนประกอบด้วยแบบฝึกทักษะทั้งหมด 8 ชุด โดยมีเนื้อหาและหลักเกณฑ์ทางภาษาด้านทักษะการเขียน 6 เรื่อง คือ ปริศนาอักษรไขว้เกี่ยวกับคำ การแต่งประโยคตามบริบท การเขียนเรียงความอย่างอิสระหรือการเขียนบรรยายจากภาพ การเขียนโฆษณาจากภาพ การเขียนแสดงความคิดเห็นโดยวิเคราะห์เรื่องจากภาพ ลักษณะของแบบฝึกทักษะมีรูปภาพและกิจกรรมการฝึกเขียนที่หลากหลาย ซึ่งเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก

3. ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง ความสามารถของนักเรียนในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่แสดงความรู้ความสามารถทางการเรียบเรียงประโยคได้หลายรูปแบบเพื่อถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก โดยอาศัยประสบการณ์และจินตนาการของผู้เขียนด้วยประสบการณ์เดิมที่พบเห็นหรือได้สัมผัสด้วยกระบวนการคิดอย่างคล่องแคล่ว ยืดหยุ่นและริเริ่มในเรื่องของการเขียนคำหรือประโยค การเขียนข้อความ การเขียนโฆษณา การเขียนเรื่องหรือบรรยาย และความละเอียดลออในรูปของผลงาน และวัดความสามารถโดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่

สร้างขึ้นเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในรูปของค่าคะแนนโดยเกณฑ์การพิจารณาประกอบด้วย การเสนอเนื้อหาสาระ การใช้ภาษา รูปแบบการเขียน และส่วนประกอบการเขียน

4. ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ หมายถึง ค่าร้อยละของคะแนนเฉลี่ยรวมที่ได้จากการทำแบบฝึกระหว่างเรียนกับร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 โดยการหาประสิทธิภาพของกระบวนการและประสิทธิภาพของผลลัพธ์ โดยใช้สูตร E_1/E_2 โดยที่

E_1 ตัวแรก หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของกระบวนการโดยคิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบฝึกทักษะระหว่างเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

E_2 ตัวหลัง หมายถึง ค่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์โดยคิดเป็นร้อยละของคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียนของนักเรียนที่เรียนรู้ด้วยแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 80

5. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวความคิดและทฤษฎี รวมถึงผลงานและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
ดังนี้

2.1 เอกสารแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ

- 2.1.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ
- 2.1.2 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ
- 2.1.3 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ
- 2.1.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี
- 2.1.5 รูปแบบของแบบฝึกทักษะ
- 2.1.6 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ
- 2.1.7 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

2.2 เอกสารแนวคิดเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์

- 2.2.1 ความหมายของความคิดสร้างสรรค์
- 2.2.2 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการความคิดสร้างสรรค์
- 2.2.3 ลำดับขั้นของความคิดและการสอนคิดสร้างสรรค์
- 2.2.4 ระดับของความคิดสร้างสรรค์
- 2.2.5 การศึกษาความคิดสร้างสรรค์ในประเทศไทย
- 2.2.6 ประโยชน์ของความคิดสร้างสรรค์
- 2.2.7 การวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์

2.3 เอกสารแนวคิดเกี่ยวกับการเขียนและการเขียนเชิงสร้างสรรค์

- 2.3.1 ความหมายของการเขียนและการเขียนเชิงสร้างสรรค์
- 2.3.2 ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
- 2.3.3 จุดมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
- 2.3.4 ลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ดี
- 2.3.5 องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์
- 2.3.6 หลักการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์
- 2.3.7 การวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1 เอกสารแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับแบบฝึกทักษะ

2.1.1 ความหมายของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือและอุปกรณ์สำคัญที่จะช่วยให้การสอนบรรลุวัตถุประสงค์ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็วและมีประสิทธิภาพ มีความคงทนในการจำโดยเฉพาะในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่เกี่ยวกับการฝึกทักษะต่างๆ มีนักการศึกษากล่าวถึงความหมายของแบบฝึกทักษะไว้

Good (1973 : 224) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ งานหรือการบ้านที่ครูผู้สอนมอบหมายให้นักเรียนทำเพื่อทบทวนความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว และเป็นการเรียนรู้ทักษะการใช้กฎหรือสูตรต่างๆ ที่ได้เรียนไป

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2544 : 106) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ การจัดประสบการณ์ฝึกหัดเพื่อให้เกิดความชำนาญจนสามารถปฏิบัติและเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง อีกทั้งสามารถแก้ปัญหาได้ถูกต้องอย่างหลากหลายและแปลกใหม่

กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 48) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ สื่อสำหรับใช้ฝึกทักษะการคิด การวิเคราะห์ การแก้ปัญหาและการปฏิบัติของนักเรียน นิยมใช้ในกลุ่มสาระภาษา คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การงานอาชีพ ลักษณะของแบบฝึกทักษะประกอบด้วยจุดประสงค์ การทบทวน กฎเกณฑ์ การเสนอตัวอย่างแบบฝึกทักษะและเฉลยหรือการอธิบายเพิ่มเติม

สุกิจ ศรีพรหม (2550 : 68) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ การนำสื่อประกอบที่สอดคล้องกับเนื้อหา และจุดประสงค์ของวิชามาใช้ในการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 2) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ สื่อการสอนชนิดหนึ่งที่ใช้ฝึกทักษะให้กับนักเรียนหลังจากเรียนจบเนื้อหาในช่วงหนึ่งๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ความเข้าใจรวมทั้งความชำนาญในเรื่องนั้นๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น

ถวัลย์ มาศจรัส (2550ก : 18) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ กิจกรรมการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลายและปริมาณที่สามารถตรวจสอบและ พัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำนักเรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและ หลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้นักเรียนสามารถทดสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

ปรีชา ช่างขวัญยืน (2552 : 131) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ หนังสือที่ให้แนวทางแก่นักเรียนในการฝึกฝนสิ่งที่ได้เรียนรู้มาแล้ว เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ชัดเจนขึ้นหรือเกิดทักษะความชำนาญมากขึ้น

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2554 : 8) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ สิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมความเข้าใจและเสริมเพิ่มเติมเนื้อหาบางส่วนที่ช่วยให้นักเรียนได้ปฏิบัติและนำความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ ถูกต้อง คล่องแคล่ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2554ก : 123) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะ สิ่งที่นักเรียนต้องใช้ควบคู่กับการเรียนมีลักษณะเป็นแบบฝึกทักษะที่ครอบคลุมกิจกรรมที่นักเรียนพึงกระทำ อาจกำหนดแยกเป็นแต่ละหน่วยหรืออาจรวมเล่มก็ได้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความหมายของแบบฝึกสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนรู้สำหรับนักเรียนที่ครูผู้สอนกำหนดขึ้น เพื่อเป็นสื่อประกอบการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการฝึกฝนจนเกิดทักษะโดยนักเรียนสามารถศึกษาและทำความเข้าใจจนเกิดทักษะต่างๆ เพื่อเสริมความรู้ความเข้าใจให้ดีขึ้นหลังจากได้ฝึกปฏิบัติ หรือแนวคิดที่ดีในเรื่องหนึ่งเรื่องใดนอกจากนั้นยังเป็นการตรวจสอบความรู้ ความเข้าใจ เพื่อช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ได้ แบบฝึกทักษะจึงเป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์ในการจัดการเรียนรู้

2.1.2 หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ

การฝึกเป็นกิจกรรมที่เป็นประโยชน์อย่างยิ่งในการจัดการเรียนรู้ที่นักเรียนต้องอาศัยเวลาหรือจำนวนครั้งในการฝึกเพื่อจะนำไปสู่เป้าหมายการเรียนรู้ที่ต้องการได้ สำหรับการจัดการเรียนรู้วิชาภาษาไทยตามหลักสูตรปัจจุบันนั้น นักเรียนต้องมีทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กันทั้ง การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน ที่มีการฝึกผสมผสานกับการเรียนโดยมีเนื้อหาสาระตามหลักสูตร พิมพ์ดีด (2544 : 21 - 23) ดังนั้น การฝึกจากแบบฝึกทักษะที่ครูผู้สอนสร้างขึ้นต้องคำนึงถึงหลักการสร้างและจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะ ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ และหลักการนำแบบฝึกทักษะไปใช้ เป็นต้น มีนักการศึกษาหลายท่านให้แนวคิดเกี่ยวกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้หลายท่าน ดังนี้

หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา (2544 : 149 - 151) กล่าวว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะด้วยตนเอง ดังนี้

1. ให้บทเรียนมีหลัก คือ
 - 1.1 จุดประสงค์การเรียนรู้และจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 - 1.2 เนื้อหาต้องเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียน
2. หลักเกณฑ์ของแบบฝึกทักษะ คือ
 - 2.1 แบบฝึกทักษะนี้ต้องเกี่ยวกับบทเรียนมาแล้ว
 - 2.2 มีคำชี้แจงง่ายๆ และสั้นๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจ
 - 2.3 เรียงให้เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของความยากง่ายเพื่อให้เด็กมีกำลังใจทำ
 - 2.4 แบบฝึกน่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
 - 2.5 ต้องมีความถูกต้อง ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาดูให้ดีอย่าให้มีข้อผิดพลาด
 - 2.6 เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกัน แบบฝึกทักษะที่กำหนดสามารถใช้กับ

นักเรียนเก่ง ปานกลาง อ่อน ความยากง่ายต่างกัน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (2546 : 145 - 146) กล่าวว่า หลักในการสร้างเอกสารนี้เพื่อเป็นแนวทางที่ครูผู้สอนใช้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ศึกษาปัญหาและความต้องการโดยศึกษาจากการผ่านวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หากเป็นไปได้ควรศึกษาความต่อเนื่องของปัญหาในทุกระดับชั้น
2. วิเคราะห์เนื้อหาหรือทักษะที่เป็นปัญหาออกเป็นเนื้อหาหรือทักษะย่อย เพื่อใช้ในการสร้างแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ
3. พิจารณาวัตถุประสงค์ รูปแบบและขั้นตอนการใช้แบบฝึกทักษะ เช่นจะนำแบบฝึกไปใช้อย่างไร ในแต่ละชุดประกอบไปด้วยอะไรบ้าง
4. สร้างแบบทดสอบ อาจจะเป็นแบบทดสอบเชิงสำรวจ แบบทดสอบเพื่อวินิจฉัยข้อบกพร่องแบบทดสอบความก้าวหน้าเฉพาะเรื่องเฉพาะตอน แบบทดสอบที่สร้างจะต้องสอดคล้องกับเนื้อหาหรือทักษะที่วิเคราะห์ได้
5. สร้างบัตรฝึกหัดเพื่อใช้พัฒนาทักษะในบัตรจะมีคำถามให้ตอบ การกำหนดรูปแบบขนาดให้ดูตามความเหมาะสม
6. สร้างบัตรอ้างอิง เพื่อใช้อธิบายคำตอบหรือเป็นแนวทางในการตอบเรื่องแต่ละเรื่อง
7. สร้างแบบบันทึกความก้าวหน้า ใช้บันทึกผลการทดสอบและใช้เพื่อให้เห็นถึงความก้าวหน้าของนักเรียน
8. นำแบบฝึกทักษะไปทดลองใช้เพื่อหาข้อบกพร่องต่างๆ
9. ปรับปรุงแก้ไข
10. รวบรวมเป็นชุด เพื่อนำไปใช้ประโยชน์ต่อไป

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2549 : 10) กล่าวว่า การจัดการเรียนรู้ภาษาไทยให้สนุกต้องพยายามให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะให้มากที่สุด และในแบบฝึกทักษะที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้นั้นอาจมีข้อผิดพลาด ดังนั้น ครูผู้สอนจะต้องชี้แจงให้นักเรียนทราบว่าผิดตรงไหน อย่างไร แต่ระวังอย่าให้นักเรียนเกิดความอาย และเมื่อเกิดข้อผิดพลาดจะต้องรีบแก้ไขอย่าปล่อยให้ผ่านไปโดยไม่ได้แก้ไขอย่างเด็ดขาด

ถวัลย์ มาตจรัส (2550ก : 20) กล่าวว่า ขั้นตอนของการสร้างและการจัดทำแบบฝึกทักษะ

1. ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกทักษะ
2. วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการทำ
3. ออกแบบการจัดทำแบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์
4. สร้างแบบฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่นๆ เช่น แบบทดสอบก่อนฝึก บัตรคำสั่ง ขั้นตอนกิจกรรมที่นักเรียนต้องปฏิบัติ และแบบทดสอบหลังฝึก
5. นำแบบฝึกทักษะไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
6. ปรับปรุงพัฒนาให้สมบูรณ์

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 14) กล่าวว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะ ดังนี้

1. ให้นักเรียนศึกษาเนื้อหาก่อนใช้แบบฝึกในแต่ละแบบฝึกอาจมีเนื้อหาสรุปย่อหรือหลักเกณฑ์ไว้ให้นักเรียนได้ทบทวนก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนที่โรงเรียนเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นใดโดยไม่ได้รับอนุญาต
2. สร้างแบบฝึกให้ครอบคลุมเนื้อหาและจุดประสงค์ที่ต้องการและไม่ยากหรือง่ายเกินไป
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. คำนี้ถึงหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ของนักเรียน ให้เหมาะสมกับบุคลิกภาวะและความแตกต่างของนักเรียน

4. ควรศึกษาแนวทางการสร้างแบบฝึกให้เข้าใจก่อนปฏิบัติการสร้าง อาจนำหลักการของผู้อื่นหรือทฤษฎีการเรียนรู้ของนักการศึกษา หรือนักจิตวิทยามาประยุกต์ใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อหาและสภาพการณ์ได้

5. ควรมีคู่มือการใช้แบบฝึก เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถนำไปใช้ได้อย่างกว้างขวาง หากไม่มีคู่มือต้องมีคำชี้แจงขั้นตอนการใช้ให้ชัดเจนแนบไปในแบบฝึก

6. การสร้างแบบฝึก ควรพิจารณารูปแบบการให้เหมาะสมกับธรรมชาติของแต่ละเนื้อหาวิชา รูปแบบจึงควรแตกต่างกันตามสถานการณ์

7. การออกแบบแบบฝึกควรมีความหลากหลาย ไม่ซ้ำซาก ไม่ใช่รูปแบบเดียวเพราะจะทำให้ นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ควรมีแบบฝึกหลายๆ แบบ เพื่อให้นักเรียนได้เกิดทักษะอย่างกว้างขวาง และส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ด้วย

8. การใช้ภาพประกอบเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยให้แบบฝึกน่าสนใจ และยังเป็นการพักสายตาให้กับนักเรียนด้วย

9. การสร้างแบบฝึกหากต้องการให้สมบูรณ์และครบถ้วน ควรสร้างในลักษณะของเอกสารประกอบการสอน แต่จะเน้นความหลากหลายของแบบฝึกมากกว่า และเนื้อหาที่สรุปไว้มีเพียงย่อ

10. แบบฝึกจะต้องมีความถูกต้อง อย่าให้มีข้อผิดพลาดโดยเด็ดขาด

11. คำสั่งในแบบฝึกเป็นสิ่งสำคัญ ที่มีควรมองข้ามไปเพราะคำสั่งต้องสั้นและกะทัดรัด เข้าใจง่าย ไม่ทำให้นักเรียนเกิดความสับสน

12. การกำหนดเวลาในการใช้แบบฝึกในแต่ละชุดควรให้เหมาะสมกับเนื้อหา และความสนใจของนักเรียน

13. กระดาษที่ใช้ควรมีคุณภาพเหมาะสม มีความเหนียวและทนทาน ไม่บางหรือขาดง่ายจนเกินไป

14. นำแบบฝึกทักษะไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

15. นำไปทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง

16. ปรับปรุงแบบฝึกเพื่อให้ได้ประสิทธิภาพตามเกณฑ์เพื่อนำไปใช้และเผยแพร่ต่อไป

Rosenbaun (1969 : 112 - 115) กล่าวว่า หลักในการสร้างแบบฝึกทักษะครูผู้สอนต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนส่วนใหญ่แล้วการจัดทำแบบฝึกทักษะเพื่อให้มากที่สุดสำหรับนักเรียนทั้งกลุ่มเก่งและกลุ่มอ่อนเลือกทำได้ตามความสามารถ แบบฝึกทักษะควรมีความชัดเจนและมีประโยชน์สามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

2.1.3 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะ

การสร้างแบบฝึกทักษะให้มีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องใช้ทฤษฎีและจิตวิทยาการเรียนรู้ซึ่งเป็นเอกสารนี้ แนวคิดพื้นฐานของการสร้างแบบฝึกทักษะที่เป็นประโยชน์สำหรับนักเรียนเพื่อให้สอดคล้องกับไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ความสามารถเรียนรู้ ที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ได้แก่ หลักความใกล้ชิดเป็นการใช้สิ่งเร้า ในการตอบสนองที่เกิดขึ้นในเวลาใกล้เคียงกันจะสร้างความพึงพอใจให้แก่นักเรียนและหลักการฝึกหัด เป็นกิจกรรมการสอนที่ให้นักเรียนได้ฝึกฝนด้วยตนเองเพื่อสร้างความรู้ความเข้าใจที่แม่นยำ มีนักการศึกษาหลายท่านได้กล่าวเกี่ยวกับหลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกทักษะ ดังนี้

พรธณี ชูทัย (2550 : 192 - 195) กล่าวว่า หลักแนวคิดของนักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. กฎแห่งผลของ (Thorndike) แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นตามหลักจิตวิทยาข้อนี้ต้องให้นักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะนั้นได้พอสมควร และควรมีค่าเฉลยให้นักเรียนสามารถตรวจคำตอบได้ หลังจากการทำแบบฝึกทักษะเสร็จแล้ว

2. กฎการฝึกหัดของ (Watson) การสร้างแบบฝึกทักษะตามหลักจิตวิทยาควรให้มีการกระทำซ้ำๆ เพื่อให้จดจำได้นาน และสามารถเขียนได้ถูกต้องเพราะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนอยู่เสมอ

3. กฎการเสริมแรงของ (Thorndike) การจัดกิจกรรมการสอนครูผู้สอนควรให้การเสริมแรง โดยการให้กำลังใจแก่นักเรียน เพื่อให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตนเองและรู้สึกประสบความสำเร็จ ในงานที่ทำ

4. แรงจูงใจ เป็นสิ่งสำคัญในการเรียนเพราะผู้สอนต้องกระตุ้นให้นักเรียนตื่นตัวและอยากรู้อยากเห็น แบบฝึกที่น่าสนใจจะเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้

ทิตินา แคมมณี (2555 : 51 - 52) กล่าวว่า หลักในการสร้างแบบฝึกโดยยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาโดยการฝึกฝน (Thorndike's Classical Connectionism) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ซึ่งมีหลายรูปแบบ บุคคลจะมีการลองผิดลองถูก (Trial and Error) ปรับเปลี่ยนไปเรื่อยๆ จนกว่าจะพบรูปแบบการตอบสนองที่สามารถให้ผลที่พึงพอใจมากที่สุด เมื่อเกิดการเรียนรู้แล้ว บุคคลจะใช้รูปแบบการตอบสนองที่เหมาะสมเพียงรูปแบบเดียว และจะพยายามใช้รูปแบบนั้นเชื่อมโยงกับสิ่งเร้าในการเรียนรู้ต่อไปเรื่อยๆ กฎการเรียนรู้ของ Thorndike's สามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบฝึกได้ดังนี้ Hergenhahn and Olsen (1993 : 56 - 57)

1. กฎแห่งความพร้อม (Law of Readiness) การเรียนรู้เกิดขึ้นได้ดีถ้านักเรียนมีความพร้อมทั้งทางร่างกายและจิตใจคำนึงถึงผู้เรียนในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงถึงว่านักเรียนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถ และความสนใจแตกต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกทักษะต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ต้องไม่ยากและไม่ง่ายจนเกินไปควรมีรูปแบบที่หลากหลาย

2. กฎแห่งการฝึกหัด (Law of Exercise) การฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ด้วยความเข้าใจจะทำให้การเรียนรู้นั้นคงทนถาวรถ้าไม่ได้กระทำซ้ำบ่อยๆ การเรียนรู้จะไม่คงทนถาวร และในที่สุดอาจลืมได้ควรจัดแบบฝึกจากง่ายไปยากเพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียน ซึ่งทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก

3. กฎแห่งการใช้ (Law of Use and Disuse) การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ความมั่นคงของการเรียนรู้จะเกิดขึ้น หากได้มีการนำไปใช้บ่อยๆ หากไม่มีการนำไปใช้อาจมีการลืมเกิดขึ้นได้หากต้องการให้นักเรียนมีทักษะในเรื่องใดจะต้องช่วยให้เกิดความเข้าใจ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ในเรื่องนั้นอย่างแท้จริง โดยการฝึกฝนและกระทำสิ่งนั้นบ่อยๆ แต่ควรระวังอย่าให้ถึงกับซ้ำซาก เพราะจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

4. กฎแห่งผลที่พึงพอใจ (Law of Effect) เมื่อบุคคลได้รับผลที่พึงพอใจย่อมอยากที่จะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจ จะไม่ยอมเรียนรู้ ดังนั้นการได้รับผลที่พึงพอใจ จึงเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนรู้

รัชณี ศรีไพรวรรณ (2556 : 412 - 413) กล่าวว่า หลักการสร้างแบบฝึกทักษะไว้หลายประการ ดังนี้

1. ให้สอดคล้องกับจิตวิทยาและพัฒนาการของเด็ก เพราะลำดับขั้นของการเรียนรู้ระยะแรกยังมีประสบการณ์ในการเรียนรู้น้อย เพราะฉะนั้นแบบฝึกจะต้องอาศัยรูปแบบที่จูงใจนักเรียนและเป็นไปตามลำดับความยากง่ายเพื่อให้นักเรียนมีกำลังใจที่จะทำแบบฝึกทักษะ

2. ให้ตั้งจุดมุ่งหมายว่าจะฝึกฝนในด้านใด เพื่อจัดเนื้อหาให้ตรงกับวัตถุประสงค์ที่วางไว้

3. ต้องคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียน ถ้าแยกตามความสามารถแล้วทำแบบฝึกทักษะเพื่อส่งเสริมนักเรียนแต่ละกลุ่มได้ดียิ่งดี

4. ในแบบฝึกทักษะควรมีคำชี้แจงง่ายๆ เพื่อให้นักเรียนเข้าใจถ้าผู้เรียนยังอ่านไม่ได้ผู้สอนต้องคอยแจงดด้วยคำพูดที่ใช้ภาษาง่ายๆ ให้นักเรียนสามารถทำตามคำสั่งได้

5. แบบฝึกทักษะต้องมีความถูกต้อง ผู้สอนต้องตรวจพิจารณาดูให้ถี่ถ้วน อย่าให้มีข้อผิดพลาดได้

6. การให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะแต่ละครั้งต้องให้เหมาะสมกับเวลาและความสนใจของนักเรียน

7. ควรทำแบบฝึกทักษะหลายๆ แบบเพื่อให้นักเรียนมีความรู้กว้างขวางและส่งเสริมให้เกิดความคิด

8. กระดาษที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะต้องเหนียวและทนทานพอสมควร

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับหลักทางจิตวิทยาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะสรุปได้ว่า ควรมีการศึกษาถึงปัญหาความต้องการวิเคราะห์เนื้อหาและรูปแบบเพื่อสร้างแบบฝึกทักษะให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบโดยนำทฤษฎีการเรียนรู้ที่ใช้เป็นพื้นฐานในการสร้างแบบฝึกทักษะคือ ทฤษฎีการเรียนรู้ของ (Thorndike) ตามหลักจิตวิทยาดังกล่าว หลักการสำคัญโดยครูผู้สอนสามารถนำไปสร้างแบบฝึกทักษะที่ดีเพื่อใช้สำหรับนักเรียนให้เหมาะสมกับวัย ความสามารถและความถนัดของนักเรียนแล้ว ครูผู้สอนควรจัดบรรยากาศในชั้นเรียนให้สอดคล้องกับความต้องการของนักเรียนโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจตามหลักการครูผู้สอนต้องคำนึงถึงสิ่งต่างๆ ได้แก่ พัฒนาการของนักเรียน เนื้อหาที่จะสอน ความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียน วัตถุประสงค์ในการฝึกและระยะเวลาที่ใช้ในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อไป

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.4 ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี

การสร้างแบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนควรมีองค์ประกอบหลายประการ เพื่อดึงดูดความสนใจของนักเรียนควรมีการเรียงลำดับจากง่ายไปหายากมีการใช้ภาษาที่เหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิหลังทางภาษาของนักเรียน นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี ดังนี้

กรรณิการ์ พวงเกษม (2540 : 8 - 9) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ทำให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดีและถูกต้องควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไปเพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายและเหมาะสมกับผู้ใช้นี้เพื่อให้ นักเรียนสามารถศึกษาด้วยตนเองได้
2. ควรมีความหมายต่อนักเรียนและตรงจุดมุ่งหมายของการฝึก ลงทุนน้อยใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้มีความเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของนักเรียน
4. ควรแยกฝึกเป็นเรื่องที่ไม่ยาวเกินไปควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบเพื่อให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนรู้เพื่อฝึกทักษะด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. ควรมีทั้งกำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบแบบเสรีการเลือกใช้คำข้อความหรือรูปภาพในการฝึกควรเป็นสิ่งที่นักเรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจ
6. ควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อยๆ จะทำให้นักเรียนเข้าใจเรื่องนั้นได้ดีใช้ได้อย่างถูกต้องมีหลักเกณฑ์และมองสิ่งที่เขาได้รับการฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อนักเรียนตลอดไป
7. มีผลตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ ฉะนั้นการทำแบบฝึกทักษะควรจัดทำให้มากพอและควรมีทุกระดับตั้งแต่ง่าย ปานกลางจนถึงค่อนข้างยากเพื่อให้นักเรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึกทักษะ
8. ควรสร้างความสนใจตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย
9. ควรได้รับการปรับปรุงควบคุมไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ
10. ควรเป็นแบบฝึกทักษะที่ครูผู้สอนสร้างให้นักเรียนได้เรียนรู้เพื่อสามารถประเมินและจำแนกความสามารถของนักเรียนได้

ถวัลย์ มาศจรัส (2550ก : 21) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดี มีลักษณะดังนี้

1. จุดประสงค์
 - 1.1 จุดประสงค์ชัดเจน
 - 1.2 สอดคล้องกับการพัฒนาทักษะตามสาระการเรียนรู้ และกระบวนการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้
2. เนื้อหาต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2.2 ใช้ภาษาเหมาะสม
- 2.3 มีคำอธิบายและคำสั่งที่ชัดเจน ง่ายต่อการปฏิบัติตาม
- 2.4 สามารถพัฒนาทักษะการเรียนรู้ นำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอด และหลักการสำคัญของกลุ่มสาระการเรียนรู้
- 2.5 เป็นไปตามลำดับขั้นตอนของการเรียนรู้สอดคล้องกับวิธีการเรียนรู้ และความแตกต่างระหว่างบุคคล
- 2.6 มีคำถามและกิจกรรมที่ทำทาส่งเสริมทักษะกระบวนการเรียนรู้ของธรรมชาติวิชา
- 2.7 มีกลยุทธ์การนำเสนอและการตั้งคำถามที่ชัดเจน น่าสนใจ ปฏิบัติได้สามารถให้ข้อมูลย้อนกลับเพื่อปรับปรุงการเรียนได้อย่างต่อเนื่อง

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2554 : 18) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีควรเป็นแบบฝึกทักษะทางภาษาเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นเพื่อเสริมสร้างความเข้าใจทางภาษาตาม แนวหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการและเสริมเนื้อหาบางส่วน จะช่วยให้นักเรียนนำความรู้ไปใช้ได้อย่างถูกต้องและแม่นยำจากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า แบบฝึกทักษะที่ดีและหลักการสร้างแบบฝึกทักษะที่มีประสิทธิภาพนั้นควรมีลักษณะ ดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายในการฝึกโดยให้สอดคล้องกับเรื่องที่จะจัดการเรียนรู้
2. ใช้ภาษาไทยให้เหมาะสมกับวัยของนักเรียน
3. รูปแบบของแบบฝึกทักษะต้องเร้าความสนใจ
4. ใช้เวลาที่เหมาะสมไม่นานเกินไป
5. สร้างแบบฝึกทักษะหลายๆ รูปแบบเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบฝึกทักษะที่ดีสามารถบอกถึงจุดประสงค์ของการฝึกที่แน่นอน คำสั่งและคำอธิบายพร้อมทั้งยกตัวอย่างที่ชัดเจนมีขั้นตอนในการจัดการเรียนรู้เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และทำงานอย่างเป็นระบบ เนื้อหาสอดคล้องกับบทเรียนและมีความน่าสนใจ ระยะเวลาในการกิจกรรมการสอนที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงความแตกต่างของนักเรียนในทุกๆ ด้าน เช่น วุฒิภาวะความพร้อม ความสนใจ ควรมีความหลากหลาย และสามารถเร้าความสนใจให้นักเรียนเกิดแรงบันดาลใจโดยมีการเรียนรู้ทักษะต่างๆ ได้อย่างเสรี

2.1.5 รูปแบบของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะเป็นสื่อการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ฝึกทักษะเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ดีและรวดเร็ว รูปแบบที่ใช้ในการฝึกทักษะนั้นมีหลายรูปแบบ มีผู้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับรูปแบบของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้ วัชร ขาวจิตร (2542 : 36) กล่าวว่า แบบฝึกทักษะตามรูปแบบของโครงการส่งเสริมสมรรถภาพการจัดการเรียนรู้ (Reduced Instructional Time หรือ RIT) มี 2 รูปแบบ คือ

แบบที่ 1 คือ แบบฝึกทักษะ เป็นวิธีที่นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการสอนวิชาทักษะ เช่น ภาษาไทย คณิตศาสตร์ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาพที่ 2.1 แสดงโครงสร้างของแบบฝึกทักษะที่ 1

ที่มา : วัชร ษ์ ขำวิจิตร (2542 : 36)

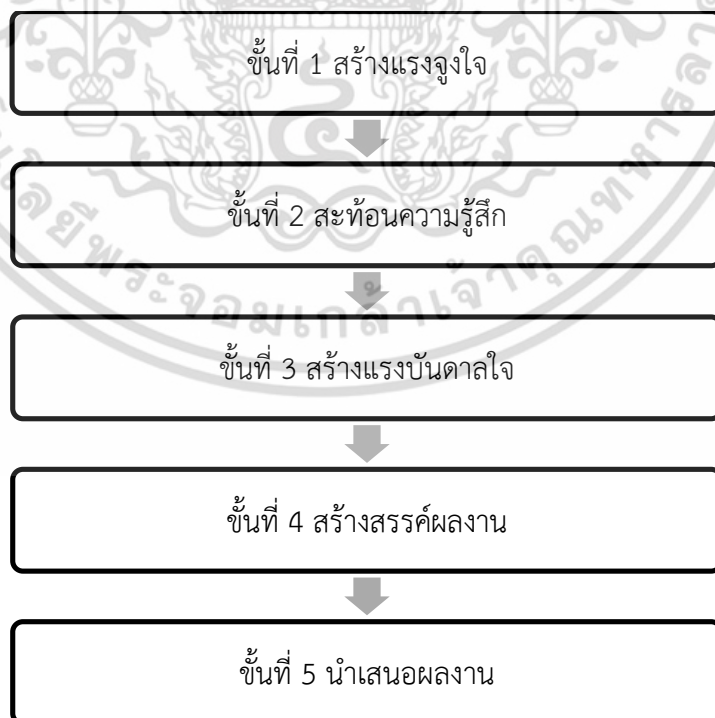
แบบที่ 2 คือ แบบฝึกทักษะที่ใช้ฝึกเพื่อให้นักเรียนเกิดความคิดรวบยอดเป็นวิธีที่นำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้วิชาสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต เช่น วิทยาศาสตร์ สังคม เป็นต้น

ภาพที่ 2.2 แสดงโครงสร้างของแบบฝึกทักษะที่ 2

ที่มา : วัชร ษ์ ขำวิจิตร (2542 : 36)

จากการศึกษารูปแบบของการฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำแนวความคิดประยุกต์ใช้เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยเพื่อให้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เนื้อหาและกิจกรรม ลำดับขั้นตอนใน การฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 โครงสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ที่มา : วัชร ษ์ ขำวิจิตร (2542 : 36)

เอกสารนี้เป็นการนำเอกสารไปใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นที่ 1 สร้างแรงจูงใจ หมายถึง ให้นักเรียนศึกษาตัวอย่างผลงานที่มีคุณค่าและน่าสนใจจากแบบฝึกทักษะที่กำหนดให้เพื่อเป็นแนวทางในการเรียนรู้

ขั้นที่ 2 สะท้อนความรู้สึก หมายถึง การให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นจากการรับรู้ผลงานหรือสื่อที่กำหนดให้

ขั้นที่ 3 สร้างแรงบันดาลใจ หมายถึง การชี้ให้เห็นความสำคัญของผลงานหรือสื่อต่างๆ เพื่อเป็นแรงผลักดันให้นักเรียนเขียนเรื่องนั้นๆ

ขั้นที่ 4 สร้างสรรค์ผลงาน หมายถึง การสร้างผลงานทางการเขียนโดยนำความรู้ ความคิด ประสบการณ์และจินตนาการ จากมวลความรู้เดิมมาสร้างองค์ความรู้ใหม่ในลักษณะที่แปลกใหม่แตกต่างไปจากเดิมไม่ซ้ำแบบใคร ตามความถนัดและความสามารถของแต่ละคน

ขั้นที่ 5 นำเสนอผลงาน หมายถึง การสรุปเนื้อหาจากผลงานที่ได้สร้างขึ้นเพื่อเป็นแนวทางในการนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

2.1.6 ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะ

แบบฝึกทักษะมีประโยชน์ต่อการจัดกิจกรรมการสอนและเป็นประโยชน์ในการปลูกฝังลักษณะนิสัยการเรียนรู้ด้วยตนเองให้กับนักเรียน มีนักการศึกษากล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

River (1968 : 97 - 105) กล่าวว่า ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกฝนนักเรียนมากพอสมควรในเรื่องหนึ่ง ก่อนที่จะมีการฝึกเรื่องอื่นๆ ต่อไป ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการจัดกิจกรรมการสอนไม่ไข่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ

2. แบบฝึกทักษะแต่ละบทควรมีวิธีฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งแบบเท่านั้น

3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว

4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ

5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จักดีแล้ว

6. เป็นแบบฝึกทักษะที่นักเรียนใช้ความคิดด้วย

7. แบบฝึกทักษะควรมีหลายๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้

Petty (1963 : 460 - 472 ; อ้างใน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2546 : 173 - 175) กล่าวว่า ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ 10 ประการ ดังนี้

1. เป็นส่วนที่เพิ่มขึ้นหรือเสริมเป็นอุปกรณ์การจัดการเรียนรู้ที่ช่วยลดภาระของครูผู้สอนได้มาก เพราะแบบฝึกทักษะเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. แบบฝึกทักษะช่วยเสริมทักษะทางภาษา เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้นักเรียนฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้นแต่ต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจใส่จากครูผู้สอน

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากนักเรียนมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกันการให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะที่เหมาะสมกับความสามารถของตัวเองจะช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในด้านจิตใจมากขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. แบบฝึกทักษะช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาให้คงทนโดยการกระทำดังนี้
 - 4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้นๆ
 - 4.2 ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง
 - 4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก
5. แบบฝึกทักษะที่จะใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากบทเรียนในแต่ละครั้ง
6. แบบฝึกทักษะที่จัดขึ้นเป็นรูปเล่ม นักเรียนสามารถเก็บรักษาไว้ใช้เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะช่วยทำให้ครูผู้สอนมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูผู้สอนดำเนินการปรับปรุงแก้ไขปัญหานั้นๆ ได้ทันที่

8. แบบฝึกทักษะที่จัดขึ้นนอกเหนือจากที่อยู่ในหนังสือแบบเรียนจะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มที่

9. แบบฝึกทักษะที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูผู้สอนประหยัดทั้งแรงงานและเวลาในการเตรียมสร้างแบบฝึกทักษะอยู่เสมอ ในด้านนักเรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกทักษะจากตำราเรียน ทำให้โอกาสได้ฝึกฝนทักษะต่างๆ มากขึ้น

10. แบบฝึกทักษะช่วยประหยัดค่าใช้จ่ายเพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มที่แน่นอน ทนต่อนักเรียนสามารถบันทึกและมองเห็นความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างมีระบบและระเบียบ

ถวัลย์ มาศจรัส (2550ก : 21) กล่าวว่า ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะเป็นสื่อการเรียนรู้ที่มุ่งเน้นในเรื่องของการแก้ปัญหา และการพัฒนาในการจัดการเรียนรู้ในหน่วยการเรียนรู้และสามารถเรียนรู้ที่ครูผู้สอนรับผิดชอบ โดยสรุปดังนี้

1. เป็นสื่อการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ให้แก่เด็กนักเรียน
2. นักเรียนมีสื่อสำหรับฝึกทักษะด้านการอ่าน การคิด การคิดวิเคราะห์ และการเขียน
3. เป็นสื่อการเรียนรู้สำหรับการแก้ไขปัญหาในการเรียนรู้ของนักเรียน
4. พัฒนาความรู้ ทักษะ และเจตคติด้านต่างๆ ของนักเรียน

สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 53) กล่าวถึง ประโยชน์ของแบบฝึกว่ามีประโยชน์มากมาย ดังนี้

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องอำนวยความสะดวกในการเรียนรู้
2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียน
3. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินตนเองได้
4. ฝึกให้นักเรียนทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบในงานที่ได้รับมอบหมาย
5. ช่วยลดภาระของครูผู้สอน
6. ช่วยให้นักเรียนได้ฝึกฝนได้อย่างเต็มที่
7. ช่วยพัฒนาความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. ช่วยเสริมสร้างให้ทักษะคงทน ซึ่งลักษณะการฝึกเพื่อช่วยให้เกิดผลดังกล่าวนั้นได้แก่

8.1 ฝึกทันทีหลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8.2 ฝึกซ้ำหลายๆ ครั้ง

8.3 เน้นเฉพาะในเรื่องที่ผิด

9. เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

10. เป็นแนวทางเพื่อทบทวนด้วยตนเอง

11. ช่วยให้ครูผู้สอนมองเห็นจุดเด่นหรือปัญหาต่างๆ ของนักเรียนได้ชัดเจน

12. ประหยัดค่าใช้จ่าย แรงงาน และเวลาของครู

รัชณี ศรีไพรวรรณ (2556 : 15) กล่าวว่า ประโยชน์ของแบบฝึกทักษะทางภาษา ดังนี้

1. ทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น เพราะเป็นเครื่องมือทบทวนความรู้

2. ทำให้ครูผู้สอนทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียน

3. ฝึกให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นและสามารถประเมินผลงานของตนเองได้

4. ฝึกให้นักเรียนทำงานตามลำพังโดยมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับประโยชน์ของแบบฝึกทักษะสรุปได้ว่า แบบฝึกทักษะเป็นนวัตกรรมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และเป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสื่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ประเภทแบบฝึกทักษะ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างและพัฒนาคุณภาพและประสิทธิภาพของการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ต่อไป

2.1.7 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 8) กล่าวว่า การทดสอบประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะมีความจำเป็นด้วยเหตุผล 3 ประการ ดังนี้

1. สำหรับการสร้างแบบฝึกทักษะ การทดสอบประสิทธิภาพช่วยประกันคุณภาพของแบบฝึกทักษะว่าอยู่ในขั้นสูงเหมาะสมที่จะลงทุนผลิตออกมาเป็นจำนวนมาก หากไม่มีการทดสอบประสิทธิภาพเสียก่อนแล้ว เมื่อผลิตแบบฝึกทักษะออกมาใช้ประโยชน์ไม่ได้ก็ต้องสร้างใหม่เป็นการสิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงานและเงินทอง

2. สำหรับผู้ใช้แบบฝึกทักษะ แบบฝึกทักษะที่ผ่านการทดสอบประสิทธิภาพจะทำหน้าที่เป็นเครื่องมือช่วยจัดกิจกรรมการสอน ในการสร้างสภาพการจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เปลี่ยนแปลงพฤติกรรมตามที่มุ่งหวัง ดังนั้นก่อนนำแบบฝึกทักษะไปใช้ ครูผู้สอนจึงควรมั่นใจว่าแบบฝึกทักษะนั้นมีประสิทธิภาพในการช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้จริง การทดสอบประสิทธิภาพตามลำดับขั้นจะช่วยให้เรามีแบบฝึกทักษะที่มีคุณค่าทางการจัดการเรียนรู้ตามที่กำหนดไว้

3. สำหรับผู้สร้างแบบฝึกทักษะ การทดสอบประสิทธิภาพจะทำให้ผู้ผลิตมั่นใจว่าเนื้อหาสาระที่บรรจุลงในแบบฝึกทักษะมีความเหมาะสม ง่ายต่อการเข้าใจอันจะช่วยให้ผู้ผลิตมีความชำนาญสูงขึ้น เป็นการประหยัดแรงสมอง แรงงาน เวลาและเงินทองในการเตรียมต้นแบบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.1.7.1 เกณฑ์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

เกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ ใช้ผลการประเมินความแตกต่างของคะแนนจากการสอนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ โดยยึดเกณฑ์ว่าหลังการฝึกนักเรียนจะได้คะแนนสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการคำนวณหาค่าที่ (t-test แบบ Dependent Sample)

การกำหนดเกณฑ์การหาประสิทธิภาพกระทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของนักเรียน 2 ประเภท คือพฤติกรรมต่อเนื่อง กระบวนการกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 : Efficiency of Process ประสิทธิภาพของกระบวนการและพฤติกรรมสุดท้าย (ผลลัพธ์) กำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_2 : Efficiency of Product ประสิทธิภาพของผลลัพธ์กำหนดเป็นเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ครูผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความพอใจโดยพิจารณาพิสัยการเรียนรู้ที่จำแนกเป็นพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Skill Domain) สำหรับพุทธิพิสัยเนื้อได้ที่เป็นความรู้ความจำมักจะตั้งไว้สูงสุดแล้วลดต่ำลงมากคือ 90/90, 85/85, 80/80 ส่วนเนื้อหาสาระที่เป็นจิตพิสัยจะต้องใช้เวลาไปฝึกฝนและพัฒนา ไม่สามารถทำให้ถึงเกณฑ์ระดับสูงได้ในห้องเรียนหรือในขณะที่จัดกิจกรรมการสอน จึงอนุโลมให้ตั้งไว้ต่ำลง นั่นคือ 80/80, 75/75 แต่ไม่ต่ำกว่า 75/75 เพราะเป็นระดับความพอใจต่ำสุด จึงไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำกว่านี้หากตั้งเกณฑ์ไว้เท่าใดก็ได้มักได้ผลเท่านั้น ดังจะเห็นได้จากระบบการเรียนการสอนของไทย ปัจจุบันได้กำหนดเกณฑ์โดยไม่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรไว้ 0/50 นั่นคือ ให้ประสิทธิภาพกระบวนการมีค่า 0 เพราะครูผู้สอนมักไม่มีเกณฑ์เวลาในการให้งานหรือแบบฝึกปฏิบัติแก่นักเรียน ส่วนคะแนนผลลัพธ์ที่ให้ผ่านคือ 50% ผลจึงปรากฏว่า คะแนนวิชาต่างๆ ของนักเรียนต่ำในทุกวิชา เช่น คะแนนภาษาไทยนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยเฉลี่ยครูผู้สอนคาดหวังว่านักเรียนจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเป็นที่น่าพึงพอใจการที่จะกำหนดเกณฑ์เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของคะแนนทำงานและการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนแต่ละปีเพียง 51% เท่านั้น สำหรับวิธีการคำนวณหาประสิทธิภาพกระทำได้ 2 วิธี คือ โดยใช้สูตรและโดยการคำนวณธรรมดา ดังนี้

2.1.7.2 การคำนวณประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ

ก. โดยใช้สูตรกระทำต่อไปนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556 : 11- 12)

$$\text{สูตรที่ 1} \quad E_1 = \frac{\sum x}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	คือ	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum x$	คือ	คะแนนรวมที่ได้จากการทำแบบฝึกระหว่างเรียน
	A	คือ	คะแนนเต็มของแบบฝึกปฏิบัติทุกชิ้นรวมกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับงานวิจัยเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$\text{สูตรที่ 2} \quad E_2 = \frac{\sum F}{B} \times 100$$

เมื่อ	E_2	คือ	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	คือ	คะแนนรวมจากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
	B	คือ	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	คือ	จำนวนนักเรียน

การคำนวณหาประสิทธิภาพโดยใช้สูตรดังกล่าวข้างต้น กระทำได้โดยการนำคะแนนรวมแบบฝึกปฏิบัติหรือผลงานในขณะประกอบกิจกรรมกลุ่มหรือเดี่ยว และคะแนนสอบหลังเรียนมาเข้าตารางแล้วจึงคำนวณหาค่า E_1/E_2

ก. โดยใช้วิธีการคำนวณโดยไม่ใช้สูตร

หากจำสูตรไม่ได้หรือไม่อยากใช้สูตรผู้ผลิตแบบฝึกทักษะสามารถใช้วิธีการคำนวณธรรมดาหาค่า E_1 และ E_2 ได้ ด้วยวิธีการคำนวณธรรมดา

สำหรับค่า E_1 คือ ค่าประสิทธิภาพของงานและแบบฝึกทักษะกระทำได้โดยการนำคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนในแต่ละกิจกรรมของแต่ละคนมารวมกันแล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนโดยเป็นร้อยละ

สำหรับค่า E_2 คือ ประสิทธิภาพผลลัพธ์ของการประเมินหลังเรียนของแต่ละแบบฝึกทักษะกระทำได้โดยการเอาคะแนนจากการสอบหลังเรียนและคะแนนจากงานสุดท้ายของนักเรียนทั้งหมดรวมกันหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนร้อยเพื่อหาค่าร้อยละ

2.1.7.3 การกำหนดเกณฑ์ในการหาประสิทธิภาพ

สุกิจ ศรีพรหม (2550 : 71) กล่าวว่า การยอมรับประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะมี 3 ระดับ

1. สูงกว่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้เกินร้อยละ 2.5 ขึ้นไป

2. เท่ากับเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะเท่ากับเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่เกินร้อยละ 25

3. ต่ำกว่าเกณฑ์เมื่อประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะต่ำกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้แต่ไม่ต่ำกว่าร้อยละ 2.5 ถือว่ายังมีประสิทธิภาพที่ยอมรับได้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 9) กล่าวถึง การที่จะกำหนดเกณฑ์ E_1/E_2 ให้มีค่าเท่าใดนั้น ให้ครูผู้สอนเป็นผู้พิจารณาตามความเหมาะสม โดยพิจารณาพิสัยการเรียนรู้ที่จำแนกเป็นพุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Skill Domain) ในส่วนของพุทธิพิสัยหรือเนื้อหาที่เป็นด้านความรู้ความจำมักจะตั้งไว้สูงสุดแล้วลดต่ำลงมาคือ 90/90, 85/85, 80/80 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะจะต้องใช้เวลาฝึกฝนและพัฒนาไม่สามารถทำให้ถึงเกณฑ์ระดับสูงได้ในไม่ช้ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ห้องเรียนหรือในขณะที่เรียนจึงอนุโลมให้ตั้งไว้ต่ำลง นั่นคือ 80/80, 75/75 แต่ไม่ต่ำกว่า 75/75 เพราะเป็นระดับความพอใจต่ำสุด จึงไม่ควรตั้งเกณฑ์ไว้ต่ำกว่านี้ หากตั้งเกณฑ์ไว้เท่าใดก็มักได้ผลเท่านั้น

2.1.7.4 ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ

เมื่อสร้างแบบฝึกทักษะเพื่อเป็นต้นแบบแล้วต้องนำแบบฝึกทักษะไปทดสอบประสิทธิภาพตามขั้นตอน ซัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 11 - 12)

1. การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1:1)

เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะกับนักเรียน 1 - 3 คน โดยใช้นักเรียนอ่อน ปานกลาง และเก่ง ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและทดสอบหลังเรียน นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพหากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น โดยปกติคะแนนที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยวนี้อาจได้คะแนนต่ำกว่าเกณฑ์มาก แต่ไม่ต้องวิตกเมื่อปรับปรุงแล้วจะสูงขึ้นมากก่อนนำไปทดสอบประสิทธิภาพกลุ่ม ทั้งนี้ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 60/60

2. การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1:10)

เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ครูผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะกับนักเรียน 6 - 10 คน (คลonenักเรียนที่เก่ง ปานกลาง อ่อน) ระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพให้ประเมินจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบให้ทำและประเมินผลลัพธ์ คือ การทดสอบหลังเรียนและงานสุดท้ายที่มอบให้แก่ นักเรียนทำส่งก่อนสอบประจำหน่วยให้นำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพหากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงในครั้งนี้จะคะแนนของนักเรียนจะเพิ่มขึ้นอีกเกือบเท่าเกณฑ์โดยเฉลี่ยจะห่างจากเกณฑ์ประมาณ 10% นั่นคือ E_1/E_2 ที่ได้จะมีค่าประมาณ 70/70

3. การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1:100)

เป็นการทดสอบประสิทธิภาพที่ครูผู้สอน 1 คน ทดสอบประสิทธิภาพแบบฝึกทักษะกับนักเรียนทั้งชั้นระหว่างทดสอบประสิทธิภาพให้จับเวลาในการประกอบกิจกรรม สังเกตพฤติกรรมของนักเรียนว่า หงุดหงิด ทำหน้าฉงน หรือทำท่าทางไม่เข้าใจหรือไม่ หลังจากทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามแล้วให้ประเมินการเรียนจากกระบวนการ คือ กิจกรรมหรือภารกิจและงานที่มอบหมายให้ทำและทดสอบหลังเรียนนำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ หากไม่ถึงเกณฑ์ต้องปรับปรุงเนื้อหาสาระ กิจกรรมระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนให้ดีขึ้น แล้วนำไปทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำกับนักเรียนต่างกลุ่ม อาจทดสอบประสิทธิภาพ 2-3 ครั้ง จนได้ค่าประสิทธิภาพถึงเกณฑ์ขั้นต่ำ ปกติไม่น่าจะทดสอบประสิทธิภาพเกินสามครั้ง ด้วยเหตุนี้ ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามจึงแทนด้วย 1:100

ผลลัพธ์ที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

หากต่ำกว่าเกณฑ์ไม่เกิน 2.5% ก็ให้ยอมรับว่า แบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หากค่าที่ได้ต่ำกว่าเกณฑ์มากกว่า -2.5 ให้ปรับปรุงและทดสอบประสิทธิภาพภาคสนามซ้ำจนกว่าจะถึงเกณฑ์ จะหยุดปรับปรุงแล้วสรุปว่าแบบฝึกทักษะไม่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้หรือจะลดเกณฑ์ลงเพราะ “ถอดใจ” หรือยอมแพ้ก็ได้ หากสูงกว่าเกณฑ์ไม่เกิน ± 2.5 ก็ยอมรับว่าแบบฝึกทักษะมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

หากค่าที่ได้สูงกว่าเกณฑ์เกิน ± 2.5 ให้ปรับเกณฑ์ขึ้นไปอีกหนึ่งขั้น เช่น ตั้งไว้ 80/80 ก็ให้ปรับขึ้นเป็น 85/85 หรือ 90/90 ตามค่าประสิทธิภาพที่ทดสอบประสิทธิภาพได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า เกณฑ์การพิจารณาหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะสำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้แนวทางในการพัฒนาแบบฝึกทักษะเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพไว้ที่ 80/80

2.2 เอกสารแนวคิดเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งมีคุณภาพมากกว่าความสามารถด้านอื่นๆ และเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ ด้วยการเน้นถึงคุณภาพที่สำคัญด้านความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ดังกล่าว อารี พันธุ์มณี (2557ช : 2) นักการศึกษาค้นคว้ากันมากและสรุปเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ดังนี้

2.2.1 ความหมายของการคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถที่สำคัญอย่างหนึ่งของมนุษย์ ซึ่งมีคุณภาพมากกว่าความสามารถด้านอื่นๆ และเป็นปัจจัยที่จำเป็นอย่างยิ่งในการส่งเสริมความเจริญก้าวหน้าของประเทศชาติ ด้วยการเน้นถึงคุณภาพที่สำคัญด้านความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์ อารี พันธุ์มณี (2557ช : 2) มีนักการศึกษาค้นคว้ากันมากและสรุปเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ ได้ดังนี้

Guilford (1950 : 4) ได้อธิบายว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นลักษณะความคิดแบบอเนกนัย Divergent Thinking คือ ความคิดหลายทิศทาง หลายแง่หลายมุม คิดได้กว้างไกลซึ่งลักษณะความคิดเช่นนี้จะนำไปสู่ความคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่รวมถึงการคิดค้นวิธีการแก้ปัญหาได้สำเร็จด้วย และยังอธิบายเพิ่มเติมว่า ความคิดอเนกนัยประกอบด้วย ความคิดริเริ่ม Originality ความคิดคล่องแคล่ว Fluency ความคิดยืดหยุ่น Flexibility ความคิดละเอียดลออ Elaboration

Osborn (1957) ได้อธิบายว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นจินตนาการประยุกต์ Applied Imagination คือเป็นจินตนาการที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อแก้ปัญหาที่ยากที่มนุษย์ประสบอยู่มิใช่จินตนาการที่ฟุ้งซ่าน เลื่อนลอยทั่วไป ความคิดจินตนาการจึงเป็นลักษณะสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ในการนำไปสู่ผลผลิตที่แปลกใหม่และเป็นประโยชน์ แต่ลำพังจินตนาการอย่างเดียวก็ยังไม่ทำให้เกิดผลผลิต ดังนั้นความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นความคิดจินตนาการที่ควบคู่กันไปกับความอุตสาหพยายามเสมอจึงจะทำให้งานสร้างสรรค์สำเร็จลงได้

Wallach and Kogan (1957 : 5) ได้อธิบายว่า ความคิดสร้างสรรค์นับเป็นความสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ กล่าวคือ เมื่อระลึกถึงสิ่งหนึ่งสิ่งใดก็จะเป็นสะพานให้ระลึกถึงสิ่งอื่นที่มี

เอกสารนี้ ความสัมพันธ์กันได้ต่อไปอีก การใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Torrance (1962 : Citing Simpson) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดที่ผิดแผกแตกต่างไปจากความคิดธรรมดาสามัญและเป็นความคิดแบบต่างๆ ที่ต่างออกไป ความคิดสร้างสรรค์จะเป็นกระบวนการที่บุคคลสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่างๆ โดยมีแนวความคิดหรือสมมติฐานที่สามารถจะพิสูจน์ได้และถ่ายทอดผลการพิสูจน์ออกมาจากการทดสอบหลายๆ ครั้งในแนวทางเดียวกัน

Torrance & Myers (1972 : 16) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการของความรู้ที่ไวต่อปัญหาหรือเป็นความสามารถของมนุษย์ในการคิดแก้ปัญหาด้วยความคิดที่ลึกซึ้ง นอกเหนือไปจากลำดับขั้นตอนของการคิดอย่างปกติธรรมดา เป็นลักษณะภายในของบุคคลที่จะคิดหลายแง่หลายมุมประสมประสานกันจนเป็นผลผลิตใหม่ที่ถูกต้องและสมบูรณ์

Edward De Bono (1995) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการมองหาทางเลือกหลายทิศทาง โดยการคิดอย่างรอบด้านครอบคลุมทั้งในแนวกว้างและแนวลึกตลอดจนสามารถสร้างแนวคิดใหม่ซึ่งอาจต่างจากแนวคิดเดิมบ้างเล็กน้อยหรือแปลกไปจนไม่คงแนวคิดเดิม

ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2546 : 7) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถของสมองที่คิดได้กว้างไกลหลายแง่มุม เรียกว่าความคิดแบบเบนกนัย ซึ่งทำให้เกิดความคิดแปลกใหม่แตกต่างไปจากเดิมเป็นความสามารถในการมองความสัมพันธ์ของสิ่งต่างๆ รอบตัวเกิดการเรียนรู้และเข้าใจจนเกิดปฏิกิริยาตอบสนองให้เกิดความคิดเชิงจินตนาการ ซึ่งเป็นลักษณะสำคัญของความคิดสร้างสรรค์ อันจะนำไปสู่การประดิษฐ์หรือคิดค้นสิ่งแปลกใหม่ หรือเพื่อการแก้ไขปัญหาซึ่งจะต้องอาศัยการบูรณาการจากประสบการณ์และความรู้ทั้งหมดที่ผ่านมา

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548 : 15) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นคำกริยาตรงกับคำภาษาอังกฤษว่า Create หรือ Creative มีความหมายว่าสร้างให้มีให้เป็นขึ้นหรืออนุมัติ หมายถึงการนำไปสู่สิ่งที่มีสิ่งที่เป็นอยู่จากสิ่งที่ไม่เคยไม่มีเป็นให้เกิดเป็นต้นแบบขึ้นมาสร้างให้มีให้เป็นขึ้น

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2549 : 137) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถทางสมองของบุคคลที่ประกอบประกอบด้วยความคิดริเริ่ม ความคิดคล่องตัว ความคิดยืดหยุ่นและความคิดละเอียดลออ ผสมผสานกันจนเกิดเป็นการคิดหลายทิศทางหรือการคิดแบบเบนกนัยเป็นการคิดที่ทำให้เกิดสิ่งใหม่ๆ หรือเป็นการดัดแปลงปรับปรุงหรือแก้ไขสิ่งต่างๆ ที่มีอยู่แล้วให้มีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม หรือมีการประดิษฐ์คิดค้นสิ่งใหม่ๆ ที่ไม่ซ้ำของเดิมและเป็นการคิดที่ไม่ซ้ำกับความคิดของผู้อื่น

ถวัลย์ มาศจรัส (2550ค : 4) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นการแสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนที่เขียนด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง หรือมีรูปแบบการเขียนที่มีความแปลกใหม่ มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ (2551 : 186) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความสามารถในการจินตนาการ และรวบรวมความรู้ความคิดอย่างหลากหลายและรวดเร็ว และสร้างเป็นความรู้ความคิดใหม่ของตนเองสามารถคิดนอกกรอบได้มีผลงานการคิดสามารถริเริ่มและสร้างผลงานหรือสิ่งใหม่ๆ ขึ้น

เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2553 : 3 - 4) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นความคิดแง่บวก Positive Thinking และการกระทำที่ไม่ทำร้ายใคร Constructive Thinking ตลอดจนการคิดไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สร้างสรรค์สิ่งใหม่ๆ Creative Thinking เป็นการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ที่แตกต่างไปจากเดิมและใช้ประโยชน์ได้อย่างเหมาะสม

วีรเธียร เขียนมีสุข (2553 : 18) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นการใช้ความรู้และความคิดรวมทั้งประสาทสัมผัสที่มีอยู่ทั้งหมดมาสร้างขึ้นเป็นความคิดหรือแนวคิดใหม่

ทิศนา แหมมณี (2554 : 7) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นการแสดงออกถึงการกระทำหรือพฤติกรรมซึ่งต้องใช้ความคิด เช่น การสังเกต การเปรียบเทียบ การจำแนกแยกแยะ การขยายความ การแปลความ การตีความ การจัดกลุ่ม/หมวดหมู่ การสรุป คำในกลุ่มนี้มีลักษณะของพฤติกรรม การกระทำที่ชัดเจนซึ่งหากบุคคลสามารถทำได้อย่างชำนาญก็จะเรียกกันว่า ทักษะและคำต่างๆ เหล่านี้แม้จะเป็นพฤติกรรมที่ไม่มีคำว่า “คิด” แต่ก็มี ความหมายของการคิดอยู่ในตัว

อารี พันธมณี (2557 : 7) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการทางสมองที่คิดในลักษณะอนैनันยอันนำไปสู่การคิดค้นพบสิ่งแปลกใหม่ด้วยการคิดดัดแปลง ประยุกต์จากความคิดเดิมผสมผสานกันให้เกิดสิ่งใหม่ ความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นได้ไม่มีอะไรเพียงแต่คิดในสิ่งที่เป็นไปได้หรือสิ่งที่เป็นเหตุเป็นผลเพียงอย่างเดียวเท่านั้น หากแต่ความคิดจินตนาการก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะก่อให้เกิดความแปลกใหม่ แต่ต้องควบคู่กันไปกับความพยายามที่จะสร้างความคิดฝันหรือจินตนาการให้เป็นไปได้ หรือที่เรียกว่าเป็นจินตนาการประยุกต์นั่นเอง จึงจะทำให้เกิดผลงานจากความคิดสร้างสรรค์ขึ้น

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความหมายของความคิดสร้างสรรค์สรุปได้ว่าจากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการทางสมองที่คิดในลักษณะอนैनันยอันนำไปสู่การคิดค้นพบสิ่งแปลกใหม่ด้วยการคิดดัดแปลง ประยุกต์จากความคิดเดิมผสมผสานกันให้เกิดสิ่งใหม่ซึ่งรวมทั้งการประดิษฐ์คิดค้นพบสิ่งต่างๆ ตลอดจนวิธีการคิดทฤษฎีหลักการได้สำเร็จ ความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นได้มีอะไรเพียงแต่คิดในสิ่งที่เป็นไปได้หรือสิ่งที่เป็นผลเพียงอย่างเดียวเท่านั้นหากแต่ความคิดจินตนาการก็เป็นสิ่งสำคัญยิ่งที่จะก่อให้เกิดความแปลกใหม่ แต่ต้องควบคู่กันไปกับความพยายามที่จะสร้างความคิดฝันหรือจินตนาการให้เป็นไปได้ หรือที่เรียกว่าเป็นจินตนาการประยุกต์นั่นเอง จึงจะทำให้เกิดผลงานจากความคิดสร้างสรรค์ขึ้น

2.2.2 หลักการ แนวคิด ทฤษฎีและกระบวนการความคิดสร้างสรรค์

หลักการ แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการคิดของนักการศึกษาจากต่างประเทศที่ได้รับความสนใจและนิยมนำมาใช้มีดังนี้ ทิศนา แหมมณี (2557 : 6 - 40)

1. ทฤษฎีโครงสร้างสมรรถภาพทางสมองของ Guilford
2. ทฤษฎีการคิดแก้ปัญหาอนาคตของ Torrance
3. ทฤษฎีแนวคิดของ Osborn
4. ทฤษฎีการคิดของ Anderson
5. ทฤษฎีการคิดของ Edward De Bono

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.2.1 ทฤษฎีโครงสร้างสมรรถภาพทางสมองของ Guilford

Guilford (1967 : 228 - 237) ได้อธิบายโครงสร้างของสมรรถภาพทางสมองในลักษณะ 3 มิติที่เรียกว่า “แบบจำลองโครงสร้างทางสติปัญญาของ Guilford” ขึ้นในปี ค.ศ. 1960 กล่าวว่า ความสามารถทางสมองของมนุษย์ประกอบด้วยสามมิติ (Three Dimensional Model) ได้แก่ มิติ ด้านเนื้อหา (Contents) มิติด้านปฏิบัติการ (Operations) และมิติด้านผลผลิต (Products) ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

มิติที่ 1 เนื้อหา หมายถึง เนื้อหาข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่เป็นสื่อในการคิดที่สมองรับเข้าไปคิด แบ่งออกเป็น 4 ลักษณะคือ

1.1 ภาพ (Figural เขียนย่อว่า F) หมายถึง ข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่เป็นรูปธรรมหรือรูปที่แน่นอน ซึ่งบุคคลสามารถรับรู้และทำให้เกิดความรู้สึกรู้จักคิดได้

1.2 สัญลักษณ์ (Symbolic เขียนย่อว่า S) หมายถึง ข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่อยู่ในรูปเครื่องหมายต่างๆ เช่น ตัวอักษร ตัวเลข โน้ตดนตรี รวมทั้งสัญลักษณ์ต่างๆ ด้วย

1.3 ภาษา (Semantic เขียนย่อว่า M) หมายถึง ข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่อยู่ในรูปของถ้อยคำที่มีความหมายต่างๆ กัน สามารถใช้ติดต่อสื่อสารได้ เช่น พ่อ แม่ เพื่อน ชอบ โกรธ เสียใจ

1.4 พฤติกรรม (Behavior เขียนย่อว่า B) หมายถึง ข้อมูลที่เป็นการแสดงออก กิริยาอาการ การกระทำที่สามารถสังเกตเห็น รวมทั้งทัศนคติ การรับรู้ การคิด เช่น การยิ้ม การหัวเราะ การสั่นศีรษะ การแสดงความคิดเห็น

มิติที่ 2 วิธีการคิด หมายถึง มิติที่แสดงลักษณะกระบวนการปฏิบัติงานหรือกระบวนการคิดของสมอง แบ่งออกตามลำดับได้ 5 ลักษณะคือ

2.1 การรู้การเข้าใจ (Cognition เขียนย่อว่า C) หมายถึง ความสามารถในการตีความของสมองเมื่อเห็นสิ่งเร้าแล้วเกิดการเรียนรู้เข้าใจในสิ่งนั้น และบอกได้ว่าเป็นอะไร เช่น เมื่อเห็นของเล่นเด็กรูปร่างกลมทำด้วยยางพาราเรียบก็บอกได้ว่าเป็นลูกบอล

2.2 การจำ (Memory เขียนย่อว่า M) หมายถึง ความสามารถในการเก็บสะสมความรู้และข้อมูลต่างๆ ไว้ได้ และสามารถระลึกได้เมื่อต้องการ เช่น การจำสูตรคูณ การจำหมายเลขประจำตัว การซื้อตั๋วคนร้ายได้

2.3 การคิดแบบอเนกนัย หรือการคิดแบบกระจาย (Divergent Thinking เขียนย่อว่า D) หมายถึง ความสามารถในการคิดตอบสนองต่อสิ่งเร้าได้หลายรูปแบบ หลายแง่หลายมุมแตกต่างกันไป เช่น หนังสือพิมพ์ที่ใช้แล้วทำประโยชน์อะไรได้บ้าง ให้บอกมาให้มากที่สุด ผู้ที่คิดได้มาก แปลก มีคุณค่า คือผู้ที่มีความคิดอเนกนัย และ Guilford ได้อธิบายว่าความคิดแบบอเนกนัยก็คือความคิดสร้างสรรค์นั่นเอง

2.4 การคิดแบบอเนกนัย หรือความคิดรวม (Convergent Thinking เขียนย่อว่า N) หมายถึง ความสามารถในการคิดหาคำตอบที่ดีที่สุดจากข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่กำหนด และคำตอบที่ถูกต้องก็มีเพียงคำตอบเดียว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.5 การประเมินค่า (Evaluation เขียนย่อว่า E) หมายถึง ความสามารถในการตีราคาลงสรุป โดยอาศัยเกณฑ์ที่ดีที่สุด

มิติที่ 3 ผลของการคิด หมายถึง มิติที่แสดงผลที่ได้จากการปฏิบัติงานทางสมองหรือกระบวนการคิดของสมอง หลังจากที่สมองได้รับข้อมูลหรือสิ่งเร้าจากมิติที่ 1 และตอบสนองต่อข้อมูลหรือสิ่งเร้าที่ได้รับมิติที่ 2 แล้ว ผลที่ได้ออกเป็นมิติที่ 3 หรืออาจกล่าวได้อีกว่าผลของการคิดเกิดจากการทำงานของมิติที่ 1 และมิติที่ 2 นั้นเอง ซึ่งผลของการคิดแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะดังนี้

1.1 หน่วย (Unit เขียนย่อว่า U) หมายถึง สิ่งที่มีคุณสมบัติเฉพาะตัว และมีความแตกต่างจากสิ่งอื่นๆ เช่น คน แมว สุนัข กระดานดำ บ้าน

1.2 จำพวก (Class เขียนย่อว่า C) หมายถึง ประเภท หรือจำพวกหรือกลุ่มของหน่วยที่มีคุณสมบัติหรือลักษณะร่วมกัน เช่น สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม ได้แก่ คน สุนัข ช้าง หรือประเภทผลไม้ ได้แก่ เงาะ กล้วย ลำไย ลิ้นจี่

1.3 ความสัมพันธ์ (Relation เขียนย่อว่า R) หมายถึง ผลของการเชื่อมโยงความคิดของประเภทหรือหลายประเภทเข้าด้วยกัน โดยอาศัยลักษณะบางประการเป็นเกณฑ์ ความสัมพันธ์อาจจะอยู่ในรูปของหน่วยกับหน่วย จำพวกกับจำพวก หรือระบบกับระบบก็ได้ เช่น คนคู่กับบ้าน นกคู่กับรัง ปลาคู่กับน้ำ เสือคู่กับป่า เป็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตกับที่อยู่อาศัย

1.4 ระบบ (System เขียนย่อว่า S) หมายถึง การเชื่อมโยงกลุ่มของสิ่งเร้าโดยอาศัยกฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนบางอย่าง เช่น 1,3,5,7,9 เป็นระบบเลขคี่

1.5 การแปลงรูป (Transformation เขียนย่อว่า T) หมายถึง การเปลี่ยนแปลง ปรับปรุง ดัดแปลง ตีความ ขยายความ ให้นิยามใหม่ หรือการจัดองค์ประกอบของสิ่งเร้าหรือข้อมูลออกมาในรูปแบบใหม่ เช่น การเปลี่ยนรูปสี่เหลี่ยมเป็นเส้นตรง 4 เส้น ดังภาพ

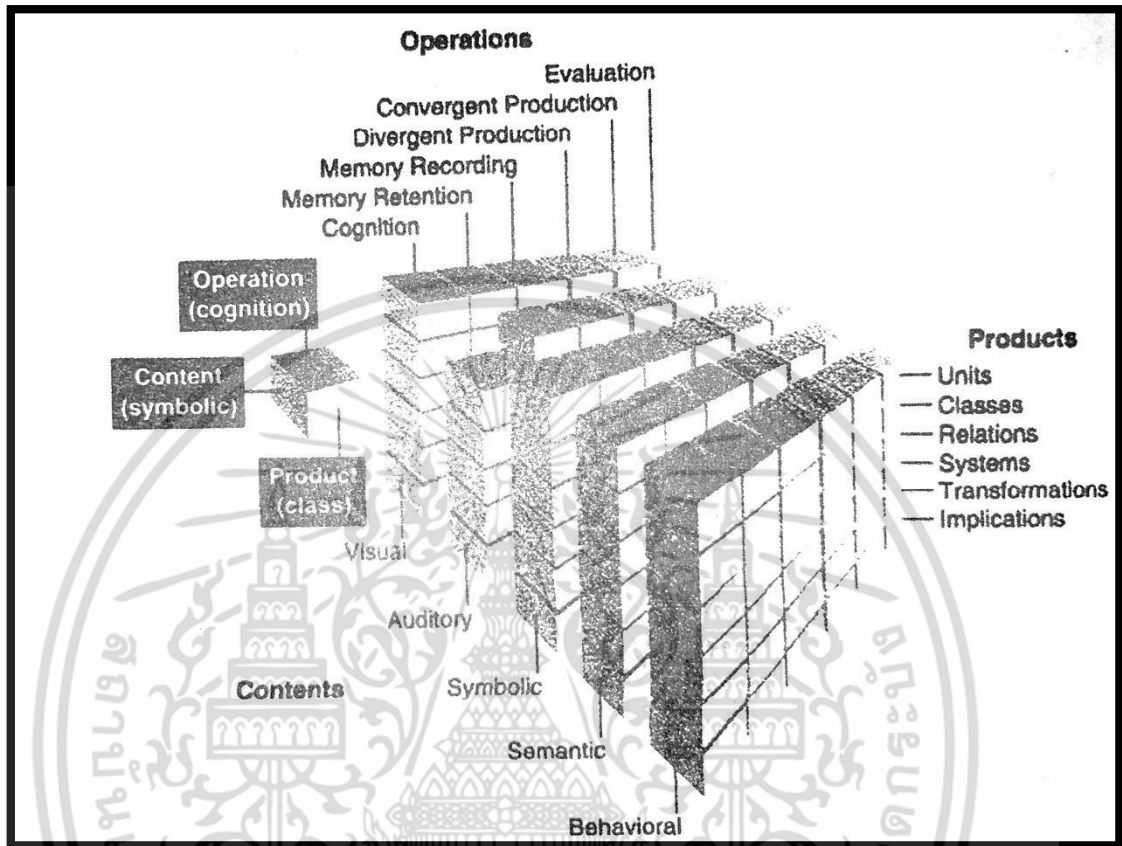
1.6 การประยุกต์ (Implications เขียนย่อว่า I) หมายถึง การคาดคะเนหรือทำนายจากข้อมูลของสิ่งที่กำหนดไว้ เช่น คาดว่าจะเป็นกระต่าย

จะเห็นได้ว่า โครงสร้างของสมรรถภาพทางสมองตามแนวคิดของ Guilford จึงเกิดจากมิติเนื้อหา 4 ลักษณะ มิติปฏิบัติการ 5 ลักษณะและมิติผลผลิต 6 ลักษณะ รวมเป็นความสามารถทางสติปัญญาเท่ากับ $4 \times 5 \times 6 = 120$ องค์ประกอบ

ต่อมาใน ค.ศ. 1982 ได้มีการเพิ่มมิติด้านเนื้อหา (Content) คือ เสียง (Auditory) รวมเป็น 5 ลักษณะ โครงสร้างทางสมองจึงเท่ากับ $5 \times 5 \times 6 = 150$ องค์ประกอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ค.ศ. 1988 ได้เพิ่มมิติด้านปฏิบัติการ (Operation) คือ เพิ่มการจำที่คงที่ (Memory Retention) กับ การจำที่บันทึกไว้ (Memory Recording) รวมเป็น 6 ลักษณะ ทำให้โครงสร้างทางสมองทั้ง 3 มิติ ประกอบด้วยองค์ประกอบย่อยเท่ากับ $5 \times 6 \times 6 = 180$ องค์ประกอบ ดังภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 โครงสร้างสติปัญญาตามแนวคิดของ Guilford
จากหนังสือ The World of Psychology by Wood and Wood, 1996

ที่มา : อารี พันธุ์มณี. (2557ช : 37)

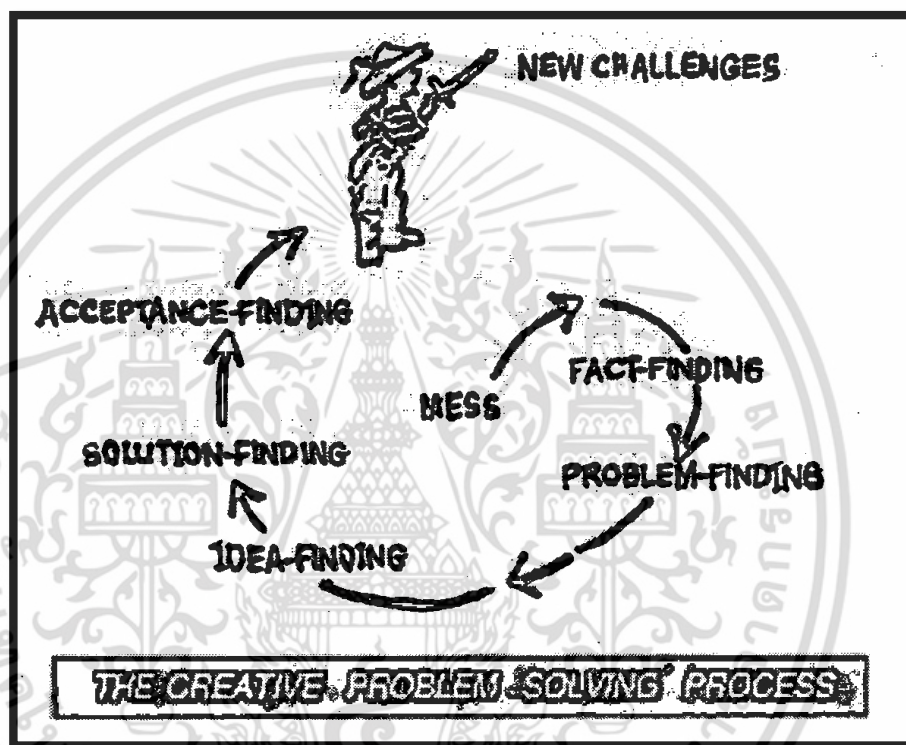
2.2.2.2 แนวคิดเกี่ยวกับการคิดแก้ปัญหาขนาดตามแนวคิดของ (Torrance)

Torrance (1962 อ้างใน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545 : 176 - 177) การศึกษาที่มุ่งให้นักเรียนรู้จักยอมรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น กล่าวคือ กล่าวแสดงออกจะช่วยให้ นักเรียนแต่ละคนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนเองอย่างเต็มที่ ความคิดสร้างสรรค์ มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตเป็นอย่างมาก เพราะครูผู้สอนไม่สามารถสอนทุกสิ่งทุกอย่างของชีวิตให้นักเรียนได้ นักเรียนต้องคิดค้นวิธีนำความรู้และแสวงหาความรู้ไปใช้ในการแก้ปัญหาต่างๆ ในการดำรงชีวิต

กระบวนการคิดสร้างสรรค์ หมายถึง วิธีการคิดหรือกระบวนการทำงานของสมองอย่างเป็นขั้นตอน และสามารถคิดแก้ปัญหาได้สำเร็จ อารี พันธุ์มณี (2557ช : 6) นักจิตวิทยาและนักการศึกษานี้ได้ศึกษาได้อธิบายถึงกระบวนการคิดสร้างสรรค์ไว้แตกต่างกันดังนี้ อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Torrance (1965 : 121 - 124) กล่าวว่า กระบวนการคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการของความรูสึกไวต่อปัญหา หรือสิ่งที่บกพร่องขาดหายไป แล้วจึงรวบรวมความคิดตั้งเป็นสมมติฐานขึ้น ต่อจากนั้นก็ทำการรวบรวมข้อมูลต่างๆ เพื่อทดสอบสมมติฐานที่ตั้งขึ้นและขั้นตอนต่อไปจึงเป็นการรายงานผลที่ได้รับจากการทดสอบสมมติฐาน เพื่อเป็นแนวคิดและแนวทางใหม่ต่อไป

ความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นกระบวนการแก้ปัญหาทางวิทยาศาสตร์นั่นเอง และ Torrance เรียกกระบวนการลักษณะนี้ว่ากระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ หรือ “The Creative Problem Solving Process” ภาพที่ 2.5

ภาพที่ 2.5 แสดงกระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์ของ Torrance and Myers 1972
ที่มา : (อ้างใน อารี พันธมณี. 2557ช : 7)

จากภาพที่ 2.5 กระบวนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์แบ่งเป็น 5 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การค้นพบความจริง (Fact Finding) ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่เกิดความรู้สึกกังวลใจ สับสน วุ่นวาย (Mess) แต่ไม่สามารถบอกได้ว่าเป็นอะไร จากจุดนี้ก็พยายามตั้งสติและพิจารณาดูว่าความ วุ่นวาย สับสน หรือสิ่งที่ทำให้กังวลใจนั้นคืออะไร

ขั้นที่ 2 การค้นพบปัญหา (Problem Finding) ขั้นนี้เกิดต่อจากขั้นที่ 1 เมื่อได้พิจารณา โดยรอบคอบแล้ว จึงสรุปว่า ความกังวลใจ ความสับสนวุ่นวายใจนั้น ก็คือการมีปัญหาเกิดขึ้นนั่นเอง

ขั้นที่ 3 การตั้งสมมติฐาน (Idea Finding) ขั้นนี้เมื่อรู้ว่ามีปัญหาเกิดขึ้นแล้วก็พยายามคิด และตั้งสมมติฐานขึ้นและรวบรวมข้อมูลต่างๆ เพื่อนำไปใช้ในการทดสอบสมมติฐานในขั้นต่อไป เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นที่ 4 การค้นพบคำตอบ (Solution Finding) ขั้นนี้เป็นการค้นพบคำตอบจากการทดสอบสมมติฐานในขั้นที่ 3

ขั้นที่ 5 การยอมรับผลจากการค้นพบ (Acceptance Finding) ขั้นนี้เป็นการยอมรับคำตอบที่ได้จากการพิสูจน์เรียบร้อยแล้วว่าจะแก้ปัญหาให้สำเร็จได้อย่างไร และต่อจากจุดนี้การแก้ปัญหาหรือการค้นพบจะนำไปสู่หนทางที่จะทำให้เกิดแนวคิดหรือสิ่งใหม่ (New Challenges) ต่อไป

สรุปได้ว่า กระบวนการคิดสร้างสรรค์คล้ายคลึงกับกระบวนการแก้ปัญหาแต่มีความแตกต่างกันคือ กระบวนการแก้ปัญหามีวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างชัดเจน ส่วนกระบวนการคิดสร้างสรรค์บุคคลจำเป็นต้องรู้จักใช้จินตนาการ ถ้าขาดการจินตนาการแล้วบุคคลจะไม่สามารถแก้ปัญหาทางความคิดสร้างสรรค์ได้ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553 : 169 - 170)

2.2.2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการคิดของ Osborn

Osborn (1957 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557ข : 9 - 10) กล่าวว่า กระบวนการความคิดสร้างสรรค์เป็น 7 ขั้นตอน

ขั้นที่ 1 การชี้ถึงปัญหา เป็นการระบุหรือทราบประเด็นปัญหา

ขั้นที่ 2 การเตรียมและรวบรวมข้อมูล เป็นขั้นตอนเตรียมการรวบรวมข้อมูลเพื่อใช้ในการคิดแก้ปัญหา

ขั้นที่ 3 การวิเคราะห์ เป็นขั้นคิดพิจารณาและแจกแจงข้อมูล

ขั้นที่ 4 การใช้ความคิด หรือคัดเลือกเพื่อหาทางเลือกต่างๆ เป็นขั้นพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบ และหาทางเลือกที่เป็นไปได้ไว้หลายๆ ทาง

ขั้นที่ 5 การคิด และการทำให้กระจ่าง เป็นขั้นที่ทำให้จิตใจว่างและในที่สุดก็เกิดความคิดแวบขึ้นมา แล้วกระจ่างขึ้น

ขั้นที่ 6 การสังเคราะห์ หรือการบรรจุชิ้นส่วนต่างๆ เข้าด้วยกัน

ขั้นที่ 7 การประเมินผล เป็นการคัดเลือกจากคำตอบที่มีประสิทธิภาพที่สุด

2.2.2.4 แนวคิดเกี่ยวกับการคิดของ Anderson

Anderson (1959 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557ข : 9 - 10) กล่าวถึง ความแตกต่างของบุคคลอยู่ที่ความคิดสร้างสรรค์และประสบการณ์เป็นสำคัญ พร้อมทั้งได้แบ่งกระบวนการด้านความคิดสร้างสรรค์ออกเป็น 6 ขั้นตอนคือ

ขั้นที่ 1 ความสนใจ ขั้นนี้บุคคลจะมีความสนใจและรู้ถึงความต้องการของจิตใจและสมอง

ขั้นที่ 2 การรวบรวมข้อมูลต่างๆ ในขั้นนี้บุคคลจะรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์และสิ่งที่น่าสนใจ

ขั้นที่ 3 การไตร่ตรองการวางแผน ขั้นนี้บุคคลคิดวางแผนโครงสร้างและรูปแบบของงาน

ขั้นที่ 4 จากผลของการกระทำทั้ง 3 ขั้นข้างต้น จะทำให้บุคคลเกิดจินตนาการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นที่ 5 การสร้างจินตนาการ ในขั้นนี้บุคคลจะสร้างจินตนาการออกมาให้เป็นความจริง และแสดงผลให้เห็นได้ชัด

ขั้นที่ 6 การรวบรวมความคิด และแสดงออกในรูปของผลงาน

อารี พันธุ์ณี (2557ช : 12 - 13) กล่าวว่า จากลักษณะของกระบวนการคิดสร้างสรรค์ซึ่งได้ศึกษาค้นคว้าดังได้อธิบายไว้ละเอียดโดย Torrance, Wallach, Osborn, Anderson และ Jung แสดงเป็นตารางเปรียบเทียบได้ดังตารางที่ 2.1

เมื่อพิจารณาความคิดเกี่ยวกับกระบวนการคิดสร้างสรรค์ หรือลำดับขั้นของความคิดสร้างสรรค์ของทั้ง 5 คน ในตารางที่ 2.1 จะเห็นว่าลำดับขั้นในการแก้ปัญหาตามแนวคิดของ Torrance ค่อนข้างที่จะเป็นวิทยาศาสตร์ และมีการค้นคว้าหาข้อมูล การตั้งสมมติฐาน และทำการทดลองเพื่อตรวจสอบสมมติฐาน และมีลักษณะเด่นอีกลักษณะหนึ่งคือ ขั้นการยอมรับและค้นพบคำตอบ นอกจากจะทำให้บุคคลได้รับคำตอบที่ถูกต้องแล้ว ในขั้นนี้ยังเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดหรือปัญหาใหม่ที่เรียกว่า “New Challenge” ต่อไป

นักจิตวิทยาและนักการศึกษาได้ทำการศึกษาและได้กำหนดกระบวนการคิดอย่างสร้างสรรค์ได้ใน 3 ลักษณะ คือ

ประการที่หนึ่ง เป็นลักษณะของความสามารถในการทำงานของสมอง (Creative Process) เช่น ความสามารถในการคิดเชื่อมโยงสัมพันธ์ ความสามารถในการคิดบูรณาการนำประสบการณ์เดิมความรู้เดิมมาปรับใช้ในสถานการณ์ใหม่และลักษณะการคิดแบบอเนกนัย เป็นต้น

ประการที่สอง เป็นลักษณะของบุคลิกภาพของบุคคล (Creative Person) เช่น แนวคิดของ Wallach and Kogan กล่าวถึง คนที่มีความคิดสร้างสรรค์ว่าเป็นคนที่มีความสามารถคิดสิ่งใดๆ ได้ต่อเนื่องสัมพันธ์กันเป็นลูกโซ่ ส่วน Getzels and Jackson กล่าวถึง บุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์ คือ บุคคลที่มีอิสระในการตอบสนอง Maslow (1999) ตั้งข้อสังเกตว่าบุคคลที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงจะแตกต่างจากบุคคลทั่วไปในลักษณะเฉพาะบางอย่าง คือ ความเป็นตัวของตัวเองไม่ขลาดกลัวต่อสิ่งที่ไม่แน่ชัด

การศึกษาว่าใครมีความคิดสร้างสรรค์มากน้อยเพียงใดและมีความสามารถโดดเด่นในด้านใดบ้างนั้นสามารถวัดได้โดยใช้แบบทดสอบทางความคิดสร้างสรรค์ เครื่องมือที่ใช้วัดกันอย่างแพร่หลาย คือ เครื่องมือทดสอบของ Torrance ที่มีอยู่หลายรูปแบบ โดยอาศัยตัววัดทางการสร้างสรรค์ 4 ด้าน คือ ความคิดริเริ่ม (Original) ความคล่องแคล่ว (Fluency) ความยืดหยุ่น (Flexibility) และความละเอียดลออ (Elaboration)

ประการที่สาม เป็นลักษณะของผลิตผลหรือชิ้นงาน (Creative Product) เช่น ผลงานสร้างสรรค์ทางศิลปะและผลงานที่มีความริเริ่มแปลกใหม่ สิ่งประดิษฐ์ ซึ่งรวมถึงคำตอบในการแก้ไขปัญหาหรือการค้นพบแนวคิดหลักการหรือทฤษฎีใหม่ๆ เป็นต้น

Taylor (1964) กล่าวถึง ผลิตผลของความคิดสร้างสรรค์นั้นเกิดขึ้นได้ตลอดเวลาในการดำเนินชีวิตประจำวัน โดยไม่จำเป็นต้องเป็นผลงานค้นคว้าประดิษฐ์กรรมใหม่ๆ หรือค้นพบทฤษฎีที่ไม่เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นิยามให้เกินไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เคยมีผู้ใดคิดมาก่อน ความคิดสร้างสรรค์แสดงออกได้หลายระดับขั้นตั้งแต่ขั้นสามัญจนถึงขั้นสูงสุด
 ชาญณรงค์ พรุ่งโรจน์ (2546 : 8 - 9)

ตารางที่ 2.1 เปรียบเทียบแนวความคิดเกี่ยวกับกระบวนการคิดสร้างสรรค์

Torrance And Davis	Wallach And Hutchison	Osborn	Anderson	Jungs
1. การค้นหาความจริงเริ่มมีความรู้สึกสับสนวุ่นวายขึ้นในใจ	1. เตรียมการและรวบรวมข้อมูล	1. การชี้ปัญหาและระบุปัญหาการเตรียมการและรวบรวมข้อมูล	1. สนใจและรับรู้ถึงความต้องการของจิตใจและรวบรวมข้อมูล	1. รวบรวมข้อมูล
2. การค้นพบปัญหาพิจารณาด้วยความมีสติ	2. ขั้นความคิดคุกรุ่นระยะวุ่นวายแก้ไขปัญหาไม่ได้จึงล้มเสียชั่วคราว	2. การวิเคราะห์ใช้ความคิดคัดเลือกข้อมูล	2. ไตร่ตรองถึงการวางแผนโครงสร้างและรูปแบบของงาน	2. กระบวนการใช้วัสดุบทวนวิเคราะห์ข้อมูล
3. การค้นพบคำตอบตั้งสมมติฐานและรวบรวมข้อมูลเพื่อทดสอบสมมติฐาน	3. ขั้นความคิดกระจ่างเรียบเรียงข้อมูลเชื่อมโยงสิ่งต่างๆ สัมพันธ์กัน	3. การคิดและทำให้ความคิดกระจ่างขึ้น	3. การเกิดจินตนาการ	3. การปล่อยวาง
4. การค้นพบคำตอบจากการทดลองตรวจสอบสมมติฐาน	4. ขั้นทดสอบและพิสูจน์ให้เห็นจริงเพื่อนำผลที่ได้ไปใช้ต่อไป	4. การสังเคราะห์การรวบรวมข้อมูลบรรจุชิ้นส่วนต่างๆเข้าด้วยกัน	4. การสร้างจินตนาการและแสดงผลให้เห็นชัดเจน	4. คิดคำตอบได้
5. การยอมรับผลจากการค้นพบ	5. นำผลที่ได้ไปใช้ต่อไป	5. การประมวลความคิดและประเมินผลประเมินสิ่งที่รวบรวมและคิดว่าถูกต้องหรือไม่	5. การรวบรวมความคิดและแสดงมาในรูปแบบของผลงาน	5. วิพากษ์วิจารณ์และประเมินความคิดที่ได้

2.2.2.8 แนวคิดเกี่ยวกับการคิดของ Edward De Bono

Edward De Bono (1995) กล่าวว่า ทฤษฎีการคิดโดยได้จำแนกการคิดเป็น 2 ชนิดคือ Lateral Thinking และ Vertical Thinking ดังที่ Edward De Bono (1995) กล่าวถึงการคิดทั้ง 2 ชนิดไว้ดังนี้

1. Lateral Thinking เป็นการคิดที่มีการสร้างสรรค์ความคิดที่หลากหลาย(Generative) หรือสร้างทางเลือกที่หลากหลายจุดประสงค์ของ Lateral Thinking เป็นการคิดที่เคลื่อนออกนอกความคิดหนึ่งหรือแนวทางหนึ่งไปยังแนวคิดอื่น เป็นการคิดที่มีการหลีกเลี่ยงจากแนว ความคิดเดิมไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบเดิมการคิดลักษณะนี้จะตระหนักถึงการแก้ปัญหาที่ไม่เพียงพอ แต่พยายามหาวิธี การที่ดีกว่า Lateral Thinking จะไม่พยายามพิสูจน์สิ่งต่างๆ แต่จะเป็นการสำรวจและสร้างความคิดที่หลากหลาย จะเป็นแนวทางที่เป็นการจัดการกับกระบวนการของข้อมูลข่าวสารต่างๆ เพื่อไปสู่การคิดเชิงสร้างสรรค์ (Creativity)

2. Vertical Thinking เป็นการคิดเชิงตรรกะแบบดั้งเดิม (Traditional Logical Thinking) โดยมีการดำเนินตามทิศทางจากภาวะของข้อมูลหนึ่งไปยังภาวะหนึ่งเป็นลักษณะที่มีความต่อเนื่อง เป็นการคิดที่เป็นลักษณะการเลือก (Selective) โดยจะมีการตัดสินใจ และแสวงหาเพื่อพิสูจน์ และสร้างความสัมพันธ์ เป็นการคิดในลักษณะที่มีความคงที่เพื่อหาคำตอบใดคำตอบหนึ่งซึ่งแตกต่างจาก Lateral Thinking ที่เป็นการคิดในลักษณะที่มีการเปลี่ยนแปลงหรือเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา

ถึงแม้ว่า Lateral Thinking และ Vertical Thinking จะแตกต่างกันโดยสิ้นเชิงแต่ผลสุดท้ายไม่ต่างกันโดยการแก้ไขปัญหานั้นๆ จะไม่อาจบอกได้ที่เดียวว่าจะใช้การคิดแบบใด อย่างไรก็ตาม Vertical Thinking เป็นการคิดที่นำไปสู่ความคิดสร้างสรรค์หรือเป็นการคิดที่จะทำให้เกิดการประดิษฐ์หรือคิดค้นสิ่งใหม่ๆ รวมทั้งการแก้ไขปัญหานั้นๆ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า Edward De Bono กล่าวว่า ทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์ 2 ชนิด คือ การสร้างความคิดที่หลากหลาย และการคิดที่เป็นลักษณะการเลือกโดยมีการตัดสินใจและแสวงหาเพื่อพิสูจน์ความสัมพันธ์ในลักษณะการคิด ซึ่งเป็นกระบวนการเพื่อนำไปสู่ความคิดเชิงสร้างสรรค์และถ่ายทอดออกมาในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วย

จากแนวความคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ที่ได้กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น แม้นักจิตวิทยาจะเสนอแนวคิดที่แตกต่างหลากหลายในรายละเอียด แต่โดยภาพรวมจะเห็นว่าสามารถสรุปแนวคิดเกี่ยวกับความคิดสร้างสรรค์ได้เป็น 4 แนวคิดใหญ่ๆ คือ

1. ทฤษฎีเชิงปัญญานิยม (Cognitive Approach) เป็นการศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการคิด โดยเชื่อว่าเมื่อมีข้อมูลผ่านเข้ามาสู่การรับรู้จิตจะสร้างกระบวนการประมวลผลข้อสนเทศที่เข้ามาจัดเป็นระบบระเบียบ และตัดสินใจเลือกหนทางการตอบสนองที่เหมาะสม ให้ความสำคัญกับกระบวนการทำงานของสมองและสรุปว่าความคิดสร้างสรรค์เป็นกระบวนการสรรหาวิธีการตอบสนองต่อสิ่งเร้าด้วยแนวทางอันหลากหลาย หรือการคิดแบบอเนกนัย

2. ทฤษฎีเชิงจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytical Approach) จิตแพทย์ชาวเวียนนาผู้มีชื่อเสียงในแนวจิตวิเคราะห์ Sigmund Freud กล่าวถึง ความคิดสร้างสรรค์ว่าเป็นผลมาจากความขัดแย้งของแรงขับทางเพศซึ่งอยู่ในส่วนของจิตใต้สำนึกกับคุณธรรม เป็นเหตุให้จิตสำนึกต้องพยายามหาทางออกจึงเกิดพฤติกรรมเบี่ยงไปแสดงออกในรูปแบบอื่นที่สังคมยอมรับได้ผู้มีความคิดสร้างสรรค์จะเกิดความคิดอิสระก่อเกิดเป็นผลงานสร้างสรรค์ เช่น ศิลปะ วรรณคดี หรือผลงานทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น

3. ทฤษฎีเชิงพฤติกรรมนิยม (Behavioral Approach) ผู้นำในการเคลื่อนไหวของนักจิตวิทยากลุ่มพฤติกรรมนิยม คือ John B. Watson กล่าวถึง ความคิดสร้างสรรค์ว่าเป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ การจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมสามารถเอื้อต่อการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์

เอกสารนี้... ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักพฤติกรรมนิยมให้ความสำคัญกับการเสริมแรง (Reinforcement) การตอบสนองที่ถูกต้องกับสิ่งเร้าหรือสถานการณ์ และเน้นความสัมพันธ์ทางปัญญา คือความสามารถในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์จากสิ่งเร้าไปยังสิ่งต่างๆ ทำให้เกิดความคิดใหม่หรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ขึ้นตามแนวคิดของกลุ่มพฤติกรรมนิยม ครอบครัวและโรงเรียนจึงเป็นสถาบันที่มีบทบาทสำคัญต่อการวางรากฐานและปลูกฝังความคิดสร้างสรรค์ตั้งแต่วัยเด็ก เช่น สนับสนุนให้เด็กได้เล่นอย่างอิสระ กระตุ้นให้เด็กได้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองปลูกฝังให้เด็กมีความกระตือรือร้นและอยากรู้อยากเห็น

4. ทฤษฎีเชิงมนุษยวิทยา (Humanistic Approach) ในขณะที่นักจิตวิเคราะห์มองธรรมชาติของมนุษย์ในแง่ลบเชื่อว่าพฤติกรรมตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของสัญชาตญาณส่วนนักจิตวิทยาแนวพฤติกรรมนิยมมองธรรมชาติมนุษย์เป็นกลาง ไม่ดีและไม่เลว ขึ้นอยู่กับการเรียนรู้และสภาพแวดล้อมซึ่งมนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ด้วย แต่นักจิตวิทยาแนวมนุษยนิยมจะมองธรรมชาติของมนุษย์ในแง่บวก ศรัทธาในความดีงามและศักยภาพของมนุษย์

นักจิตวิทยาในกลุ่มนี้ได้แก่ Abraham Maslow และ Carl Roger กล่าวว่า แนวคิดของนักมนุษยนิยมไม่เชื่อว่ามนุษย์จะถูกควบคุมโดยสิ่งเร้าหรือสัญชาตญาณแต่จะให้ความสำคัญกับประสบการณ์ ความคิดสร้างสรรค์เป็นธรรมชาติที่ติดตัวมนุษย์มาแต่กำเนิด แต่มนุษย์จะสามารถแสดงศักยภาพทางความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างเต็มที่ ต้องอยู่ภาวะหรือบรรยากาศที่เอื้ออำนวย กล่าวคือ มีความปลอดภัยในเชิงจิตวิทยา มีความมั่นคงของจิตใจ ไม่กลัวที่จะเล่นกับความคิดและเปิดกว้างพร้อมรับประสบการณ์ใหม่

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะของผู้มีความคิดสร้างสรรค์คือ คนที่มองตัวเองในแง่บวกมีแรงจูงใจที่จะพัฒนาตนเองไปสู่ระดับที่สมบูรณ์ขึ้น มีความยอมรับนับถือและตระหนักในคุณค่าของตนเอง บุคคลที่มีลักษณะเช่นนี้จะมุ่งทำงานเพื่อความสุขความพอใจของตนเองโดยไม่หวังการประเมินผลหรือการยกย่องจากผู้อื่น เมื่อทำด้วยความรักความพอใจจึงนำไปสู่การประกอบกิจกรรมใดๆ อย่างทุ่มเทเต็มศักยภาพที่ตนมีอยู่

2.2.3 ลำดับขั้นของการคิดและการสอนคิดสร้างสรรค์

อาร์ พันธ์มณี (2557ช : 35 - 37) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์มักเข้าใจและมุ่งไปที่ความคิดริเริ่ม ซึ่งแท้ที่จริงแล้วความคิดสร้างสรรค์ ประกอบด้วย ลักษณะความคิดอื่นๆ ด้วย มิใช่ความคิดริเริ่มเพียงอย่างเดียว อย่างไรก็ตาม ความคิดริเริ่มเป็นลักษณะสำคัญที่ทำให้เกิดการเริ่มต้นขึ้นแต่ความสำเร็จของการสร้างสรรค์จำเป็นต้องอาศัยลักษณะความคิดอื่นๆ ประกอบด้วย

Guilford (1971) กล่าวว่า สมรรถภาพทางสมองว่าแบ่งเป็น 3 มิติ คือ เนื้อหา (Contents) วิธีการคิด (Operations) และผลของการคิด (Products)

เนื้อหา (Contents) หมายถึง ความรู้ ข้อมูล และประสบการณ์ที่สมองรับรู้ ซึ่งอาจเป็นได้ทั้งภาพ สัญลักษณ์ ภาษา และพฤติกรรม

วิธีการคิด (Operations) หมายถึง การปฏิบัติหรือการคิดซึ่งเป็นกระบวนการทำงานของสมอง โดยเริ่มตั้งแต่การตีความเนื้อหา สะสมความรู้ หรือข้อมูลต่างๆ ไว้ในรูปของความจำ รวมถึงการคิดไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพื่อตอบสนองซึ่งแบ่งออกเป็น การคิดแบบออกเนกนัย (Divergent Thinking) และการคิดแบบเอกนัย (Convergent Thinking) และการสรุปประเมินค่า

ผลของการคิด (Products) หมายถึง การแสดงผลการทำงานของสมองหรือผลที่ได้จากการคิด ได้แก่ ความสามารถในการจำแนก การจัดเข้าพวก การจัดระบบความสัมพันธ์ของเนื้อหา เป็นต้น

โครงสร้างทางสติปัญญาจะซับซ้อนขึ้นตามอายุและวุฒิภาวะ Guilford (1971 : 125 - 143) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์อยู่ในมิติที่ 2 คือ วิธีคิด เป็นลักษณะการคิดแบบออกเนกนัย (Divergent Thinking) กล่าวคือ เมื่อมีเนื้อหาหรือข้อมูลผ่านเข้ามาในการรับรู้ ผู้มีความคิดสร้างสรรค์จะสามารถ คิดตอบสนองได้หลากหลายทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

ลักษณะการคิดแบบออกเนกนัยซึ่งเป็นการคิดอย่างสร้างสรรค์ประกอบด้วย

1. ความคิดริเริ่ม (Originality)
2. ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency)
3. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility)
4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration)

จากทฤษฎีโครงสร้างทางสติปัญญาของ (Guilford) หรือเรียกว่าลักษณะการคิดแบบออกเนกนัย หรือการคิดแบบกระจาย (Divergent Thinking) ซึ่งประกอบด้วย

1. ความคิดริเริ่ม (Originality) หมายถึง ลักษณะความคิดแปลกใหม่ซึ่งแตกต่างจากความคุ้นเคย ความคิดริเริ่มแปลกใหม่ในที่นี้ อาจแสดงออกในรูปลักษณะทางผลผลิตหรือกระบวนการคิดก็ได้ เช่น การตีความรับรู้เนื้อหาต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาสู่ประสาทสัมผัส ตัวอย่างเช่น เมื่อเห็นรูป □ การตีความตามความเคยชินจะรับรู้ว่าเป็นรูปสี่เหลี่ยม แต่ถ้าหากพยายามคิดให้แตกต่างกันออกไป จะเห็นว่ามีรูป □ อาจเป็นรูปสองมุมฉาก L L เป็นเส้นตรงสี่เส้น | | | | หรือเป็นการเรียงตัวของจุดก็ได้ ซึ่งเป็นการมองเห็นความสัมพันธ์ใหม่

อย่างไรก็ตามความคิดริเริ่มใหม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งใหม่ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน แต่อาศัยการสะสมและรวบรวมความรู้เดิมมาดัดแปลงหรือประยุกต์ให้ดีขึ้น มีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยสิ่งประดิษฐ์ส่วนใหญ่ล้วนอาศัยแนวทางการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง

บุคลิกภาพของผู้มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์เป็นผู้เปิดกว้างยอมรับความคิดและประสบการณ์แปลกใหม่ กล้าคิด กล้าแสดงออก กล้าทดลอง มีความเชื่อมั่นในแนวคิดใหม่ของตนเอง มีความอยากรู้อยากเห็น ตลอดจนมีความอิสระในการคิดและการกระทำโดยไม่มียึดมั่นกับกฎเกณฑ์ใดๆ จนมากเกินไป

2. ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความสามารถในการผลิตความคิดที่แตกต่างและหลากหลายภายใต้กรอบจำกัดของเวลาเป็นความสามารถเบื้องต้นซึ่งจะนำไปสู่การคิดอย่างมีประสิทธิภาพ และการคิดเพื่อการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป โดยแบ่งเป็น

2.1 ความคล่องแคล่วด้านถ้อยคำ (Word Fluency) เป็นความสามารถในการใช้ถ้อยคำ

อย่างคล่องแคล่ว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2 ความคล่องแคล่วด้านการโยงสัมพันธ์ (Associational Fluency) เป็นความสามารถในการหาถ้อยคำที่มีความหมายเหมือนหรือคล้ายคลึงกันได้อย่างรวดเร็ว

2.3 ความคล่องแคล่วด้านการแสดงออก (Expressional Fluency) ความสามารถในการนำคำมาเรียงกันเป็นวลีและประโยคเพื่อแสดงจุดหมายที่ต้องการได้อย่างเหมาะสม

2.4 ความคล่องแคล่วในการคิด (Ideational Fluency) ความสามารถในการคิดสิ่งที่ต้องการ โดยสามารถผลิตความคิดได้อย่างหลากหลาย

ในอดีตนักจิตวิทยาเชื่อว่าความคิดเกิดจากภาษา ดังนั้นปัจจัยชี้วัดความคล่องแคล่วจึงดูจากการใช้ภาษา เมื่อปี ค.ศ. 1838 นายแพทย์ชาวฝรั่งเศสนามว่า Esquirol ได้ศึกษาความแตกต่างระหว่างความเป็นปัญญาอ่อนในมนุษย์ และพบว่า “การใช้ภาษา” (Language Usage) เป็นตัวบ่งชี้สำคัญที่สุดในการแสดงระดับความสามารถในการรับรู้และเข้าใจเนื่องจากภาษาที่มีความสัมพันธ์กับความคิดอย่างแนบแน่น ภาษาเป็นตัวแทนของความคิด เมื่อใช้ภาษาเป็นย้อมแสดงว่าคิดเป็นและความคิดสร้างภาษาเป็นและในขณะเดียวกันภาษาก็สร้างความคิดด้วย แต่ในปัจจุบันแนวคิดดังกล่าวเปลี่ยนแปลงไป

3. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) เป็นความสามารถในการคิดนอกกรอบไม่ตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์หรือความคุ้นเคย ความยืดหยุ่นช่วยให้สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ในแง่มุมใหม่จึงนับเป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดความคล่องแคล่วให้พัฒนาความคิดแตกแขนงในทิศทางที่แตกต่างไม่ซ้ำซ้อนนำไปสู่การคิดอย่างมีคุณภาพ และการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ความยืดหยุ่นมีส่วนสัมพันธ์กับความคิดในการดัดแปลงและความอิสระในการคิด กล่าวคือ ผู้มีความสามารถในการคิดดัดแปลงสูงย่อมแสดงถึงความสามารถในการยืดหยุ่นสูงด้วย และผู้ที่มีอิสระในการคิดและการกระทำมักจะมีปฏิริยาแปลกใหม่ในการตอบสนองต่อสิ่งเร้าจึงเป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมความยืดหยุ่นดังกล่าว

ลักษณะนิสัยพื้นฐานที่ช่วยเสริมให้เกิดความยืดหยุ่นคือ การเปิดใจกว้างสามารถรับฟังความคิดเห็นที่แตกต่างได้ ซึ่งจะก่อให้เกิดฐานข้อมูลที่หลากหลาย ตรงกันข้ามกับผู้ที่ยึดมั่นในความคิดใดความคิดหนึ่งอย่างเหนียวแน่น ซึ่งจะเป็นอุปสรรคต่อความคิดสร้างสรรค์

4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) คือ การคิดตกแต่งในรายละเอียดเพื่อขยายความคิดหลักให้สมบูรณ์ ความละเอียดลออสัมพันธ์กับความสามารถในการสังเกต ไม่ละเอียดในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้อื่นอาจมองข้ามไป ผลสำเร็จของสิ่งประดิษฐ์หรือองค์ความรู้ต่างๆ ต้องอาศัยความคิดในรายละเอียด เช่น ในการทดลองทางวิทยาศาสตร์ต้องควบคุมตัวแปรและปัจจัยที่เกี่ยวข้องอย่างเข้มงวด เพราะความผิดพลาดเพียงเล็กน้อยอาจทำให้ได้ข้อสรุปที่เบี่ยงเบนไป ผู้มีความละเอียดประณีตพิถีพิถัน แสดงว่าเป็นผู้มีประสาทรับรู้อ่างไว ช่างสังเกตลึกซึ้ง ตื่นตัว มีปฏิริยาต่อสภาพแวดล้อมตลอดเวลา

นอกจากนี้ยังมีความสามารถในการจำแนกแยกแยะอย่างฉับไวและเฉียบคม พัฒนาการด้านความละเอียดลออมีความสัมพันธ์กับอายุและเพศ กล่าวคือ ผู้เรียนจะพัฒนาการด้านความละเอียดลออสูงขึ้นตามวัยและเพศหญิงจะมีความละเอียดลออมากกว่าเพศชาย เป็นต้น

กล่าวคือ ความคิดสร้างสรรค์เกิดขึ้นจากองค์ประกอบหลายประการเป็นสิ่งที่มิมาพร้อมกับคนทุกคน ทุกเพศ ตั้งแต่กำเนิด โดยบุคคลสามารถส่งเสริมให้ความคิดสร้างสรรค์พัฒนาขึ้นได้ด้วยการไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฝึกอบรมอย่างถูกวิธีในขณะเดียวกัน ความคิดสร้างสรรค์อาจถูกบั่นทอนลงได้ด้วยข้อจำกัดและเงื่อนไขต่างๆ รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย

ถึงแม้ว่าความคิดสร้างสรรค์จะมีความสำคัญต่อการเรียนรู้และความสามารถที่จะแสดงออกมาได้อย่างหลากหลายเป็นเรื่องของการคิดแบบอเนกนัย แต่การปลูกฝังให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของตนเองนั้นก็ไม่ใช่เรื่องง่าย Richard M. Gorman (1984 : 281 - 282) กล่าวว่า การสอนความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถด้านการคิดสร้างสรรค์ เป็นสิ่งสำคัญยิ่งในการพัฒนาสติปัญญาความสำเร็จในอาชีพและวิชาชีพ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นในตัวนักเรียน ปัจจัยสำคัญในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน ได้แก่ การจัดบรรยากาศแห่งการสร้างสรรค์ เทคนิคการจัดการเรียนรู้และการให้ความรู้เรื่องกระบวนการในการคิดสร้างสรรค์ การจัดบรรยากาศในการคิดสร้างสรรค์ ครูผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อการคิดสร้างสรรค์ เช่น

1. เปิดโอกาสและยอมรับความคิดเห็น ข้อเสนอแนะของนักเรียน
2. เคารพในความคิดเห็นของนักเรียน
3. ถามด้วยคำถามแบบปลายเปิด และสร้างสถานการณ์เป็นปัญหา ซึ่งไม่จำเป็นต้องมีเพียงคำตอบเดียว
4. สนับสนุนให้มีการอภิปรายอย่างอิสระ และไม่ครอบงำตามความคิดของครูผู้สอนให้นักเรียน
5. เน้นการปฏิบัติจริง การค้นพบและนักเรียนเป็นสำคัญในการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้
6. กระตุ้นความคิดสร้างสรรค์ โดยเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ทำงานอย่างอิสระและให้นักเรียนได้เลือกหัวข้อเรื่องในการศึกษาอย่างอิสระ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์จะเกิดขึ้นได้ครูผู้สอนต้องสร้างบรรยากาศที่เอื้อต่อความคิดสร้างสรรค์ และเปิดโอกาสในการยอมรับความคิด เคารพในความคิดเห็นของนักเรียน รวมทั้งสนับสนุนให้มีการคิดอย่างมีอิสระ เพื่อกระตุ้นความคิดสร้างสรรค์

ขั้นตอนความคิดสร้างสรรค์ (Creativity Process) ที่เป็นที่ยอมรับกันมา เช่น ตามแนวคิดของ Wallach and Kogan (1965 : 34 - 35) ได้สรุปขั้นตอนต่างๆ ของกระบวนการคิดสร้างสรรค์เป็น 4 ขั้นตอน ดังนี้

1. ขั้นเตรียมการ (Preparation)

เป็นระยะรวบรวมข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับปัญหา ความรู้ ทักษะ นอกจากนี้ ยังรวมถึงความสามารถเชื่อมโยงความคิดหรือสิ่งของที่แตกต่างกันเข้าด้วยกัน ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะตัวของผู้มีความคิดสร้างสรรค์

2. ขั้นฟักตัว (Incubation)

เป็นขั้นของการลืมเรื่องที่ต้องการคิดให้หมด บางครั้งต้องอาศัยระยะเวลาในการฟักตัวเพื่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

3. ขั้นการรู้แจ้ง (Illumination or Insight)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นขั้นที่เกิดขึ้นหลังจากที่บุคคลล้มเรื่องที่ต้องการคิดหาคำตอบ จากนั้นจะเกิดการหยั่งเห็นเกิดขึ้นมาในสมอง คำตอบที่ต้องการก็จะแจ่มชัดขึ้นมาในความคิด

4. ขั้นการตรวจสอบ (Verification)

เป็นขั้นตอนสุดท้ายเมื่อคิดหาคำตอบออกแล้วก็จะพิสูจน์โดยการทดลองซ้ำ เพื่อให้ได้ผลแน่นอนเป็นกฎเกณฑ์ต่อไป

Torrance (1963 อ้างใน กรมวิชาการ. 2545 : 50 - 51) ได้กำหนดขั้นตอนของการคิดเชิงสร้างสรรค์ ไว้ดังนี้

1. ขั้นเริ่มคิด

ขั้นของการพยายามรวบรวมข้อเท็จจริง เรื่องราว และแนวคิดต่างๆ ที่มีอยู่เข้าด้วยกัน เพื่อหาความกระจ่างในปัญหา ซึ่งยังไม่ทราบว่าจะผลที่จะเกิดขึ้นนั้นจะเป็นไปในรูปแบบใดหรืออาจต้องใช้เวลานาน หรือบางครั้งอาจเกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว

2. ขั้นครุ่นคิด

ขั้นที่ผู้คิดต้องพยายามใช้ความคิดอย่างมาก แต่บางครั้งความคิดนี้อาจหยุดชะงักไปเฉยๆ เป็นเวลานาน หรือบางครั้งก็เกิดขึ้นโดยไม่รู้ตัว

3. ขั้นเกิดความคิด

ขั้นที่ผู้คิดจะมองเห็นความสัมพันธ์ของความคิดใหม่ที่เข้ากับความคิดเก่าๆ ซึ่งมีผู้คิดมาแล้ว การมองเห็นความสัมพันธ์ในแนวใหม่จะเกิดขึ้นในทันทีทันใดกับผู้ที่ไม่คาดฝันมาก่อน

4. ขั้นปรับปรุง

ขั้นของการขัดเกลาความคิดที่มีอยู่ให้หมดจดเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ง่าย หรือเป็นการต่อเติมความคิดที่เกิดขึ้นใหม่นั้นให้รัดกุมและวิวัฒนาการก้าวหน้าต่อไป

2.2.4 ระดับของความคิดสร้างสรรค์

บุญยแสนอ ตริวิเศษ (2550 : 37 - 38) กล่าวว่า ความคิดสร้างสรรค์อาจพิจารณาได้หลายระดับเพราะสิ่งที่บุคคลหนึ่งคิดว่าความคิดของตนแปลกใหม่ และมีคุณค่านั้นอาจไม่เป็นที่ยอมรับในระดับกลุ่ม หรือสิ่งที่หลายๆ คนในกลุ่มคิดว่า ความคิดในกลุ่มของตนแปลกใหม่และมีคุณค่าก็อาจไม่เป็นที่ยอมรับในอีกกลุ่มก็ได้ ด้วยเหตุนี้จึงอาจกำหนดกรอบของความคิดสร้างสรรค์ได้เป็น 3 ระดับ

1. ระดับบุคคล (Personal Reference) เป็นระดับต่ำสุดของความคิดสร้างสรรค์เพราะพฤติกรรมการคิดในระดับนี้ จะพิจารณาแต่เพียงว่าสิ่งที่คิดนั้นแปลกใหม่และมีคุณค่าสำหรับตน โดยไม่คำนึงว่าผู้อื่นจะเห็นคล้อยตามหรือไม่ ในระดับนี้ทุกคนสามารถจะเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ได้ทั้งสิ้น

2. ระดับกลุ่ม (Group Reference) การจะพิจารณาว่าความคิดใดจะเป็นความคิดสร้างสรรค์หรือไม่ ก็จะต้องพิจารณาถึงคงความแปลกใหม่และคุณค่าของสิ่งที่คิดในระดับกลุ่ม กล่าวคือ ถ้าความคิดนั้นกลุ่มยอมรับว่าเป็นความคิดริเริ่มที่ไม่เคยมีมาก่อน และมีประโยชน์ในการแก้ปัญหาหรือมีคุณค่าทางสุนทรียะความคิดนั้นก็จัดได้ว่าเป็นความคิดสร้างสรรค์ในระดับกลุ่ม ตัวอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่ายหรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักศึกษานิเทศศาสตร์เขียนบทละครขึ้นเรื่องหนึ่งซึ่งไม่เคยมีเรื่องแบบนี้มาก่อนแล้วนำมาแสดงจนเป็นที่พอใจของนักศึกษาทั้งมหาวิทยาลัยก็จัดได้ว่าบทละครนั้นเป็นความคิดสร้างสรรค์ระดับกลุ่ม

3. ระดับสังคม (Social Frame of Reference) ความคิดสร้างสรรค์ในระดับสังคมถือว่าเป็นระดับสูงสุด เพราะเป็นการยอมรับของสาธารณชนทั่วไป (General Public) ถือได้ว่ามีคุณค่าและหาได้ยากยิ่งในที่นี้จะขอยกงานเขียนชื่อ “สาส์นสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช” ซึ่งเป็นจดหมายที่สมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราชทรงเขียนถึงสมเด็จพระที่นั่งสุริยาศน์อมรินทร์เรื่องราวในสาส์นนั้นเป็นการคุยกันในเรื่องต่างๆ ตั้งแต่ศิลปวัฒนธรรม ภาษาซึ่งไม่ใช่จะเป็นประโยชน์สำหรับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง หากยังเป็นประโยชน์ต่อกลุ่มคนผู้เฝ้าหาความรู้ เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวมที่ได้สานความรู้ที่สืบทอดกันต่อไป

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า หากความคิดที่เกิดขึ้นนั้นแปลกใหม่และมีคุณค่า ไม่ว่าจะสำหรับใครก็ตามล้วนแต่เป็นความคิดสร้างสรรค์ด้วยกันทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าความคิดนั้นๆ จะเป็นที่ยอมรับในระดับใดเท่านั้นเอง

2.2.5 ประโยชน์ของความคิดสร้างสรรค์

ลักขณา สรวิวัฒน์ (2549 : 139 - 142) กล่าวว่า ประโยชน์ของความคิดสร้างสรรค์

1. ความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้สามารถแก้ปัญหาได้
2. ความคิดสร้างสรรค์ก่อให้เกิดนวัตกรรมที่ไม่หยุดยั้ง
3. ความคิดสร้างสรรค์ช่วยให้ได้ในสิ่งที่ดีกว่าแทนสิ่งที่มีอยู่เดิม
4. ความคิดสร้างสรรค์เป็นองค์ประกอบสำคัญของความฉลาด

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ความคิดสร้างสรรค์มีประโยชน์มากและความคิดสร้างสรรค์สามารถนำมาแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นได้ และนอกจากนี้ความคิดสร้างสรรค์ยังก่อให้เกิดนวัตกรรมหรือสิ่งประดิษฐ์ใหม่ๆ ขึ้นมากมาย

2.2.6 การวัดทักษะความคิดสร้างสรรค์

สมศักดิ์ ภู่วิภาดาธรรม (2554 : 26) กล่าวว่า เมื่อประมาณครึ่งปีหลังศตวรรษที่ 20 ได้มีการศึกษาค้นคว้าและได้พบวิธีการวัดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งนักการศึกษาและนักจิตวิทยาเชื่อว่าความคิดสร้างสรรค์แตกต่างจากเชาวน์ปัญญา แบบทดสอบวัดเชาวน์ปัญญาเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการหาคำตอบที่ถูกต้องเหมาะสมที่สุดสำหรับปัญหา (Convergent Thinking) ดังนั้นจึงมีตัวเลือกที่ถูกเพียงตัวเดียวเท่านั้นสำหรับปัญหาแต่ละข้อ แต่แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความสามารถในการคิดหาคำตอบที่แปลก แหวกแนว และไม่ซ้ำแบบใครให้ได้หลายๆ คำตอบ หรือสามารถคิดได้หลายๆ ทิศทาง (Divergent Thinking) ดังนั้นสำหรับปัญหาแต่ละข้อ คำตอบที่เป็นไปได้จึงอาจมีหลายคำตอบ การสร้างแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์จึงค่อนข้างยาก สอดคล้องกับ อารี พันธุ์มณี (2557ข : 208) กล่าวว่า การวัดความคิดสร้างสรรค์ในระยะแรก เริ่มด้วยการศึกษาอัตชีวประวัติและประสบการณ์ของบุคคลที่มีความคิด

สร้างสรรค์ ต่อมาจึงศึกษาวิเคราะห์ตัวแปรในสภาพการณ์ต่างๆ ที่นำไปสู่ผลผลิตทางความคิดสร้างสรรค์ เป็นอย่างไรที่ส่งเสริมให้เกิดการสร้างสรรค์เหล่านั้น เมื่อผู้เขียนได้ศึกษาเรื่องนี้แล้วพบว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สร้างสรรค์ ซึ่งนักวิจัยบางท่านได้ศึกษาอัตชีวประวัติของนักวิทยาศาสตร์ที่มีชื่อเสียงในโลก โดยใช้วิธีการทางคลินิกแบบเข้ม และบางคนใช้วิธีการทางคลินิกควบคู่กับวิธีการทางจิตมิติ (Psychometric) ซึ่งใช้เทคนิคการทดสอบบุคลิกภาพและการสังเกตในการวัดความคิดสร้างสรรค์

2.2.6.1 วิธีการวัดความคิดสร้างสรรค์

การศึกษาค้นคว้าในเรื่องการวัดความคิดสร้างสรรค์ ได้พยายามศึกษาและพัฒนาเป็นลำดับ โดยเฉพาะการวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนใช้วิธีการต่างๆ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. การสังเกต หมายถึง การสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่แสดงออกเชิงสร้างสรรค์

Torrance (1962) กล่าวว่า วิธีการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนที่มีความคิดสร้างสรรค์ซึ่งพฤติกรรมสร้างสรรค์ประกอบด้วยพฤติกรรมในด้านต่างๆ ดังนี้

1.1 ความสามารถในการใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์อย่างน้อยเพียงใด

1.2 ความสามารถในการกระทำกิจกรรมต่างๆ ได้มากกว่าที่ได้รับมอบหมายเพียงใด

1.3 ความสามารถในการกระทำกิจกรรมต่างๆ โดยใช้วิธีการที่ต่างไปจากนักเรียนคนอื่นเพียงใด

1.4 ชอบทดลองและประดิษฐ์สิ่งแปลกๆ ใหม่ๆ เพียงใด

1.5 มักใช้คำถามบ่อยๆ ว่า “ทำไม” และ “อย่างไร”

1.6 เป็นบุคคลที่ช่างสังเกต วิเคราะห์ และวิจารณ์ เพียงใด

Markey (1994 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557ข : 209) กล่าวว่า วิธีการสังเกตโดยสังเกตพฤติกรรมการเล่นของนักเรียน และเขายังให้ข้อคิดที่ไม่มีวิธีทดสอบวิธีใดเพียงวิธีเดียวที่จะวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ครอบคลุมทุกด้าน และวิธีทดสอบหนึ่งๆ จะไม่สามารถวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ทุกวัยและทุกระดับชั้น

การสังเกตพฤติกรรม เป็นวิธีการที่พ่อแม่ ครู และผู้ปกครองสามารถใช้สังเกตพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ เพราะบุคคลดังกล่าวอยู่ใกล้ชิดและรู้จักนักเรียนดีกว่าบุคคลอื่น แต่พึงระลึกว่า ครูผู้สอน และผู้ปกครองควรทราบ และเข้าใจพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ที่นักเรียนแสดงออกได้ถูกต้อง มิฉะนั้นจะทำให้ผลของการสังเกตผิดพลาดไป เพราะครูผู้สอนส่วนใหญ่มักเข้าใจว่านักเรียนที่มีสติปัญญาดี มีระเบียบวินัย และเชื่อฟังครูผู้สอนมักเป็นนักเรียนดีที่มีความคิดสร้างสรรค์

2. การวาดภาพ หมายถึง การให้เด็กวาดภาพจากสิ่งเร้าที่กำหนดให้ ซึ่งเป็นการถ่ายทอดความคิดสร้างสรรค์ออกมาเป็นรูปธรรม และสามารถสื่อความหมายได้ สิ่งเร้าที่กำหนดให้อาจเป็นวงกลม สีเหลี่ยม และเส้นโค้ง เป็นต้น แล้วให้เด็กวาดภาพต่อเติมให้เป็นภาพที่สมบูรณ์ตามจินตนาการของเด็ก

Simpson (1972 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557ก : 210) กล่าวว่า การวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยใช้จุดวงกลมเล็กๆ 40 จุด จำนวน 50 ชุด เป็นสิ่งเร้าที่กำหนดให้แล้วให้นักเรียนวาดภาพจุดที่กำหนดให้ ซึ่งคะแนนความคิดสร้างสรรค์พิจารณาจากความคิดคล่องตัว ความคิดริเริ่ม และความคิดยืดหยุ่นจากภาพที่นักเรียนวาด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. รอยหมึกหยด (Inkblots) หมายถึง การให้นักเรียนดูภาพรอยหมึกแล้วคิดตอบจากภาพที่เห็นวิธีนี้มักใช้กับเด็กวัยประถมศึกษา เพราะเด็กระดับนี้มีความสามารถในการใช้ภาษาและอธิบายได้ดี Kirkpatrick (1971 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557 : 211) ได้ใช้รอยหยดหมึกซึ่งเป็นสิ่งเร้าแบบคลุมเครือ ไม่ชัดเจน ในการวัดความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนโดยให้นักเรียนดูภาพแล้วตอบ ซึ่งให้นักเรียนมีอิสระในการคิด และจินตนาการหาคำตอบได้อย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะได้รับการพิจารณาจากความสามารถในการคิดประดิษฐ์ อารมณ์ขัน ลักษณะจินตนาการ ความรู้สึก และความสามารถในการรับรู้ที่มีต่อรอยหยดหมึก

4. การเขียนเรียงความและงานศิลปะ หมายถึง การให้นักเรียนเขียนเรียงความจากหัวข้อที่กำหนดให้และการประเมินจากผลงานศิลปะของนักเรียน การวัดความคิดสร้างสรรค์วิธีนี้จะเหมาะสมสำหรับนักเรียนระดับประถมศึกษา นักจิตวิทยามีความเห็นสอดคล้องกันว่านักเรียนในวัยประถมศึกษาเป็นวัยที่อยู่ในช่วงวิกฤติของการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ จากการศึกษาอัตชีวประวัติของนักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ที่มีชื่อเสียงของโลก พบว่าบุคคลเหล่านี้ได้แสดงแนวของการเป็นนักสร้างสรรค์ด้วยการประดิษฐ์และสร้างผลงานชิ้นแรกเมื่ออยู่ในวัยประถมศึกษาเป็นส่วนใหญ่

Colvin (2013 อ้างใน อารี พันธุ์มณี. 2557ก : 211) กล่าวว่า การเขียนเรียงความและวัดความคิดแปลกใหม่ ความคิดจินตนาการ และความมีอารมณ์ขันของนักเรียนจากสิ่งที่นักเรียนได้เขียนออกมา และ Torrance (1962) กล่าวว่า การคิดวิธีให้นักเรียนเขียนเรียงความเรื่องที่คาดคิดไม่ถึงโดยกำหนดหัวข้อให้เขียน เช่น “ผู้ชายที่ร้องไห้” “ครูที่ไม่พูด” และ “สุนัขที่ไม่เห่า” เป็นต้น ซึ่งปรากฏว่าการทำเช่นนี้เขาพบความคิดแปลกๆ ใหม่ และน่าสนใจจากความคิดจินตนาการของนักเรียน

5. แบบทดสอบ หมายถึง การให้นักเรียนทำแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์มาตรฐานซึ่งเป็นผลมาจากการวิจัยเกี่ยวกับธรรมชาติของความคิดสร้างสรรค์ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์มีทั้งใช้ภาษาที่เป็นสื่อและใช้ภาพที่เป็นสื่อเพื่อเร้าให้นักเรียนแสดงออกถึงความคิดสร้างสรรค์ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ที่นิยมใช้ในปัจจุบันมีมากมาย เช่น แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของ (Guilford) แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของ (Torrance) และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ของ (Wallach and Kogan)

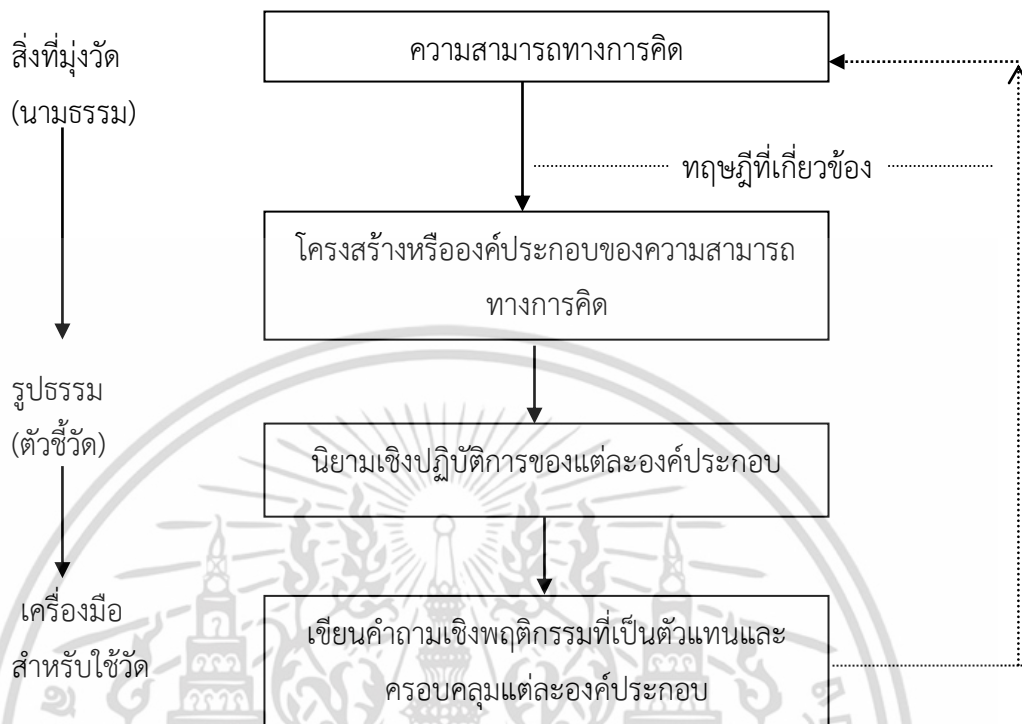
2.2.6.2 หลักการสร้างแบบวัดความสามารถทางการคิด

การคิด (Thinking) เป็นกิจกรรมทางสมองที่เกิดขึ้นตลอดเวลา การคิดที่มีจุดมุ่งหมาย (Directed Thinking) ซึ่งเป็นการคิดที่นำไปสู่เป้าหมายโดยตรง หรือคิดค้นข้อสรุปอันเป็นคำตอบสำหรับตัดสินใจและแก้ปัญหาสิ่งใดสิ่งหนึ่ง การคิดจึงเป็นความสามารถอย่างหนึ่งทางสมอง การคิดเป็นนามธรรมที่มีลักษณะซับซ้อน ไม่สามารถมองเห็นหรือสัมผัสได้ด้วยตา จึงต้องอาศัยการวัดทางจิตมิติมาช่วยในการคิด

การวัดความสามารถทางการคิดของบุคคล ผู้สร้างเครื่องมือจะต้องมีความรู้ในแนวคิดหรือทฤษฎีเกี่ยวกับการคิด เพื่อนำมาเป็นกรอบหรือโครงสร้างของการคิด เมื่อมีการกำหนดนิยามเชิงปฏิบัติการของโครงสร้างหรือองค์ประกอบการคิดแล้ว จะทำให้ได้ตัวชี้วัดหรือลักษณะพฤติกรรม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาเท่านั้น ไม่สามารถนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เฉพาะที่เป็นรูปธรรม ซึ่งสามารถบ่งชี้ถึงโครงสร้างหรือองค์ประกอบการคิดจากนั้นจึงเขียนข้อความตามตัวชี้วัดหรือลักษณะพฤติกรรมเฉพาะของแต่ละองค์ประกอบของการคิดนั้นๆ ภาพที่ 2.6

ภาพที่ 2.6 หลักการสร้างแบบวัดความสามารถทางการคิด

ที่มา : ศิริชัย กาญจนวาสิ (2548 : 171) การวัดและประเมินความสามารถในการคิด

2.2.6.3 ขั้นตอนการพัฒนาแบบวัดความสามารถทางการคิด ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการวัด

กำหนดจุดมุ่งหมายสำคัญของการสร้างแบบวัดความสามารถทางการคิดผู้พัฒนาแบบวัดจะต้องพิจารณาจุดมุ่งหมายของการนำแบบวัดไปใช้ด้วยว่า ต้องการวัดความสามารถทางการคิดต่างๆ ไป หรือต้องการวัดความสามารถทางการคิดเฉพาะวิชา การวัดนั้นมุ่งติดตามความก้าวหน้าของความสามารถทางการคิด หรือต้องการเน้นการประเมินผลสรุปรวมสำหรับการตัดสินใจ รวมทั้งการแปลผลการวัดเน้นการเปรียบเทียบกับมาตรฐานของกลุ่มหรือต้องการเปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานหรือมาตรฐานที่กำหนดไว้

2. การกำหนดกรอบของการวัดและนิยามปฏิบัติการ

ผู้พัฒนาแบบวัดควรศึกษาเอกสาร แนวคิด ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความสามารถทางการคิดตามจุดมุ่งหมายที่ต้องการ ผู้พัฒนาแบบวัดควรเลือกแนวคิดหรือทฤษฎีที่เหมาะสมกับบริบทและจุดมุ่งหมายที่ต้องการเป็นหลัก แล้วศึกษาให้เข้าใจอย่างลึกซึ้ง เพื่อกำหนดโครงสร้างหรือความสามารถทางการคิดตามทฤษฎีและให้นิยามเชิงปฏิบัติการของแต่ละองค์ประกอบในเชิงรูปธรรมของพฤติกรรมที่สามารถบ่งชี้ถึงลักษณะแต่ละองค์ประกอบของการคิดนั้นได้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. สร้างผังข้อสอบ

การสร้างผังข้อสอบเป็นการกำหนดเค้าโครงของแบบวัดความสามารถทางการคิดที่ต้องการสร้างให้ครอบคลุม โครงสร้างหรือองค์ประกอบใดบ้างตามทฤษฎีและกำหนดว่าแต่ละส่วนมีน้ำหนักความสำคัญมากน้อยเพียงใด ในกรณีที่ต้องการจะสร้างแบบวัดความสามารถทางการคิดสำหรับใช้เฉพาะรายวิชาใดวิชาหนึ่ง ผู้พัฒนาแบบวัดจะต้องกำหนดเนื้อหาวิชานั้นด้วยว่าจะใช้เนื้อหาใดบ้างที่เหมาะสมและสามารถนำมาใช้วัดความสามารถทางการคิด พร้อมทั้งกำหนดน้ำหนักความสำคัญของแต่ละเนื้อหาในแต่ละองค์ประกอบทางความสามารถด้านการคิดเป็นผังข้อสอบสำหรับนำไปใช้เขียนข้อสอบต่อไป

4. เขียนข้อสอบ

กำหนดรูปแบบของการเขียนข้อสอบแบบคำถาม แบบตัวเลือกและวิธีการตรวจให้คะแนน เช่น กำหนดว่าตัวคำถามเป็นลักษณะสถานการณ์ สภาพปัญหาหรือข้อมูลสั้นๆ อาจได้จากบทความ รายงานต่างๆ บทสนทนาที่พบในชีวิตประจำวัน หรืออาจเขียนขึ้นมาเองส่วนคำตอบอาจเป็นข้อสรุปของสถานการณ์หรือปัญหานั้นๆ เพื่อให้ผู้ตอบพิจารณาตัดสินว่าข้อสรุปใดน่าเชื่อถือมากกว่ากัน น่าจะเป็นจริงหรือไม่เป็นต้น ส่วนการตรวจให้คะแนนมีการกำหนดเกณฑ์การตรวจไว้ เช่น ตอบถูกต้องตรงค่าเฉลี่ยให้ 1 คะแนน ถ้าตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน เป็นต้น

5. นำแบบวัดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงหรือกลุ่มใกล้เคียงแล้วนำผลการตอบมาทำการวิเคราะห์หาคุณภาพ โดยทำการวิเคราะห์ข้อสอบและวิเคราะห์แบบสอบการวิเคราะห์ข้อสอบเพื่อตรวจสอบคุณภาพของข้อสอบเป็นรายชื่อในด้านความยาก (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) เพื่อคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากพอเหมาะและมีอำนาจจำแนกสูงไว้พร้อมทั้งปรับปรุงข้อที่ไม่เหมาะสม หลังจากนั้นก็คัดเลือกข้อสอบที่มีคุณภาพเหมาะสมหรือข้อสอบที่ต้องปรับปรุงแล้วให้ได้จำนวนตามผังข้อสอบเพื่อให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจความตรงตามเนื้อหาและนำไปทดลองใช้ใหม่อีกครั้งเพื่อวิเคราะห์แบบวัดในด้านความเที่ยง และแบบวัดควรมีความเที่ยงอย่างน้อย 0.05 จึงเหมาะที่จะนำมาใช้ได้ ส่วนการตรวจสอบความตรงของแบบวัดถ้าสามารถหาเครื่องมือวัดความสามารถทางการคิดที่เป็นมาตรฐานสำหรับใช้เปรียบเทียบได้ก็ควรคำนวณค่าสัมประสิทธิ์ความตรงตามสภาพของแบบวัดด้วย

6. นำแบบวัดไปใช้จริง

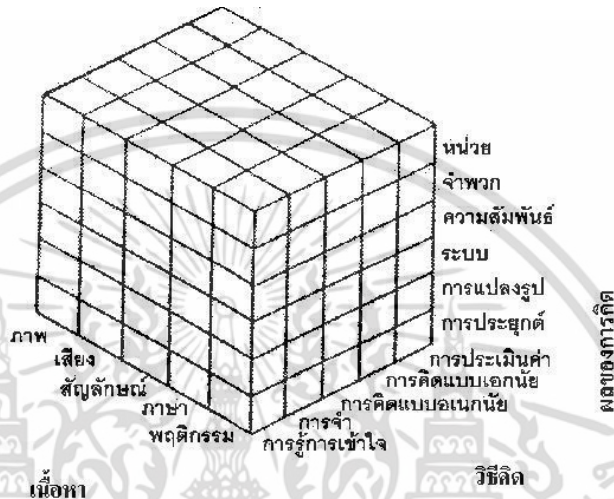
หลังจากการวิเคราะห์หาคุณภาพของข้อสอบเป็นรายชื่อและวิเคราะห์คุณภาพของแบบทดสอบทั้งฉบับว่าตรงตามเกณฑ์คุณภาพที่ต้องการแล้ว จึงนำแบบวัดความสามารถทางการคิดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างจริงในการใช้แบบวัดทุกครั้งควรมีการรายงานค่าความเที่ยงทุกครั้งก่อนนำไปแปลความหมายต่อไป

อารี พันธุ์ณี (2557ก : 183 - 191) ได้ศึกษาค้นคว้าวิธีการวัดความคิดสร้างสรรค์จากนักจิตวิทยาและนักการศึกษา โดยได้รวบรวมแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ต่างๆ ไว้ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.2.6.4 แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์

1. แบบทดสอบความคล่องแคล่ว (Christensen Guilford Fluency Tests) แบบทดสอบนี้คิดขึ้นเพื่อวัดความคิดกระจาย (Divergent Thinking) มุ่งวัดตัวประกอบในแต่ละเซลล์ตามโครงสร้างสติปัญญาของ (Guilford) ซึ่งมี 3 มิติ คือ เนื้อหาที่คิด (Content) วิธีการคิด (Operation) และผลิตผลแห่งความคิด (Product) ตามลำดับ เช่น DSU ซึ่งหมายถึง วิธีการคิดแบบผลิตจำแนกเนื้อหาที่คิดเป็นแบบสัญลักษณ์และผลิตผลแห่งความคิดออกมาในรูปของหน่วย เป็นต้น

ภาพที่ 2.7 แสดงแบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์

แบบทดสอบวัดความคิดสร้างสรรค์ มหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนียตอนใต้ โดยวัดเซลล์ต่างๆตามโครงสร้างของสมรรถภาพทางสติปัญญาของ (Guilford)

ความหมายของสัญลักษณ์รหัส

วิธีการคิด	ผลิตผลของความคิด
D = ความคิดกระจายเนื้อหาที่คิด	U – หน่วย (Units)
F = ภาพ	C – ชั้นหรือจำนวน (Classes)
S = สัญลักษณ์	R – ความสัมพันธ์ (Relations)
M = ภาษา	S – ระบบ (Systems)
B = พฤติกรรม	T - การแปลงรูป (Transformation)
	I – การประจักษ์ (Implications)

แบบทดสอบความคล่องแคล่ว (Christensen Guilford Fluency Tests) ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 4 ชุด 11 ฉบับ โดยแบ่งออกเป็นทางด้านภาษาเขียน 7 ฉบับ ทางด้านรูปภาพ 3 ฉบับ และเป็นโจทย์ปัญหา 1 ฉบับ เหมาะสำหรับใช้วัดความคิดสร้างสรรค์กับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาจนถึงระดับผู้ใหญ่ ตัวอย่างแบบทดสอบ ดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตัวอย่างแบบทดสอบ

1.1 ความคล่องแคล่วในการใช้คำ (Word Fluency : DSU) ให้เขียนคำประกอบด้วยอักษรที่กำหนดให้ เช่น ป : ปัด ปาด เป็นต้น

1.2 ความคล่องแคล่วทางความคิด (Ideational Fluency : DMU) ให้เขียนชื่อสิ่งของที่อยู่ในพวกหรือประเภทเดียวกัน เช่น ของเหลวที่เป็นเชื้อเพลิง ได้แก่ น้ำมันก๊าด แก๊สโซลีน และแอลกอฮอล์ เป็นต้น

1.3 ความคล่องแคล่วด้านการเชื่อมโยง (Associational Fluency : DMR) ให้เขียนคำต่างๆ ที่มีความหมายคล้ายคลึงกับคำที่กำหนดให้ เช่น หนัก : ยาก แข็ง เป็นต้น

1.4 ความคล่องแคล่วในการแสดงออก (Expressional Fluency : DSS) ให้เขียนประโยคประกอบด้วยคำที่คำ ในแต่ละคำเริ่มต้นด้วยอักษรที่กำหนดให้ เช่น “K-U-Y-I” Keep Up Your Interest. Kill Useless Yellow Insects.

1.5 การใช้ประโยชน์อย่างอื่น (Alternate Uses : DMC) ให้บอกประโยชน์อย่างอื่นของสิ่งเฉพาะที่กำหนดให้ มิใช่เป็นการใช้ประโยชน์โดยทั่วไป เช่น หนังสือพิมพ์ใช้ทำประโยชน์อะไรได้

1.6 การสรุปผล (Consequence : DMU, DMC) ให้บอกเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นอันเป็นผลเนื่องมาจากเหตุการณ์สมมติที่กำหนดให้ เช่น ถ้าคนไม่จำเป็นต้องนอนพักผ่อนจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง คำตอบก็อาจจะเป็นว่าคนทำงานได้มากขึ้น และไม่จำเป็นต้องใช้นาฬิกาปลุก เป็นต้น

1.7 ประเภทของงานอาชีพ (Possible : DMI) ให้บอกรายชื่อของงานอาชีพต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำที่กำหนดให้ เช่น หลอดไฟ : วิศวกรไฟฟ้า เจ้าของโรงงานทำหลอดไฟฟ้า และอื่นๆ เป็นต้น

1.8 การวาดรูป (Making Objects : DFS) ให้วาดรูปสิ่งของเฉพาะโดยใช้เซตของรูปที่กำหนดให้ เช่น รูปวงกลมและรูปสามเหลี่ยม เป็นต้น ในการวาดรูปสิ่งของรูปหนึ่งอาจใช้รูปที่กำหนดให้ซ้ำกันได้ และเปลี่ยนแปลงขนาดได้ แต่จะต้องไม่เติมรูปหรือเส้นอื่นๆ เพิ่มขึ้นอีก

1.9 การสเก็ตช์รูป (Sketches : DFU) ให้ต่อเติมให้เป็นรูปจากภาพร่างที่กำหนดให้ เช่น วงกลม สามเหลี่ยม และต่อเติมภาพให้สมบูรณ์โดยให้แตกต่างกันให้มากที่สุด

1.10 การตกแต่งภาพ (Decorations : DFI) ให้ตกแต่งรูปวาดเกี่ยวกับสิ่งของทั่วไปที่ร่างเอาไว้แล้วด้วยแบบที่แตกต่างกัน

1.11 โจทย์ปัญหา (Match Problem : DFT) จากโจทย์ที่กำหนดให้ เช่น ปัญหาไม้ขีดไฟ โดยให้เอาจำนวนก้านไม้ขีดไฟจำนวนหนึ่งออกโดยให้ก้านไม้ขีดไฟที่เหลือประกอบกันเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส หรือรูปสามเหลี่ยมที่มีจำนวนรูปตามที่ต้องการ

2. แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ (Wallach and Kogan) แบบทดสอบนี้ประกอบด้วยแบบทดสอบย่อย 5 ฉบับ ดังนี้

ฉบับที่ 1 พวกเดียวกัน มี 4 ข้อ ให้พยายามนึกหาคำตอบที่แปลกใหม่ที่ไม่เหมือนใครมาให้ได้มากที่สุด จากสิ่งเร้าที่กำหนดให้ เช่น จากสี่เหลี่ยม เป็นต้น
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉบับที่ 2 ประโยชน์ของสิ่งของ มี 8 ข้อ ให้บอกประโยชน์ของสิ่งของมาให้มากที่สุด เช่น กระดาษหนังสือพิมพ์ที่อ่านแล้วสามารถนำมาใช้ประโยชน์อะไรได้บ้าง

ฉบับที่ 3 ความเหมือน มี 10 ข้อ ให้บอกกว่าสิ่งของสองสิ่งมีอะไรที่คล้ายหรือเหมือนกันบ้าง เช่น แก้วอีกกับโต๊ะ มีอะไรคล้ายกันบ้าง และหนูกับแมวมีอะไรคล้ายกันบ้าง เป็นต้น

ฉบับที่ 4 ความหมายของภาพเส้น มี 8 ข้อ ให้บอกมาให้มากที่สุดว่าเมื่อดูภาพแล้วนึกถึงอะไรบ้าง

ฉบับที่ 5 ความหมายของเส้น มี 8 ข้อ ให้ดูภาพที่เป็นเส้นแล้วบอกว่า เป็นอะไรบ้าง บอกมาให้มากที่สุด

แบบทดสอบนี้ใช้เวลา 55 นาที

การตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์แบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

1. ความคล่องในการคิด หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดหาคำตอบให้ได้ อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีปริมาณการตอบสนองได้มากในเวลาจำกัด สื่อความหมายได้ในแต่ละ กิจกรรม

2. ความคิดริเริ่ม หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดสิ่งแปลกใหม่ไม่ซ้ำกับผู้อื่น โดยใช้เกณฑ์คำตอบที่นักเรียนตอบมาตั้งแต่ 1 - 5 เปอร์เซนต์ จัดเป็นความคิดแปลกและได้คะแนนมากที่สุด คำตอบที่นักเรียนตอบมากกว่า 5 เปอร์เซนต์ จัดเป็นความคิดธรรมดาได้คะแนนต่ำ ตั้งแต่ศูนย์ขึ้นไป

3. ความละเอียดลออในการคิด หมายถึง ความคิดในรายละเอียดที่นำมาตกแต่ง ความคิดสร้างสรรค์ครั้งแรกให้สมบูรณ์แล้วทำให้ภาพชัดเจนและได้ความหมายสมบูรณ์ ภาพที่มีรายละเอียดแต่ละส่วนให้คะแนนส่วนละ 1 คะแนน การคิดคะแนนความคิดละเอียดลออในช่วงคะแนน เช่น จาก $1 - 5 = 1$ คะแนน เป็นต้น

4. ความยืดหยุ่นในการคิด หมายถึง ความสามารถในการคิดได้หลายทิศทางหลายประเภทหลายชนิด หลายกลุ่มและคำตอบไม่ได้จัดอยู่ในกลุ่มหรือประเภทเดียวกัน เช่น วงกลมเป็นรูปอะไรได้บ้าง คำตอบเป็น ลูกฟุตบอล ลูกเทนนิส ลูกกอล์ฟ ลูกบาสเกตบอล จานข้าว หน้าปัดนาฬิกา เหรียญสตางค์ ดวงตา ปากกล้วยแก้ว พัดลม กระจดุม แหวน ดวงไฟรถยนต์ เป็นต้น นำคำตอบมาจัดประเภท ดังนี้ เครื่องกีฬา เครื่องประดับ แบ่งได้ถึง 7 ประเภท ละ 1 คะแนน รวมเป็น 7 คะแนน

จากแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ที่ได้กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการวัดพฤติกรรมความคิดสร้างสรรค์ที่เป็นระบบซึ่งมีนักจิตวิทยาได้คิดสร้างขึ้นมาจากหลักการและทฤษฎีความคิดสร้างสรรค์หลายแบบ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ที่นิยมใช้แพร่หลายในปัจจุบันได้แก่ แบบทดสอบความคล่องแคล่วของ (Christensen Guilford Fluency Tests) แบบทดสอบ (Wallach and Kogan) แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ (Torrance) เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3 เอกสารแนวคิดเกี่ยวกับการเขียนและการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ทักษะทางภาษามี 4 ด้านคือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน แต่ละทักษะล้วนมีความสำคัญต่อการพัฒนาความนึกคิดของมนุษย์ทั้งสิ้น แต่ทักษะที่ถือว่าสำคัญและยากที่สุด ก็คือ ทักษะการเขียน ทั้งนี้เพราะกระบวนการเขียนทำให้ต้องคิด วิเคราะห์ สังเคราะห์ สรุปความคิดก่อนจะเขียน นอกจากนั้นแล้ว การเขียนยังทำให้ต้องค้นคว้าหาข้อมูลความรู้ใหม่ๆ อยู่เสมอ ขณะเดียวกัน การจะเขียนได้ เขียนเป็นก็ต้องมีข้อมูลการอ่านที่มากพอ การอ่านทำให้เราคิดตามทำให้ได้แง่มุมที่หลากหลายและกว้างขวาง ช่วยสร้างสรรค์จินตนาการอย่างไม่รู้จบ บุญยเสนอ ตรีวิเศษ (2550 : 1) นักการศึกษาและนักวิชาการทางด้านภาษาและให้ความหมายของการเขียน

การเขียนสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่มีความหมายในชีวิตของมนุษย์ ใครก็ตามที่แต่งหนังสือได้ไม่ว่าจะเป็นงานเขียนร้อยแก้วหรือร้อยกรอง ย่อมแสดงว่าผู้นั้นเป็นผู้มีความเจริญทางปัญญาเพราะสามารถคิดแลถ่ายทอดความคิดของเขาออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจและรู้สึกได้ แต่มีข้อแม้ว่าคุณภาพความคิดที่มีอยู่ใน “สาร” ที่ผู้เขียนส่งออกมายังผู้อ่านนั้น จะต้องเป็นความคิดในทางสร้างสรรค์อันอำนวยประโยชน์และอยู่ในแนวทางที่ดีงาม นักการศึกษาหลายท่านได้ให้ความหมายของการเขียนและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

2.3.1 ความหมายของการเขียนและการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเขียนที่ต้องใช้ศิลปะการเขียนแสดงออกอย่างงดงาม ประณีต ดังนั้นผู้เขียนควรจะตระหนักว่าควรจะใช้พรรณนาโวหาร บรรยายโวหาร หรือเทศนาโวหาร เมื่อไร ควรใช้ภาษาแบบแผน กึ่งแบบแผน เนื้อหาอย่างใดควรนำมาเขียนเป็นบทกวี บทความ บทวิจารณ์ หรือสารคดี เหตุการณ์ใดน่าจะนำมาขยายเป็นเรื่องสั้น เป็นนวนิยาย ซึ่งรูปแบบการเขียนโดยเฉพาะในเชิงวารสารศาสตร์นั้นมีรูปแบบหลากหลาย ปรานี สุรสิทธิ์ (2549 : 40)

เอมอร ชิตะโสภณ (2549 : 34 - 35) กล่าวว่า การเขียนเป็นเรื่องของกระบวนการทางความคิด ความคิดคือ จุดเริ่มต้น การแปรความคิดเป็นการกระทำ คือ การปฏิบัติจริง กล่าวได้ว่าการใช้ภาษาและรูปแบบของการเขียนเป็นเพียงส่วนเดียวขององค์ประกอบทั้งหมด ประการสำคัญคือ การสะสมประสบการณ์จากการอ่าน การฟัง การดูก่อนลงมือเขียนเพื่อขยายความคิดให้ลึกและกว้างขวางออกไป

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ และคณะ (2549 : 151) กล่าวว่า การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้รับสาร สามารถอ่านเข้าใจตรงตามที่ต้องการได้

ถวัลย์ มาตจรัส (2550ค : 5 - 6) กล่าวว่า การเขียนมีความสำคัญต่อการสื่อสารระหว่างกันซึ่งการที่จะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างถูกต้องแล้วผู้เขียนจะต้องจัดระเบียบความคิดของตนเองออกมาอย่างเป็นระบบ และต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ

ภาษาไทยในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนเพื่อสื่อความหมายที่ตนเองต้องการอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ทางการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประภาศรี สีหอำไพ (2550 : 92) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาที่มีลายลักษณ์อักษรบันทึกไว้ เป็นหลักฐานประกอบด้วยสาระที่นำมาอ้างอิงได้ใช้ภาษามาตรฐานในกรณีที่เป็นรายงาน ตำราเอกสาร ทางราชการหรือเอกสารที่มีลักษณะเป็นทางการ มีรูปแบบการเขียนตามเกณฑ์ การใช้ภาษาที่กำหนดไว้เป็นหลักอ่านเข้าใจง่าย ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ไม่มีคำที่เป็นกันเองเหมือนภาษาพูดเข้ามาปะปน ผู้เขียนสามารถขีดเคลาสำนวนถ้อยคำ แก้ไขปรับปรุงได้จนสมบูรณ์ตามความพอใจ

โอบส์ แก้วจำปา (2551 : 42) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารโดยอาศัยตัวอักษรและ เครื่องหมายต่างๆ แทนเสียงพูดซึ่งสิ่งที่เป็นสารนั้น ได้แก่ ความนึกคิด คือ ความรู้ ความคิด จินตนาการ ประสบการณ์ ข่าวสาร กับความรู้สึก คือ ความรู้สึกทางจิตใจ ความรู้สึกทางกายหรือ อารมณ์ และผัสสะนั่นเอง

เสนีย์ วิลาวรรณ (2551 : 185) กล่าวว่า การเขียนเป็นการแสดงความมุ่งประสงค์อาจเป็น ความรู้ ความคิด ความรู้สึก หรือความต้องการของผู้ส่งสารที่เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารได้ ทราบและเข้าใจความมุ่งประสงค์นั้นๆ

โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2554 : 77) กล่าวว่า การเขียนเป็นทักษะในการใช้ภาษาที่มุ่ง ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความรู้และข้อมูลต่างๆ เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านได้รับทราบ จุดประสงค์ตามเจตนาของผู้เขียน

สมพร มั่นตะสูตร แผงทิพัฒน์ (2555 : 3) กล่าวว่า การเขียนเป็นการสื่อสารความรู้ ความคิด ทักษะ และอารมณ์เป็นตัวอักษรจากผู้เขียนถึงผู้อ่าน

จิรวัดน์ เพชรรัตน์ (2555 : 137) กล่าวว่า การเขียนเป็นการถ่ายทอดอารมณ์ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ และข่าวสารโดยใช้หนังสือและเครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์

บุญยงค์ เกศเทศ (2555 : 1) กล่าวว่า การเขียนที่จัดเป็นทักษะปฏิบัติ ที่สามารถสื่อความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกนึกคิดทั้งสามารถถ่ายทอดทางทัศนคติ วัฒนธรรม รวมทั้งจิตสำนึกและวิญญาน ของกลุ่มชนหนึ่งไปสู่กลุ่มชนหนึ่ง

สอานค์ ดำเนินสวัสดิ์ และคณะ (2556 : 100) กล่าวว่า การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารเข้าใจถูกต้องตาม เจตนาของผู้เขียน

นภดล จันทรเพ็ญ (2557 : 90) กล่าวว่า การเขียนเป็นการแสดงออกในการติดต่อ สื่อสาร อย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และความในใจของเราให้กับผู้อื่นทราบ การเขียนนี้จึงมีลักษณะการสื่อสารที่ถาวรมีความคงทน อยู่ยาวนาน ตรวจสอบได้เป็นหลักฐานอ้างอิงนับร้อยนับพันปี ถ้ามีการเก็บรักษาให้คงสภาพเดิมไว้ได้

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับความหมายของการเขียนสรุปได้ว่า การเขียนเป็นเครื่องมือ สื่อสารด้วยลายลักษณ์อักษรไปยังผู้รับสาร เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ จินตนาการ อารมณ์ความรู้สึก อีกทั้งยังเป็นการบันทึกเรื่องราวต่างๆ ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ความคิดของผู้เขียน ความรู้สึกนึกคิดที่ได้มามากจะก่อให้เกิดแรงบันดาลใจให้เกิดความคิดที่จะเขียน เพื่อบรรยายความรู้สึกออกมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่วางไว้เพื่อใช้ในการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Bloomfield (1963 : 12) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นระบบการสื่อสารหรือบันทึกถ่ายทอดภาษาเพื่อแสดงออกซึ่งความรู้ ความคิด ความรู้สึก และอารมณ์ต่างๆ โดยใช้ตัวหนังสือและเครื่องหมายต่างๆ เป็นสัญลักษณ์

Furner (1973 : 554) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นวิธีการหนึ่งที่ทำให้นักเรียนได้แสดงความรู้สึกนึกคิดเพราะการได้แสดงออกเช่นนี้เป็นความคิดริเริ่มตามธรรมชาติ ประสบการณ์ของผู้เรียนจะมีความหมายมากขึ้นเมื่อนักเรียนได้มีโอกาสเขียนออกมาและควรเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เขียนอย่างสร้างสรรค์

Hook (1977 : 51) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นความริเริ่มที่ได้จากการมองเห็นที่คุ้นเคยในแง่มุมใหม่หรือการจัดสิ่งใหม่ที่รู้แล้วไม่ทำงานเขียนใดก็ตามที่แสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ถือว่าเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์เพราะงานชิ้นหนึ่งอาจจะมีค่าเชิงสร้างสรรค์มากกว่างานเขียนอีกชิ้นหนึ่งก็ได้

ศิวกานท์ ปทุมสูติ (2548 : 30) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นรูปปรากฏของความคิดซึ่งอาจปรากฏในรูปแบบของงานเขียนประเภทร้อยแก้วหรือร้อยกรองหรือที่เรียกชื่ออย่างอื่นใดก็ตาม

ชญ ทดแทนคุณ และกานต์รวี แพทย์พิทักษ์ (2552 : 117) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเรียงเรียงความคิดในสิ่งที่จะสื่อสารเป็นตัวหนังสืออย่างมีจุดมุ่งหมาย เพื่อถ่ายทอดความรู้สึก ความนึกคิด ความต้องการ และข้อมูลต่างๆ ไปยังผู้อ่าน

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2552 : 1) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการเขียนซึ่งมีลักษณะของการคิดริเริ่ม โดยที่ผู้เขียนจะต้องใช้จินตนาการและประสบการณ์ของตนมาเชื่อมโยงความคิดในการเขียน

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 139) กล่าวว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวกับความหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สรุปได้ว่า การเขียนเชิงสร้างสรรค์ หมายถึง การเขียนที่ผู้เขียนสร้างคำ แนวคิด จากจินตนาการของตนเองโดยมิได้ลอกเลียนแบบอย่างของผู้อื่น อีกทั้งยังมีอิสระที่จะคิดรูปแบบใหม่ๆ ที่แหวกแนวจากของเดิมที่มีอยู่เป็นผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด ปรานี สุรสิทธิ์ (2549 : 40 - 41)

2.3.2 ความสำคัญและคุณค่าของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

สร้างสรรค์ (Create) คือ การนำไปสู่สิ่งที่เป็นอยู่ จากสิ่งที่ไม่เคยเป็นให้เกิดเป็นต้นแบบขึ้นมา สร้างให้มีให้เป็นขึ้นหรือการสร้างสรรค์ (Creation) คือ ผลผลิตต้นแบบจากความคิดของมนุษยชาติ และแบบสร้างสรรค์ (Creative) คือ ความสามารถในการสร้างสิ่งที่ไม่เคยมีเคยเป็นให้เป็นรากเค้าหรือต้นแบบ (Originate) ขึ้นมา

การเขียนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิต เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะบันทึกหรือถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่น จุดเริ่มต้นของการเขียนอยู่ที่ความคิด Thorndike ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน กล่าวว่าคนฉลาดคือ คนที่รู้คำมากและสามารถใช้คำสื่อความหมายได้ตามที่ ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจตามที่ตนต้องการได้ ความสามารถทางการเขียนจะทำได้ดีเพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับ ความพยายามของผู้เขียนเอง เพราะการเขียนเป็นทักษะซึ่งต้องการฝึกฝนจึงจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ตามแนวคิดของ ทิศนา แคมมณี (2554 : 51 - 52)

ถวัลย์ มาศจรัส (2550ค : 5 - 6) กล่าวว่า ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่ามีความสำคัญต่อชีวิตบุคคลและการสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งการที่จะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความ เข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างถูกต้องแล้ว ผู้เขียนจะต้องจัดระเบียบความคิดของตนเอง ออกมาอย่างเป็นระบบ และต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนเพื่อสื่อ ความหมายที่ตนเองต้องการอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ โดยสรุปดังนี้

1. ความสำคัญต่อชีวิต

1.1 เกิดภูมิปัญญาด้านสำนวนใหม่ๆ สำหรับการติดต่อสื่อสารได้ทันโลกทันเหตุการณ์

1.2 เกิดอาชีพใหม่ๆ จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ เช่น นักโฆษณา นักเขียน นักเขียนบท วิทยุ โทรทัศน์ โฆษก พิธีกร นักไต่สวน การแสดงเดี่ยว นักแปล เป็นต้น

1.3 เกิดการสืบสานรากเหง้าทางวัฒนธรรม ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน การเขียน การ แสดง ซึ่งเป็นทั้งสาระและความบันเทิงของชีวิต

2. ความสำคัญต่อบุคคล

2.1 พัฒนาสมองซีกขวาในเรื่องของความคิดสร้างสรรค์ใหม่ๆ

2.2 ทำให้เกิดภูมิปัญญา (Wisdom) ด้านต่างๆ ด้วยตนเอง อาทิ ภูมิปัญญาด้านภาษา ภูมิปัญญาด้านเหตุผล ภูมิปัญญาด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะ วัฒนธรรม

3. ความสำคัญต่อสังคม

3.1 เกิดรูปแบบใหม่ในการติดต่อสื่อสารของคนในสังคม และระหว่างสังคมต่อสังคมเกิด วัฒนธรรมและอารยธรรมใหม่ของการติดต่อสื่อสาร

3.2 เป็นการจุดประกายความคิดให้เกิดสิ่งใหม่ๆ ในสังคมที่มาจากความคิด ความฝันและ จินตนาการผ่านการนำเสนอในรูปแบบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ดังนั้น การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความสำคัญต่อชีวิต ต่อบุคคล และสังคม ที่จะช่วยจรโลงโลก ให้มนุษย์มีความเข้าใจซึ่งกันและกัน นอกจากนี้ หากกล่าวถึงคุณค่าของงานเขียนสร้างสรรค์ต่อ การศึกษา มีนักวิชาการแสดงความคิดเห็นไว้หลายประการ ดังนี้

Burn (1955 : 189 - 192 อ้างใน บุญยเสนอ ตรีวิเศษ. 2550 : 5 - 6) กล่าวว่า คุณค่าของ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่ามีคุณค่าต่อผู้สอนและนักเรียนมาก ดังนี้

1. คุณค่าต่อนักเรียน มีดังนี้

1.1 ทำให้จิตใจกล้าแข็ง คิดอย่างรวดเร็ว

1.2 ทำให้เด็กได้แสดงความรู้สึกระหว่างอารมณ์และมีสุนทรียภาพ

1.3 เปิดโอกาสให้เด็กได้ทดลองความสามารถทางการเขียน

1.4 เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความคิดความเข้าใจ แสดงปฏิกิริยาต่อสิ่งที่เราได้พบ

2. การเขียนสร้างสรรค์มีคุณค่าต่อผู้สอน ดังนี้

- 2.1 เป็นวิธีการที่จะช่วยให้เข้าใจความแตกต่างของนักเรียนแต่ละคน
- 2.2 เป็นวิธีการที่จะช่วยให้เกิดความคุ้นเคย และเข้าใจนักเรียนเป็นรายบุคคล
- 2.3 เป็นวิธีการที่จะช่วยให้เข้าใจประสบการณ์ของนักเรียน

ความมีคุณค่าของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ Torrance (1965 : 353) กล่าวว่า หลัก 5 ประการที่จะก่อให้เกิดการแสดงออกแบบสร้างสรรค์ว่า

1. ยอมรับฟังคำถามแปลกๆ
2. ยอมรับจินตนาการและความคิดริเริ่ม
3. แสดงให้นักเรียนรู้ว่าความคิดของเขามีคุณค่า
4. ให้ออกาสนักเรียนได้ทำสิ่งต่างๆ เพื่อฝึกเรียนรู้มากกว่าเพื่อวัดผล
5. ประเมินโดยการชี้แจงสาเหตุและผลที่เกิดขึ้น เช่น แทนที่จะบอกว่า สิ่งนี้ดี สิ่งนี้ไม่ดีควรเป็นฉันชอบสิ่งนี้เพราะอะไร

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ (2552 : 1) กล่าวว่า ความสำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Creative Writing) มีความสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนเราเป็นอย่างมากเพราะใช้เป็นเครื่องมือสื่อสารระหว่างมนุษย์อย่างหนึ่งซึ่งสัมพันธ์กับการฟัง การพูด การอ่านเป็นอย่างมากเพราะถ้าฟังมาก พูดมาก อ่านมากก็จะสามารถช่วยให้การเขียนดีขึ้นได้ด้วย ส่วนการเขียนสร้างสรรค์จัดเป็นการเขียนที่ได้รับการส่งเสริมมากที่สุดในปัจจุบัน เพราะถือว่าเป็นสิ่งที่พัฒนาสติปัญญาของมนุษย์การเขียนแบบสร้างสรรค์ที่มีคุณค่า ดังนี้

1. ทำให้เกิดความเพลิดเพลินเจริญใจ
2. ส่งเสริมสติปัญญา
3. ช่วยดำรงรักษาวัฒนธรรม

คุณค่าทั้งสามประการนี้จะมองในแง่เฉพาะบุคคล มองในแง่สังคมหรือมองในแง่วัฒนธรรม

พงษ์จันทร์ สุขยิ่ง และคณะ (2553 : 7) กล่าวว่า การแสดงความรู้สึกนึกคิดและความต้องการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร สามารถจัดเป็นการสื่อสารที่เป็นหลักฐานสำคัญทางกฎหมาย ดังนั้นผู้ส่งสารจึงควรระมัดระวังในการส่งสารไปยังผู้รับสาร เพราะผู้อ่านหรือผู้รับสารจะมีความรู้สึกตรงตามกับผู้ส่งสารต้องการและมีความประทับใจกับผู้ส่งสารตั้งแต่เริ่มมองดู ดังกลอนของสุนทรภู่กล่าวว่า “ลูกผู้ชาย ลายมือนั้นคือยศ” ด้วยเหตุนี้ผู้เขียนควรระมัดระวังในการเขียนให้มาก หรืออาจกล่าวได้ว่าการเขียนเป็นการสื่อสารของเราเพื่อแสดงความรู้สึกความคิดและความรู้สึกต่างๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ของผู้เขียน ดังนี้

1. การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นต่อชีวิตประจำวัน เพราะต้องใช้การเขียนในการสื่อสาร เช่น การเขียนจดหมาย การเขียนป้ายโฆษณา การเขียนรายงาน เป็นต้น
2. การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึกของผู้เขียน เช่น การเขียนบันทึกประจำวัน การแต่งคำประพันธ์ เป็นต้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. การเขียนเป็นหลักฐานอ้างอิง หรือเป็นข้อกำหนดที่สามารถผูกพันให้บุคคลปฏิบัติตามได้ เช่น การเขียนสัญญา การเขียนประกาศ การเขียนพินัยกรรม เป็นต้น

4. การเขียนสามารถสร้างอาชีพได้ เช่น การเขียนบทละคร การเขียนนวนิยาย การเขียนตำรา เป็นต้น

5. การเขียนเป็นสื่อกลางที่ให้ความรู้ ความคิดและความเพลิดเพลินแก่ทุกเพศทุกวัย

ในการจัดกิจกรรมการสอนวิชาภาษาไทย การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความจำเป็นและสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนมีโอกาสสร้างสรรค์ผลงานทางภาษาเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่ต้องกระตุ้นและแนะแนวทางการจัดการใหม่ๆ ให้กับนักเรียนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยครูผู้สอนต้องมีจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการสอนไว้อย่างชัดเจน เพื่อรักษาและสร้างวรรณคดีซึ่งเป็นมรดกและวัฒนธรรมของชาติ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระในการคิดได้อย่างเสรี ซึ่งจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนสูงยิ่งขึ้นโดยครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่มีความน่าสนใจและมีความหลากหลายเพื่อเป็นการฝึกความคิด ตลอดจนความสำคัญของการเขียนยังเป็นการสื่อสารของคนเราที่แสดงความรู้ความคิด และความรู้สึกต่างๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ของผู้เขียนด้วยเหตุผลดังกล่าวจึงทำให้ทราบถึงความสำคัญของการเขียนที่มีผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมากเพราะการเขียนมีความสำคัญสำหรับทุกคน ที่จะต้องใช้ในการสื่อสารกันด้วยภาษาซึ่งแต่ละบุคคลสามารถเลือกใช้ภาษาในการเขียนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเขียนได้เป็นอย่างดี

2.3.3 จุดมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การจัดกิจกรรมการสอนทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีความจำเป็นและสำคัญทำให้นักเรียนมีโอกาสสร้างสรรค์ผลงานทางภาษาจึงเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนต้องกระตุ้นและแนะแนวทางการจัดการใหม่ๆ ให้กับนักเรียนเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยครูผู้สอนควรมีจุดมุ่งหมายในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้อย่างชัดเจน มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

Green and Petty (1965 : 379) กล่าวว่า การเขียนเรียงความในสมัยนี้ มิควรเป็นการฝึกความจำและเขียนได้ถูกต้องตรงตามเนื้อเรื่องที่ครูผู้สอนอ่านให้ฟังเท่านั้นแต่ควรเป็นการฝึกฝนให้นักเรียนได้แสดงออกทางการเขียนอย่างมีประสิทธิภาพมีจินตนาการและความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2552 : 2) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายที่สำคัญของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ดังนี้

1. เพื่อให้สามารถเขียนด้วยลายมือที่มีระเบียบ และถูกต้องตามลักษณะของอักษรไทยประเภทต่างๆ

2. เพื่อให้สามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง แม่นยำ และรวดเร็ว

3. เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเขียนได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล

4. เพื่อให้สามารถใช้จินตนาการ และมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของตนเองเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้อย่างมีประสิทธิภาพ

5. เพื่อให้สามารถแสดงความคิดเห็น และใช้วิจารณ์งานในการเขียนเชิงวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างมีเหตุผล

6. เพื่อให้มีทักษะในการเขียนประเภทต่างๆ และสามารถนำหลักเกณฑ์การเขียนไปใช้ชีวิตประจำวันได้

7. เพื่อให้เห็นคุณค่าและความสำคัญของการเขียน สามารถสร้างสรรค์งานการเขียนได้ด้วยความสนุกสนานเพลิดเพลิน ตลอดจนจนถึงการรู้จักใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ด้วยการเขียน

วรรณิ โสมประยูร (2553 : 21 - 22) กล่าวว่า จุดมุ่งหมายของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

1. เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกทางความคิด ความรู้สึกจากประสบการณ์ที่ผ่านมาด้วยการเขียน

2. เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสร้างสรรค์ผลงานทางวรรณคดี โดยใช้ภาษาที่ดี ทำให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและประทับใจ

3. เพื่อมุ่งพัฒนาความสามารถทางภาษาให้กับนักเรียนมากกว่าการเขียนอย่างมีกฎเกณฑ์

4. เพื่อส่งเสริมและเข้าใจให้นักเรียนสนใจและซาบซึ้งในวรรณคดี

5. เพื่อให้นักเรียนได้แสดงออกอย่างเสรี และผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์

6. เพื่อวางรากฐานความพอใจในวรรณคดีขึ้นในตัวนักเรียน

7. เพื่อเป็นการแสดงออกทางความคิด ความรู้สึกอารมณ์ด้วยการใช้ถ้อยคำที่งดงามและไพเราะ

8. เพื่อให้นักเรียนใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคม

9. เพื่อรักษาและสร้างวรรณคดีซึ่งเป็นมรดกและวัฒนธรรมของชาติ

การเขียนแต่ละชนิด มีจุดมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละอย่างที่แตกต่างกันออกไปตามเนื้อหาสาระของเรื่องที่เขียนนั้นๆ แต่อย่างไรก็ดี ในการเขียนทุกครั้งก็ควรมีจุดมุ่งหมายทั่วไปว่าต้อง การสื่อความเข้าใจในเรื่องใด ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2553 : 2 - 3) และสมพร แพ่งพิพัฒน์ (2555 : 3) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง เป็นการกำหนดเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน ผู้เขียนต้องใช้วิธีการเล่าเรื่องที่ชวนอ่านและเห็นภาพเหตุการณ์ทำให้ผู้อ่านติดตามได้ตลอด โดยใช้กลวิธีต่างๆ เช่น การเขียนเรียงความ บันทึกความทรงจำ เป็นต้น

2. การเขียนเพื่ออธิบาย เป็นการเขียนประเภทตำราหรืองานที่เป็นวิชาการเป็นการอธิบายแจกแจงข้อเท็จจริง ความรู้ อธิบายวิธีใช้ การแก้ไขปัญหา เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ การเขียนประเภทนี้ต้องคำนึงถึงการใช้ภาษาที่รัดกุม

3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ หรือแนะนำ เช่น บทความเชิงวิเคราะห์ การวิจารณ์หนังสือ การแสดงข้อคิดเห็นต่างๆ การเขียนประเภทนี้ต้องคำนึงถึงข้อเท็จจริง โดยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน การใช้วิจารณ์งานที่ถูกต้องและมีความยุติธรรม การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการเป็นการเขียนที่ผู้เขียนต้องการให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายคลึงตามสิ่งที่เขียน การเขียนแบบนี้จึงต้องใช้วิธีการสร้างภาพลักษณ์เพื่อจูงใจและสร้างภาพให้ผู้อ่านแล้วเกิดจินตนาการตาม

เอกสารนี้ใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่ควรนำข้อมูลไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ การเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อการโน้มน้าวใจหรือชักจูงใจผู้อ่านให้เปลี่ยนความเชื่อ ทศนคติหรือเปลี่ยนท่าทีของผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกคล้อยตาม ยอมรับและเปลี่ยนตามทีผู้โน้มน้าวใจประสงค์ ภาษาที่ใช้จึงมีลักษณะเด่น สะดุดตาผู้อ่าน ใช้ถ้อยคำสั้นๆ เพียงไม่กี่คำแต่ถูกแต่งขึ้นอย่างกระชับและชัดเจน ก็มีอำนาจในการเร้าใจมนุษย์ได้ ดังนั้นจึงต้องใช้ภาษาที่จดจำง่าย คล่องจองและกะทัดรัด แต่ต้องสะดุดใจผู้อ่าน เช่น การเขียนคำขวัญ คำเชิญชวน การเขียนโฆษณา

5. การเขียนเชิงกิจธุระ คือ การเขียนที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารเพื่อกิจธุระอย่างใดอย่างหนึ่ง ทั้งในภาครัฐหรือเอกชน ซึ่งการเขียนประเภทนี้จะมีรูปแบบการเขียนที่ชัดเจนใช้ภาษาที่เป็นทางการ เช่น การเขียนประกาศ หรือแจ้งความของทางราชการ การกรอกแบบฟอร์มชนิดต่างๆ เป็นต้น

6. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ คือ การเขียนที่มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์คล้อยตาม และจินตนาการตามทีผู้เขียนต้องการสื่อมายังผู้อ่าน เกิดความรู้สึกเห็นภาพลักษณะตามผู้เขียนงานเขียนประเภทนี้ จึงมีลักษณะประณีต งดงาม ก่อให้เกิดจินตภาพ ตัวอย่างงานเขียนประเภทบันเทิงคดี เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย บทร้อยกรอง บทละคร บทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นลักษณะบันเทิงคดีเชิงสร้างสรรค์

7. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนที่มีจุดประสงค์ในการตำหนิเรื่องราวเกี่ยวกับบุคคลหรือเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่ง การตำหนินี้จะมีลักษณะนิมิตล บางครั้งอาจแทรกอารมณ์ขันไว้ในงานเขียนด้วย เช่น การเขียนเรื่องราวสมมุติ เพื่อโยนไปสู่เรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงในสังคม การเขียนข้อความในการตูล้อการเมือง การเขียนเสียดสีบุคคลในแวดวงบันเทิงหรือการเมือง เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป จุดมุ่งหมายในการเขียนจำแนกแตกต่างกันออกไป ตามเนื้อหาสาระของเรื่องทีเขียนนั้นๆ แต่อย่างไรก็ดี ในการเขียนทุกครั้งก็ควรมีความมุ่งหมายทั่วไปว่าต้องการสื่อความเข้าใจเรื่องใด แต่ละชนิดจะมีการเขียนเฉพาะอย่าง อาทิ มีความชัดเจน เรียบร้อย กระชับ ประทับใจ และมีความไพเราะ เป็นต้น

จากการศึกษาเอกสารเกี่ยวกับจุดมุ่งหมายในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ สรุปได้ว่า การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์เปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีอิสระในการคิดได้อย่างเสรี ซึ่งจะส่งผลให้เกิดประสิทธิภาพในการเรียนสูงยิ่งขึ้น โดยครูสอนควรจัดกิจกรรมที่มีความน่าสนใจและมีความหลากหลายเพื่อเป็นการฝึกความคิด ตลอดจนความสำคัญของการเขียนยังเป็นการสื่อสารของคนเราทีแสดงความรู้ความคิด และความรู้สึกต่างๆ ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจความรู้สึกนึกคิดต่างๆ ของผู้เขียน ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงทำให้ทราบถึงความสำคัญของการเขียนทีมีผลต่อการใช้ชีวิตประจำวันของเราเป็นอย่างมากเพราะการเขียนมีความสำคัญสำหรับทุกคน ทีจะต้องใช้ในการสื่อสารกันด้วยภาษาซึ่งแต่ละบุคคลสามารถเลือกใช้ภาษาในการเขียนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาการเขียนได้เป็นอย่างดี

2.3.4 ลักษณะของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ดี

การรู้จักภาษาทีดี จะช่วยให้การสื่อสารด้วยภาษาเขียนได้ผลดียิ่งขึ้น ทั้งยังเป็นประโยชน์ในด้านการอ่าน เพราะผู้อ่านจะได้พิจารณาอ่านเรื่องทีใช้ภาษาดี สามารถสื่อสารทีเป็นประโยชน์ตามไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วัตถุประสงค์ที่ต้องการอ่านอันจะทำให้การอ่านนั้นสัมฤทธิ์ผล ซึ่งผู้รู้ทางภาษาหลายท่าน กล่าวถึงลักษณะของภาษาเขียนที่ดีไว้หลากหลาย ดังนี้

วัลยา ช่างขวัญยืน (2549 : 121) กล่าวว่า ลักษณะภาษาเขียนที่ดี มีหลักใหญ่ๆ ที่ควรคำนึงถึงคือ 1) การใช้คำให้ตรงความหมาย 2) รู้หลักเกณฑ์ในการสร้างประโยค 3) มีลักษณะย่อหน้าที่ดีและ 4) การเขียนเรียบเรียงเรื่องราวความคิดที่จัดลำดับไว้อย่างดีโดยอธิบายให้แนวคิดไว้ดังนี้

1. การใช้คำเป็นเบื้องต้นของการเขียน ในภาษาเขียนที่ดีผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำให้ตรงความหมาย ใช้คำสุภาพ ไม่ใช้คำทับศัพท์ต่างประเทศโดยไม่จำเป็น

2. การสร้างประโยค ต้องระวังให้ถูกไวยากรณ์ ควรพิถีพิถันเรื่องความถูกต้องและชัดเจนให้กะทัดรัดสละสลวย และรู้จักเน้นส่วนสำคัญของประโยคให้มีน้ำหนัก การเสนอความรู้และความคิดจะมีประโยคค้ำนำเป็นประโยคแรก เพื่อสร้างความสนใจให้ผู้อ่านอยากรู้เรื่องราวต่อไป

3. ย่อหน้า เป็นเครื่องหมายแสดงว่าผู้เขียนกำลังเริ่มเสนอความคิดใหม่ แต่ละย่อหน้าควรมีความสำคัญเพียงความคิดเดียว ย่อหน้าทำหน้าที่เรียงลำดับเนื้อเรื่อง หรือเรียงความคิดสำคัญของผู้เขียนให้เห็นได้ชัดเจน ไม่สับสน ย่อหน้ามีองค์ประกอบ 2 ส่วนคือ ประโยคใจความสำคัญซึ่งอาจอยู่ที่ส่วนต้น ส่วนกลาง หรือส่วนท้ายของย่อหน้าก็ได้ ส่วนที่เหลือเป็นประโยคขยายความ

4. การเขียนเรียบเรียงเรื่องใดๆ นั้น ผู้เขียนต้องเลือกเขียนเรื่องที่มีความเพียงพอควรวางขอบเขตเรื่องที่จะเขียนให้เหมาะสมกับเนื้อหา และความยาวของเรื่อง ต้องวางโครงเรื่องให้เป็นหัวข้อที่สัมพันธ์กันตามเหตุผล

ประภาศรี สีหอำไพ (2550 : 2 - 3) กล่าวว่า ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ ดังนี้

1. การเขียนเชิงสร้างสรรค์มีแนวเขียนเป็นจิตวิสัย (Subjective) ผู้เขียนมีข้อสังเกต ประสบการณ์ ความนึกคิด ความเห็นหรือมีจินตนาการของตนเอง แล้วจึงเขียนงานประพันธ์นั้นขึ้น การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงแตกต่างจากแนวเขียนที่เป็นวัตถุวิสัย (Objective) ซึ่งมีเกณฑ์กำหนดบางประการเป็นกรอบอยู่ ดังนั้นการถอดคำประพันธ์ การแปลเป็นต้นมีลักษณะเป็นวัตถุวิสัยถือว่าไม่ใช่การเขียนแบบสร้างสรรค์โดยรูปแบบการเขียน ส่วนศิลปะในการเขียน เช่นการแปลที่มีสำนวนโวหาร สละสลวย อาจใช้แนวเขียนแบบสร้างสรรค์ได้

2. มีความแปลกใหม่และมีความสามารถในการแสดงออก การแสดงออกนี้ผู้เขียนสามารถทำให้ผู้อ่านเห็นภาพตามที่ตนต้องการได้ด้วยถ้อยคำที่ใช้สั้น ถ้อยคำเหล่านั้นเรียกว่า “นิรูป” (Representation) ที่เป็นลายลักษณ์อักษรหรือคำพูด งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การสร้างนิพจน์ที่สื่อความหมาย เป็นท่วงทำนองที่แปลกใหม่ตามสำนวนลีลาของผู้เขียน เช่น คำโคลงนวนิยายจากบทละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์ไทย ส่วนใหญ่จะเห็นว่าเป็นงานที่สร้างตามใจตลาด หรืออาจเป็นเรื่องที่นำมาจากชีวิตจริง หากได้ผลิตผลงานขึ้นมาใหม่เหมือนชีวิตจริงแค่ดัดแปลงเพิ่มเติมขึ้น ก็ให้นับว่าคุณภาพของความแปลกใหม่ขึ้นกับวิจารณ์ญาณของผู้อ่านที่จะวินิจฉัย โดยทั่วไปแล้วงานเขียนจากจินตนาการ เช่น เรื่องสั้น นวนิยาย เป็นต้น ล้วนแต่อยู่ในลักษณะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทั้งสิ้น

3. การเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยทั่วไปไม่ได้เป็นความเรียงเชิงศิลป์ที่เรียกว่า กวีนิพนธ์ร้อยแก้วเสมอไป เพราะกวีนิพนธ์ร้อยแก้วนั้นเป็นการเขียนที่วิจารณ์บรรจงมากเสมอด้วยกวีนิพนธ์ คือ เสมือน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้ก่อน ซึ่งการที่จะนำเอกสารนี้ไปลงในเว็บไซต์อื่นได้ จะต้องขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ก่อน มิฉะนั้นการนำเอกสารนี้ไปลงในเว็บไซต์อื่นโดยไม่ขออนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ ถือว่าผิดกฎหมาย และต้องรับผิดชอบต่อเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอาแก้วอันงามมาร้อยเรียงไว้ เช่น พระราชนิพนธ์ไกลบ้าน เป็นต้น คุณภาพของงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ขึ้นอยู่กับความสามารถที่ผู้เขียนมีศิลปะในการเขียนอย่างแท้จริงจนถือระดับของกวีนิพนธ์

4. งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ในงานร้อยกรอง ผู้เขียนนอกจากจะเสนอแนวคิดเค้าโครงเรื่องที่แปลกใหม่แล้ว อาจไม่ยึดฉันทลักษณ์ตามแบบแผนที่กำหนด ถือเป็นแหวกเกณฑ์ลักษณะคำประพันธ์ ดังเช่นกวีนิพนธ์ของ อังคาร กัลยาณพงศ์ ซึ่งผลงานของเขานับว่าแหวกแนวโบราณเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันมาประมาณ พ.ศ. 2507 ซึ่งเป็นการพิมพ์ครั้งแรก จำหน่ายหมดอย่างรวดเร็ว เช่น เรื่อง ตำราหาอึ่ง ซึ่งมีลักษณะนำเอาสิ่งที่ไม่ใช่สัตว์มีชีวิตเช่น แกลบให้มีการกระทำเหมือนชีวิต นำเชื้อโรคมารแสดงบทเหมือนมนุษย์เรียกลักษณะการเขียนแบบนี้ว่า “บุคลาธิษฐาน”

5. ให้คุณค่าทางจิตใจและสติปัญญา งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ใช้เพียงแค่จะเสนอสิ่งแปลกใหม่หรือให้ความเพลิดเพลินเท่านั้น ควรจะให้ผู้อ่านได้คิด และจินตนาการตามด้วยวิจรรณญาณทำให้เกิดความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดี ก่อให้เกิดความเรื่องปัญญา และเป็นประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง (2553 : 31) กล่าวว่า ภาษาในการเขียนที่ดีจะต้องมีลักษณะสำคัญ 2 ประการคือ ชัดเจนถูกต้อง และชวนอ่าน

1. ชัดเจนถูกต้อง คือ สื่อความหมายได้ชัดเจนและมีความถูกต้อง ทำให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายตรงตามที่คุณเขียนต้องการสื่อมาอย่างผู้อ่านได้

2. ชวนอ่าน คือ มีลีลาหรือการใช้สำนวนภาษาที่ดี ไม่อ้อมค้อม วากวน รู้มารยาท กาลเทศะ และให้เกียรติผู้อ่าน

บุปผา บุญทิพย์ (2553 : 35 - 36) กล่าวว่า การใช้ระดับของภาษาสรุปได้ว่า เราใช้คำทั้ง 3 ระดับ (ภาษาแบบแผน ภาษากึ่งแบบแผน ภาษาปาก) ในภาษาเขียน แต่ต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม ลงตัวซึ่งมีหลักในการพิจารณาเลือกใช้ดังต่อไปนี้

1. พิจารณาให้เหมาะสมกับประเภทของเรื่อง ถ้าเป็นตำรา หนังสือราชการ บทความทางวิชาการก็ใช้ภาษาแบบแผน ข้อเขียนประเภทสารคดี บทความวิจารณ์ แสดงความคิดเห็น ฯลฯ มักนิยมใช้ภาษาแบบแผน และข้อเขียนหุสคติ นวนิยาย เรื่องสั้นบางประเภทนิยมใช้ภาษาปากเพื่อความมีชีวิตชีวาสมจริง

2. พิจารณาให้เหมาะสมกับบุคคลรับสาร ว่าผู้รับสารอยู่ในฐานะใด สนับสนุนกับผู้สื่อสารถึงขนาดใช้ภาษาปากได้หรือไม่ บางครั้งภาษาปากก็ยังมีหลายคำ มีน้ำหนักรสสุภาพหยาดคายไม่เท่ากันอีก ผู้เขียนก็ต้องพยายามใช้ดุลพินิจในการเลือกระดับของภาษาให้เหมาะสมกับบุคคลผู้รับสาร

3. พิจารณาให้เหมาะสมกับกาลเทศะ และความแพร่หลายของข้อเขียน บางครั้งกับบุคคลคนเดียว เมื่อเป็นจดหมายส่วนตัวจากเพื่อนถึงเพื่อนใช้ภาษาอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเพื่อนนั้นเป็นผู้อำนวยการกอง และเราจะเขียนติดต่อในเรื่องราชการ เราก็ต้องใช้ภาษาระดับหนึ่งต่างจากเดิม คือ จดหมายที่เขียนส่วนตัวอาจใช้ภาษาปาก ภาษาแบบแผน แต่ถ้าเป็นจดหมายราชการก็ต้องใช้ภาษาแบบแผน จึงจะเหมาะสมถูกต้อง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคภูมิ วรรณภา (2554 : 43 - 44) กล่าวว่า การเขียนที่สร้างงานเขียนให้มีคุณภาพมีคุณค่า มีลักษณะสำคัญที่จะทำให้งานเขียนเป็นงานเขียนที่ดีอยู่ 6 ประการ คือ

1. การเขียนต้องมีเอกภาพคำว่า เอกภาพ หมายถึง ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเนื้อความ นั้น หมายถึงว่า ในการเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่งจะต้องมีใจความสำคัญและจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว ผู้เขียนจะต้องเขียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หากจะมีการอธิบายขยายความใดๆ ก็ จะต้องเป็นไปเพื่อขยายใจความสำคัญอย่างเดียวนั้นให้กระจ่างขึ้นไม่อธิบายให้ออกนอกกลุ่มนอกทางไป เนื้อเรื่องที่เขียนจึงไม่สับสนปนเปื้อนกว่าขาดเอกภาพ

2. การเขียนต้องมีสารัตถภาพ การเขียนที่มีเนื้อหาเต็มบริบูรณ์ การเขียนใดๆ ต้องคงเส้นคงวา มีสาระหนักแน่นเต็ม มีใจความสำคัญ ไม่กล่าววกไปวนมา หากประสงค์จะเน้นใจความสำคัญหรือ สาระสำคัญตรงไหน ต้องเขียนให้มุ่งตรงไปที่จุดนั้นไม่อ้อมค้อม กล่าวคือการใช้ภาษาต่างๆ ที่จะ อธิบายขยายความใดๆ ต้องทำเพียงเท่าที่จำเป็น ไม่ต้องอ้อมค้อมและมีข้อความประกอบยืดยาว เกินไปนัก เช่น เราต้องการเขียนเรื่องเกี่ยวกับความสำคัญของพุทธศาสนา ก็ให้เขียนที่ประเด็นสำคัญ นั้นเลยทีเดียวว่าศาสนาพุทธมีความสำคัญอย่างไร มีรายละเอียด มีเหตุผลที่จะสนับสนุนอย่างไร ให้ เขียนอย่างตรงไปตรงมา

3. การเขียนต้องสัมพันธ์ภาพ การเขียนที่ดีต้องเขียนให้มีข้อความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องเป็นเรื่อง เดียวกัน ไม่ว่าจะเขียนนั้นจะมีกี่ย่อหน้า แต่ละย่อหน้าต้องมีความเกี่ยวโยงส่งทอดถึงกัน ข้อความ และเนื้อเรื่องแต่ละตอนคล้องจองกันไปเหมือนลูกโซ่ตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นไม่ใช่ขาดตอน เช่น จะเขียนพระราชประวัติของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ก็จะต้องเขียนเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นแก่พระองค์ตั้งแต่บรรพบุรุษของพระองค์ พระประสูติกาล ปฐมวัย มัชฌิมวัยและปัจฉิมวัย และ หากจะกล่าวถึงการศึกษาของพระองค์ ก็จะต้องกล่าวตั้งแต่ทรงเริ่มต้นการศึกษาเป็นลำดับไปจนทรง สำเร็จการศึกษาขั้นสูงสุด และกล่าวถึงพระราชกรณียกิจที่สำคัญของพระองค์ตามลำดับ ไม่สับสน

4. การเขียนต้องมีความกระจ่างแจ้ง หมายถึง การเขียนที่ต้องใช้ความกระจ่างชัดเจน ไม่คลุมเครือ ก่อความสงสัยให้แก่ผู้อ่าน หากมีคำจำกัดความก็ต้องจำกัดความให้กระชับรัดกุมและ มีความหมายตรงประเด็นมากที่สุด ควรคำนึงอยู่เสมอว่าการเขียนเพื่อส่งสารไปยังผู้อื่นต้องคำนึงถึง ผู้อ่านที่มีความรู้ระดับกลางให้มากที่สุด อย่าคิดว่าผู้อ่านทุกคนจะมีความรู้สูงหรือมุ่งจะเขียนให้ผู้มี ความรู้เท่านั้น การเขียนที่ดีต้องเป็นที่เข้าใจของผู้อ่านโดยทั่วไป

5. การเขียนต้องมีแง่มุมที่คงที่ หมายถึง การแสดงแง่คิดในการเขียนซึ่งผู้แต่งจะเสนอแนวคิด สำคัญของตนเองไว้ในงานเขียน พึงรักษาแง่มุมให้คงที่ ไม่เสนอแนวคิดแปลกใหม่ในงานเขียนขึ้นเดียว เช่น การเขียนเพื่อเสนอปัญหา เรื่องที่จะเขียนนั้นจะต้องกำหนดให้แน่นอนว่าเราจะมองในจุดแนวคิด หรือแง่มุมต่างๆ ในย่อหน้าต่อไปก็ต้องกล่าวไว้อย่างชัดเจน กล่าวคือ เขียนถึงมุมเดิมจนกระทั่ง หมดข้อสงสัยแล้ว จึงจะเปลี่ยนไปมองมุมอื่น

6. การเขียนต้องมีความน่าสนใจติดตาม การเขียนไม่ว่าจะเป็นร้อยแก้วหรือร้อยกรองหากขาด ความน่าสนใจเสียแล้วก็ทำให้ผู้อ่านเบื่อหน่ายไม่อยากจะติดตามข้อเขียนอีกต่อไป การเขียนที่ชวนสนใจ ติดตามนั้นต้องมีกลวิธีเร้าใจผู้อ่านให้ติดตามตั้งแต่ต้น และเมื่ออ่านจบแล้วก็ชวนให้ผู้อ่านคิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่ควรนำเอกสารนี้ไปเผยแพร่ในที่สาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

วิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของตน และใครจะได้อ่านงานเขียนของผู้แต่งคนเดียวกันนี้อีก ในงานเขียนชิ้นอื่นๆ หรือเรื่องอื่นๆ

นอกจากลักษณะของภาษาในการเขียนที่ดี ดังกล่าวมาแล้วงานเขียนที่ดีต้องมีคุณสมบัติอย่างอื่นอีก คือ ต้องมีคุณภาพ คุณค่า และคุณธรรม เพราะมีเช่นนั้นแล้ว งานเขียนนั้นๆ นอกจากจะไม่ได้ให้อะไรแก่ผู้อ่านและสังคมแล้ว ยังจะมีส่วนทำให้จิตใจของผู้คนในสังคมตกต่ำตามไปด้วย

ลักษณะของงานเขียนที่ดี ที่ควรพิจารณาในส่วนประกอบอื่นๆ อีกคือ การเขียนย่อหน้า ประสิทธิภาพ กายภาพกลอนและคณะ (2554 : 99 - 100) กล่าวว่า การสรุปใจความสำคัญของการเขียนย่อหน้าซึ่งเป็นลักษณะงานเขียนที่ดีที่สอดคล้องกับ เอกฉัต จารุเมธีชน (2549 : 118 - 122) กล่าวว่า ลักษณะงานเขียนที่ดีพิจารณาได้จาก การเขียนย่อหน้า การใช้เครื่องหมายในการเขียน การสะกดคำ การใช้อักษรย่อ การทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า ลักษณะของการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนที่ผู้เขียนได้ถ่ายทอดจินตนาการ ความรู้ ความคิด ประสบการณ์ของตนในลักษณะที่แปลกใหม่และเกิดคุณค่าทางด้านจิตใจ และสติปัญญาที่ดึงดูดใจผู้อ่านสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตจริงได้

2.3.5 องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การจัดกิจกรรมการสอนทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นอกจากต้องคำนึงถึงหลักสูตรวิธีการจัดกิจกรรมการสอนของครูผู้สอนแล้ว ยังมีองค์ประกอบที่อาจส่งผลกระทบต่อนักเรียน เช่น การจัดบรรยากาศภายในห้องเรียน สิ่งเร้าต่างๆ ในการเรียน บทบาทของครูผู้สอน และการส่งเสริมของผู้ปกครองทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งสิ่งต่างๆ เหล่านี้ นับเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ทำให้การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนประสบความสำเร็จดังที่ต้องการ มีนักการศึกษาหลายท่านกล่าวถึงองค์ประกอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ ดังนี้

Westcott and Smith (1973 : 267 - 271) กล่าวว่า การเขียนทั้งหมดนั้นเป็นการสร้างสรรค์ ถ้าหากว่าเราจะรู้สึกเขียนสิ่งหนึ่งสิ่งใดขึ้นแม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นสิ่งเก่า ความคิดเก่าแต่ถ้านำมาแสดงออกในรูปแบบใหม่เสริมความคิดใหม่เข้าไปมีการแสดงออกใหม่ๆ ทางจินตนาการ ผลงานนั้นก็จะเป็นงานเขียนใหม่ที่สมบูรณ์ ขอแต่เพียงให้ผลงานนั้นมาจากตัวของเราเองด้วย ความชาญฉลาดมิได้เป็นเป็นการลอกเลียนแบบใคร และมีใช้เพื่อการสื่อสารกันโดยทั่วไปเท่านั้น โดยได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่ามีอยู่ด้วยกัน 4 ประการ คือ

1. ความจริงใจ เป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกเพราะงานเขียนใดๆ ถ้าขาดความจริงใจแล้วจะทำให้คุณค่าของงานเขียนนั้นด้อยลงไปมาก ผู้เริ่มฝึกการเขียนหลายคนพยายามที่จะเขียนให้มีความสั้นๆ เขียนเป็นบรรทัดๆ ลงมาใส่สัมผัสและจังหวะวรรคตอนลงตามความเห็นเหมาะสมแต่ถ้าขาดความจริงใจข้อความนั้นจะดูขัดๆ ส่วนเนื้อความจะดูไม่สมจริง อาจสับสนในการเขียน ทั้งใจความสำคัญที่ควรจะต้องกล่าวถึง ทำให้ผู้อ่านไม่ประทับใจได้

2. อารมณ์ การเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ดีนั้น ผู้เขียนต้องให้ความสนใจในการเสนอข้อเท็จจริง น้อยกว่าการเสนอจินตนาการ ทัศนคติ และอารมณ์ความรู้สึก การบรรยายที่ให้อรรถรสละเอียดลออแต่ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นข้อเท็จจริงมากกว่าการพรรณนาจึงไม่ใช่การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพราะเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้อ่านคิดถึงความน่าเชื่อถือและความสมจริง แต่การพรรณนานั้นเป็นการทำให้ผู้อ่านรู้สึกด้วยอารมณ์แล้วพยายามคิดจินตนาการให้กว้างไกลออกไป แต่ทั้งนี้ไม่ได้หมายความว่า การเขียนแบบบรรยายจะเป็นการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไม่ได้ ขึ้นอยู่กับผู้เขียนว่าจะใช้ศิลปะทางภาษามากน้อยเพียงใด

3. ความคิดริเริ่ม คนแต่ละคนจะมีลักษณะเฉพาะตนมีความนึกคิดและความสามารถอยู่ในตนเองผิดแผกแตกต่างกันออกไป ต้องพยายามค้นพบความคิดแปลกใหม่เพื่อการสร้างผลงานใหม่ๆ ออกมา อย่างมีวามแต่ไปคิดลอกเลียนแบบผู้อื่น คนที่ประสบความสำเร็จคือ คนที่นับถือตนเอง รู้จักคิด และรู้จักสร้างสรรค์ความแปลกใหม่ในทางที่เกิดประโยชน์

4. การสร้างประสบการณ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ต้องการประสบการณ์มากที่สุดเท่าที่จะมากได้เพื่อนำมาเป็นวัตถุดิบในการเขียนถ้อยคำเป็นสัญลักษณ์แทนเสียงและเสียงนั้นจะใช้แทนประสบการณ์ ต้องไม่ใช่คำที่เป็นนามธรรมมากเกินไปเพราะนามธรรมไม่สามารถให้ความรู้สึกแก่ผู้อ่านเท่าที่ควร ผู้เขียนจะเพิ่มเติมบทสนทนาในภาษาและเสียงของภาษาถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดไปสู่ผู้อ่านด้วยวิธีใดก็ได้ให้ผู้อ่านเกิดภาพขึ้นในความนึกคิดและติดตามเรื่องไปโดยตลอด เมื่อเขาอ่านเรื่องของเราต้องให้เขารู้สึกว่าเขาได้รับสาระไปสร้างประสบการณ์ใหม่ได้ ไม่ควรใช้วิธีการจำเจอยู่แต่แบบเดิม ใช้ความคิดเดิม แม้จะเป็นประสบการณ์เดิมของผู้เขียนก็ตาม เพราะสิ่งเหล่านั้นไม่ใช่การเขียนเชิงสร้างสรรค์

องค์ประกอบสำคัญของการเขียน คือ ผู้เขียน งานเขียน และกลวิธีในการเขียน การเขียนสร้างสรรค์ จะต้องเกิดขึ้นจากนักเขียนสร้างสรรค์ คือ จากผู้เขียนที่มีความคิดก้าวหน้า กว้างและลึก ลักษณะของผู้เขียนเรื่องสร้างสรรค์ที่ดีประกอบด้วยลักษณะสำคัญหลายประการ คือ ความรู้และทักษะทางภาษา (2550 : 120)

1. มีความพร้อมและความต้องการที่จะเขียน มีแรงบันดาลใจที่จะถ่ายทอดความรู้ ความคิดของตนออกเป็นตัวหนังสือ

2. เป็นผู้ที่มีประสบการณ์ในชีวิตสูง มีความเจนจัดในชีวิต ความเป็นอยู่ของสังคม ได้พบประสบการณ์ต่างๆ ทั้งทางตรงและทางอ้อม ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ ความสุข ความรัก ความสมหวัง และความผิดหวัง

3. มองโลกในแง่ดีมีคุณธรรม เพราะเป็นคุณสมบัติที่จะสร้างงานเขียนประเทืองปัญญาให้ผู้อ่านได้

4. มีอารมณ์ละเอียดละไม มีความสามารถในการใช้ภาษาดี

5. มีทัศนคติที่ดีต่อการเขียน

6. มีความมั่นใจในตัวเองสูง

7. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์

คุณสมบัติทั้ง 7 ประการนั้นจะสามารถทำให้ผู้เขียนงานสร้างสรรค์ขึ้นมาในบรรณพิภพได้จะทำงานเขียนต่างๆ มีคุณค่ามีเนื้อหาสาระมีรูปแบบที่ผสมผสานกลมกลืนกับเนื้อเรื่องมีจินตนาการสูง เราความรู้สึกและอารมณ์ งานเขียนนั้นเป็นงานที่น่าจับต้อง ไม่น่าเบื่อหน่าย และสามารถสื่อสารได้ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาและวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำออกจำหน่าย หรือทำซ้ำโดยไม่ได้รับอนุญาต หากมีการนำออกไปใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต จะถือว่าผิดกฎหมาย และต้องรับผิดชอบต่อเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Haris and Sipay (1979 : 68 - 69) กล่าวว่า องค์ประกอบของการเขียนมี ดังนี้

1. เนื้อหา ได้แก่ เรื่องหรือประเด็นที่ต้องการสื่อ
2. รูปแบบ ได้แก่ การวางรูปแบบในการจัดระบบเนื้อหา
3. ไวยากรณ์ ได้แก่ การใช้ภาษาตามกฎเกณฑ์และโครงสร้างของประโยค
4. สลีลา ได้แก่ การใช้ภาษาของผู้เขียนในลักษณะต่างๆ เช่น การเลือกคำสำนวนที่จะใช้ในการเขียนซึ่งมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้เกิดอรรถรสทางภาษา
5. กลไกการเขียน ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ของภาษาที่ใช้ในการเขียน ผนอบ โปษะกฤษณะ (2554 : 77) กล่าวว่า การเขียนที่ดีมีองค์ประกอบดังนี้

- 5.1 มีความชัดเจน คือ อ่านแล้วเข้าใจทันที ใช้ภาษาง่าย รัดกุม ถูกต้องตามความหมาย
- 5.2 มีจุดหมายที่ชัดเจน ผู้อ่านอ่านแล้วจับจุดมุ่งหมายได้ทันที มีผลความไม่มากเกินไป
- 5.3 มีความสัมพันธ์ ดำเนินความไปตามลำดับต่อเนื่องกัน ไม่วกวน ผู้อ่านติดตามได้ง่าย
- 5.4 มีความกว้างขวาง ผู้อ่านอ่านแล้วได้เพิ่มพูนความรู้ ความบันเทิง
- 5.5 มีความไพเราะงดงาม ใช้ภาษาที่ทำให้ผู้อ่านรู้สึกจับใจ

ความสามารถทางการเขียน หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างเป็นระบบ ซึ่งต้องให้ความรู้ ความคิด และความสามารถในการเรียบเรียงถ้อยคำให้ผู้อ่านเข้าใจ ความหมายได้ตรงตามจุดมุ่งหมายของการเขียน Petty Dorothy & Marjorie (1995 : 182 - 226) และ Johnson (1986 : 93) กล่าวว่า ความสามารถทางการเขียนในแนวเดียวกันว่าเป็นความสามารถทางการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นเนื้อหารายละเอียดต่างๆ ซึ่งแสดงถึงความสามารถทางการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยค ข้อความสั้นๆ และเป็นเรื่องราวที่ถูกต้อง ตามไวยากรณ์ เพื่อสื่อความหมายได้

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า องค์ประกอบของการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประกอบด้วยหลักการต่างๆ ที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ อารมณ์จินตนาการ ความคิดริเริ่ม ตลอดจนการใช้สำนวนภาษาให้มีความกะทัดรัด น่าอ่าน และมีคุณค่าทางจิตใจ รวมทั้งให้ประโยชน์และข้อคิดต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางสำหรับผู้ศึกษาต่อไป

2.3.6 หลักการสอนเขียนสร้างสรรค์

การจัดการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นั้น นักเรียนต้องใช้ความสามารถด้านความรู้ ความคิด ประสบการณ์ในการเรียบเรียงลำดับความคิดความรู้สึก เพื่อถ่ายทอดออกมาเป็นเรื่องราว ปลายลักษณะอักษรให้ผู้อื่นเข้าใจ

Smith (1973 : 9) กล่าวว่า หลักการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้หลายประการดังนี้

1. จะต้องเป็นสิ่งใหม่ๆ แตกต่างกันไปหรือมีลักษณะเฉพาะตัว สิ่งแรกที่จะต้องคำนึง คือ ผลผลิตกระบวนการที่ใช้นั้นต้องใหม่ เช่น การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์เรื่องโคลง กลอน นักเรียนต้องผลิตโคลงกลอนใหม่ๆ ขึ้นมาด้วยตนเอง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. เน้นความคิดแบบอเนกนัย (Divergent Thinking) การคิดแบบอเนกนัยนี้มีได้ หมายถึง คำตอบที่ถูกต้องสมบูรณ์เพียงคำตอบเดียว การคิดแบบนี้ นักเรียนจะต้องนำความรู้ ความเข้าใจ ความคิดรวบยอดต่างๆ มาใช้ในลักษณะใหม่ ซึ่งก่อให้เกิดคำตอบใหม่ๆ หลายๆ คำตอบ

3. การสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ ต้องการแรงจูงใจเป็นอย่างมากที่ก่อให้เกิดกระบวนการคิด เช่น บรรยากาศที่ไม่เคร่งเครียด การชมเชย การกระตุ้นให้นักเรียนคิด ให้นักเรียนได้ทำงานตามสบาย เป็นต้น

4. ไม่ควรกำหนดคำตอบตายตัวไว้ในใจของครูผู้สอนเพราะอาจจะทำนายไม่ได้ว่า ผลงานของนักเรียนจะออกมาในรูปใด ครูผู้สอนไม่ควรตัดสินใจว่าผลงานของนักเรียนผิดหรือถูก ครูผู้สอนเพียงแต่เป็นผู้ช่วยตรวจแก้ไขปรับปรุงการใช้ภาษาของนักเรียนเท่านั้น

5. กระบวนการในการทำงานมีความสำคัญเท่ากับผลงานของนักเรียน

6. ควรใช้คำถามหรือสร้างสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดคำตอบหลายๆ ประการ เพื่อเป็นสิ่งกระตุ้น ให้นักเรียนคิดไปได้หลายๆ แนว ข้อปัญหาหรือเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดความคิดนั้น ครูผู้สอนยอมรับความคิดเห็นของทุกคน โดยไม่มีการตำหนิความคิดของใครว่าใช้ไม่ได้หรือโง่

7. การสอนแบบนี้ควรมีการจัดห้องเรียนให้สบาย มีอุปกรณ์ที่จำเป็นที่ต้องใช้ในการทำกิจกรรมต่างๆ พร้อมเพรียงและเพียงพอ

8. ให้อ่านเรื่องและเขียนสร้างสรรค์หลายๆ แนวจะช่วยให้ นักเรียนรู้จักแนวทางในการเขียนสร้างสรรค์ได้ดียิ่งขึ้น

9. กระบวนการจัดการเรียนรู้ควรเป็นประชาธิปไตย สร้างกฎในการเรียนรู้ร่วมกัน

10. การจัดการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การกระตุ้นให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นของตนออกมาโดยการเขียน ครูผู้สอนควรเน้นและชมเชยความแตกต่าง ลักษณะเฉพาะตัว ความเป็นตัวของตัวเองและความคิดริเริ่มของนักเรียน

Zamel (2004 : 195 - 210) และ Daveis & Ombeg (1956 : 313 - 323) กล่าวว่า แนวคิดเกี่ยวกับกระบวนการในการสอนเขียนว่ามีอยู่ 7 ประการ คือ

1. ขึ้นก่อนการเขียนเป็นขั้นที่จัดประสบการณ์ต่างๆ เพื่อกระตุ้นการเขียน
2. ขั้นการเขียนเป็นการเขียนร่าง โดยมีจุดประสงค์เบื้องต้นอยู่ที่เนื้อความในการเขียน
3. ขั้นตอบสนองเป็นขั้นที่ให้ผู้อื่นช่วยอ่านงานเขียนอย่างคร่าวๆ เพื่อชี้แนะในเรื่องข้อความหรือรูปแบบทางภาษา

4. ขั้นปรับปรุงเป็นขั้นที่นำข้อเสนอแนะมาปรับปรุงงานฉบับที่ร่างไว้ในครั้งแรก

5. ขั้นแก้ไขเป็นขั้นที่ผู้เขียนตรวจสอบความถูกต้องทางภาษาของงานเขียน

6. ขั้นประเมินผลเป็นขั้นที่ผู้สอนตรวจงานเขียนของผู้เรียน

7. ขั้นหลังการเขียนเป็นขั้นที่จัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อให้เห็นคุณค่าของงานเขียนมากกว่าที่จะเป็นแค่การให้เกรด

สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์ทรัพย์ (2540 : 165 - 167) กล่าวว่า วิธีการสอนเขียนเอกสารนี้ ^{ตั้ง}เอกสารที่สวอนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่นอนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1. ก่อนสอนควรทดสอบความพร้อมในการเขียนของผู้เรียน
2. ครูผู้สอนควรปลูกฝังให้ผู้เรียนตระหนักในคุณค่าของการเขียนที่ใช้สื่อสารในชีวิตประจำวัน และสามารถยึดเป็นอาชีพในอนาคตได้
3. การสอนแต่ละครั้งครูผู้สอนควรตั้งจุดประสงค์ในแต่ละครั้งอย่างชัดเจน
4. ในการสอนเขียน ครูผู้สอนไม่ควรกำหนดตัวเรื่องตายตัว ควรให้นักเรียนได้มีโอกาสเสนอ และเลือกเรื่องเอง
5. ควรสอนทักษะการเขียนให้สัมพันธ์ทักษะการสอนอื่น
6. ครูผู้สอนควรใช้กลวิธีการจูงใจหลายๆ รูปแบบ
7. การจัดกิจกรรมและมอบหมายงาน ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล
8. ครูผู้สอนควรใช้วิธีสอนหลากหลายแบบเพื่อเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความรู้สึกกระตือรือร้นที่จะเขียน
9. ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมประกอบการสอนหลายๆ ประเภท และควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผนการจัดกิจกรรมนั้นด้วย และกิจกรรมการเขียนนั้นควรเป็นกิจกรรมที่ให้ประสบการณ์ตรงแก่นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองให้มาก
10. การสอนทักษะการเขียนให้ได้ผลดีนั้น ครูผู้สอนควรใช้สื่อการสอนประกอบด้วย เพราะจะช่วยให้เข้าใจความสนใจและยังทำให้เข้าใจบทเรียนเร็วขึ้น
11. ครูผู้สอนควรวางแผนการสอนอย่างละเอียด
12. นักเรียนควรมีส่วนร่วมในการสร้างเกณฑ์การเขียนประเภทต่างๆ ด้วย ทั้งนี้เพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนโดยมีหลักเกณฑ์ นอกจากนี้ยังเป็นการช่วยให้การประเมินผลง่ายขึ้น นักเรียนเองก็สามารถปรับปรุงทักษะการเขียนของตนเองให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้
13. ในกรณีที่นักเรียนประสบปัญหาในการเขียน เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดออกมาเป็นภาษาเขียน ครูผู้สอนช่วยได้โดยการสร้างสถานการณ์ และจัดกิจกรรมต่างๆ ที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเขียน
14. เมื่อนักเรียนเขียนตามที่ครูผู้สอนมอบหมายแล้ว ครูผู้สอนควรรีบตรวจให้เสร็จแล้วคืนให้นักเรียน พร้อมทั้งเขียนติชมให้ชัดเจน เพื่อนักเรียนจะได้ทราบว่าตนมีข้อดีข้อเสียอย่างไร ทั้งนี้เป็นการช่วยให้นักเรียนมีกำลังใจในการเขียนต่อไป
15. ครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมหรือมอบหมายงานให้นักเรียนไปทำนอกชั้นเรียน ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสเขียนได้อย่างสม่ำเสมอ

อัจฉรา ชิวพันธ์ (2552 : 6) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ทางการเขียนสร้างสรรค์ ดังนี้

1. กำหนดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้มีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน โดยจะต้องคำนึงถึงหลักสูตร
2. การจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ควรให้มีการสัมพันธ์กับกลุ่มประสบการณ์ต่างๆ
3. จัดลำดับความยากง่ายของกิจกรรมให้เหมาะสมกับนักเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นเพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4. ใช้สื่อที่จูงใจเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานใหม่ และรักในการเขียน
 5. ให้นักเรียนสามารถใช้จินตนาการในการแสดงความรู้สึกนึกคิดอย่างอิสระ
 อารี พันธุ์มณี (2557ก : 130 - 131) กล่าวว่า การจัดกิจกรรมการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยไว้หลายรูปแบบ ดังนี้

1. กิจกรรมเขียนเรื่องจากภาพ
2. กิจกรรมเขียนเรื่องต่อจากข้อความที่ให้มาและตั้งชื่อเรื่องที่เขียน
3. กิจกรรมเขียนแสดงความคิดเห็น อภิปรายข่าวที่ได้อ่าน
4. เขียนนิทานโดยใช้คำที่กำหนดมา
5. เขียนคำใหม่ให้มีลักษณะร่วมเหมือนคำที่ให้มาเป็นคำที่มีความหมาย
6. กิจกรรมเขียนประโยคอธิบายภาพ
7. นำคำที่กำหนดให้มาแต่งประโยคที่มีความหมายให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้
8. เขียนคำให้คล้องจองกับคำที่ให้มา
9. เขียนคำใหม่ให้ขึ้นต้นด้วยพยัญชนะของคำที่กำหนดและเป็นคำที่มีความหมาย
10. เขียนแสดงความรู้สึกจากภาพที่ได้เห็น
11. กิจกรรมทางภาษาในลักษณะต่างๆ

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ หลักในการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์ เน้นด้านความคิดและแรงจูงใจเพื่อก่อให้เกิดกระบวนการคิดและเขียนได้อย่างเป็นระบบ นอกจากนั้นต้องใช้ประสบการณ์เดิมและความรู้เก่าหรือจากประสบการณ์ตรง ตลอดจนการส่งเสริมการแสดงออกด้านความรู้สึกนึกคิด สามารถพัฒนาความคิดทางการเขียนบ่งบอกถึงพื้นฐานแห่งจิตใจได้ สามารถช่วยส่งเสริมการอ่านเพื่อเป็นแรงกระตุ้นให้นักเรียนประสบความสำเร็จทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์อีกทางหนึ่ง

2.3.7 การวัดและการประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นงานเขียนที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์เฉพาะบุคคล เป็นการถ่ายทอดจินตนาการทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกนึกคิด ที่แปลกใหม่ของแต่ละวัน ซึ่งจะมีแนวความคิด ความรู้ และประสบการณ์ที่แตกต่างกัน จึงทำให้งานเขียนเชิงสร้างสรรค์แต่ละชิ้นมีคุณค่าแตกต่างกันออกไป ดังนั้นการประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ครูผู้สอนจะต้องพิจารณาแนวคิดความสามารถในการลำดับเรื่องราว ถ่ายทอดความคิด จินตนาการ การใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาที่ไพเราะสละสลวยเหมาะสมกับข้อความเรื่องราวของแต่ละคน การประเมินผลการเขียนสร้างสรรค์จึงควรมีหลักเกณฑ์แน่นอนเที่ยงตรง และครอบคลุมไปทุกๆ ด้าน การประเมินผลการเขียนสร้างสรรค์มีการกำหนดเกณฑ์การประเมินไว้หลากหลาย ดังนี้

ถวัลย์ มาศจรัส (2550ค : 171 - 172) กล่าวว่า เกณฑ์การตัดสินการเขียนเรื่อง ดังนี้

1. ความชัดเจน ได้แก่ ความแจ่มชัดทางภาษาเขียนที่มีความกระชับไม่คลุมเครือ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 2. ความกระชับของถ้อยคำ ได้แก่ การใช้ถ้อยคำที่ตรงความหมาย

ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3. คำมีอำนาจสามารถสะกดให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์ร่วมไปกับลีลาการเขียน ในแต่ละบทแต่ละตอนได้อย่างต่อเนื่อง

4. มีแนวคิดใหม่ในท่วงทำนองการเขียนแต่ละครั้งมีการถ่ายทอดความคิดแปลกใหม่ที่มีคุณค่า อยู่เสมอ ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกที่ไม่จำเจ

5. มีความงดงามและสละสลวย คือ การเลือกใช้คำ การใช้ประโยคที่เป็นเอกภาพเดียวกัน อ่านแล้วไม่สะดุดหยุดยั้งคำสละสลวย

ประสิทธิ์ ภาพยนตร์กลอน (2554 : 10 - 11) กล่าวว่า วิธีประเมินผลงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ว่า ควรพิจารณาเวลาตรวจแก้งานเขียน และหลักการให้คะแนนนั้นจะต้องพยายามดูทุกแง่มุมเท่าที่จะทำได้ อย่างเจาะจงพิจารณาเรื่องใดเรื่องหนึ่งเพียงอย่างเดียวและควรพิจารณาในข้อดังต่อไปนี้

1. เนื้อเรื่อง ควรพิจารณาแนวคิด หรือแนวเรื่องการจัดระเบียบความคิด การอ้างเหตุผล การขยายความมีความชัดเจน การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง การเรียบเรียงเนื้อหา การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ และการเสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์

2. การใช้ภาษา ควรพิจารณาระดับของภาษาที่ใช้ว่าถูกต้องตามกาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง พิจารณาการใช้คำ ประโยค การเขียนย่อหน้า การเว้นวรรคตอน การเรียงคำเข้าประโยค การเขียนสะกดการันต์ การวางวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายต่างๆ

3. รูปแบบ ควรพิจารณาเฉพาะการเขียนที่มีแบบแผนแน่นอนว่าทำได้ถูกทุกรูปแบบ การเขียนชนิดนั้นๆ หรือไม่ เช่น เรียงความ พิจารณาจากการเขียนที่มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง สรุปและ สัตส่วนการย่อหน้า

4. มารยาทในการเขียน ได้แก่ การวางวรรคตอน การไม่เขียนฉีกคำ หรือแยกคำ ความสมบูรณ์ของการเขียน สะกดการันต์ ลายมือ ความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อย

เพลินใจ พุทธชาติรัตน์ (2554 : 80) กล่าวว่า การประเมินผลการเขียนร้อยกรอง ดังนี้

1. แนวความคิด หมายถึง ความคิดหรือจินตนาการเรื่องราวจากภาพที่กำหนดให้แสดงความเป็นต้นคิด เนื้อหาแปลกใหม่ มีคุณค่า

2. การลำดับเนื้อหา หมายถึง การจัดเค้าโครงความคิดที่เป็นระเบียบ การเชื่อมโยงความคิดต่อเนื่องตามลำดับ ไม่ขาดตอน และมีความมีเอกภาพของความคิดและให้ความรู้

3. ฉันทลักษณ์ หมายถึง ความถูกต้องตามฉันทลักษณ์ของกลอนสุภาพ

4. การใช้ภาษา หมายถึง การเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนได้ถูกต้อง สละสลวย มีการใช้คำให้ผู้อ่านเห็นภาพ เกิดความรู้สึก และใช้สัญลักษณ์เปรียบเทียบได้อย่างเหมาะสม

5. กลไกในการเขียน หมายถึง ส่วนประกอบอื่นๆ เช่น การสะกดการันต์ลายมือ ความสะอาดเรียบร้อย เป็นต้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า วิธีการประเมินผลการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์แบบต่างๆ แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของการวัดและประเมินผลการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ทั้งนี้เพื่อเป็นการสำรวจ

ความสามารถของนักเรียน ผู้สอนเป็นผู้ที่สำคัญที่สุดในการพัฒนาความคิดสร้างสรรค์โดยจัดอันดับเอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คุณภาพมาเป็นเกณฑ์ในการประเมิน ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล ในด้านแนวคิด การลำดับเรื่องราว การถ่ายทอดความคิด จินตนาการ การใช้ถ้อยคำสำนวนภาษาของผู้เรียนแต่ละคน ผู้สอนไม่ควรนำผลงานของนักเรียนมาเปรียบเทียบจึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องมีหลักเกณฑ์ในการ ประเมินผลที่ชัดเจน

กมลวรรณ ตั้งธนานนท์ (2557 : 15 - 16) กล่าวว่า การประเมินผลการเรียน (Rubrics) คือ เครื่องมือในการให้คะแนน (Scoring Tool) ที่เกิดจากการรวมกันระหว่างเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Criteria) กับมาตราประมาณค่าหรือระดับคะแนน (Rating Scale) เพื่อระบุถึงความแตกต่างของผลงานหรือประสิทธิภาพ (Proficiency) ของงาน สำหรับเป็นแนวทางที่จะนำไปใช้ในการ ประเมินผลงานของผู้เรียนต่อไป ซึ่งการประเมินผลงานของผู้เรียนจะมี 2 ลักษณะ คือ ผลงานที่ได้จาก กระบวนการของนักเรียน และกระบวนการที่นักเรียนใช้เพื่อให้เกิดผลงาน จะประเมินในลักษณะใด ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการจัดการเรียนรู้ อาจจะประเมินลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือประเมินทั้งสอง ลักษณะก็ได้ (สมศักดิ์ ภูวิภาดาพรรณ. 2553 : 100) กล่าวว่า การประเมินจากการปฏิบัติว่าเป็นการ ประเมินชนิดของพฤติกรรมของผู้เรียนที่แสดงออก แต่การประเมินจากสภาพจริงเป็นการประเมิน พฤติกรรม หรือการแสดงออกที่คำนึงถึงบริบทที่ต้องเป็นไปตามสภาพจริงในชีวิตประจำวัน ดังนั้นการ ประเมินจากการปฏิบัติไม่ทุกอย่างบ้างที่ไม่ใช่การประเมินจากการปฏิบัติ เพราะการประเมินตาม สภาพจริงต้องอาศัยการปฏิบัติเป็นสำคัญ

Fitzpatrick & Morrison (1971 อ้างใน กมลวรรณ ตั้งธนานนท์. 2557 : 15 - 16) กล่าวว่า การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติตามจุดเน้นของการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ

1. การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติที่เน้นกระบวนการ

เป็นการวัดและประเมินคุณภาพของกระบวนการในขณะที่ปฏิบัติงานอยู่การวัดและประเมินผล ประเภทนี้นิยมใช้กับทักษะที่มีจุดเน้นที่ขั้นตอนของการปฏิบัติมากกว่าผลของการปฏิบัติ Johnson, Penny and Gordon (2009) ได้แยกการประเมินทักษะที่เน้นกระบวนการออกเป็น 2 ประเภท หลัก ได้แก่ การประเมินการพูดหรือทักษะการออกเสียง (Oral Assessment) และการประเมินการ แสดงออก (Demonstration) การวัดลักษณะนี้สามารถวัดได้ครบถ้วนตามจุดประสงค์การเรียนรู้ได้ จริงเป็นการวัดความสามารถทางความรู้ ความคิดได้จริง วัดความสามารถในการปฏิบัติได้จริงและ สามารถวัดคุณลักษณะทางจิตใจได้จริง

2. การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติที่เน้นผลงาน

เป็นการวัดและประเมินคุณภาพของผลการปฏิบัติ การวัดและประเมินผลประเภทนี้นิยมใช้กับ ทักษะที่ไม่ได้มีกระบวนการปฏิบัติงานเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องประเมิน นอกจากนี้การวัดและประเมินผล ประเภทนี้ยังนิยมใช้กับทักษะที่วัดผลงานได้ง่ายกว่าการวัดกระบวนการปฏิบัติงาน เนื่องจากผลการ ปฏิบัติงานเหล่านี้มีผลงานที่มีลักษณะเป็นรูปธรรม สามารถสังเกตเห็นไม่ยาก แต่กระบวนการ ปฏิบัติงานจะเกิดขึ้นในช่วงที่มีการปฏิบัติงานเมื่อการปฏิบัติสิ้นสุด กระบวนการปฏิบัติงานก็สิ้นสุดด้วย ตัวอย่างของทักษะการปฏิบัติที่เน้นผลงาน เช่น การวาดภาพ การเต้นรำ การเขียนเรียงความ เป็นต้น หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นการวัดตรงความเป็นจริงเพราะสิ่งที่วัดได้นั้น เป็นการแสดงพฤติกรรมที่สะท้อน

ความสามารถที่แท้จริงของนักเรียน ทั้งความสามารถทางความรู้ ความคิด ความสามารถในการปฏิบัติ และคุณลักษณะทางจิตใจ

3. การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติที่เน้นทั้งกระบวนการและผลงาน

เป็นการวัดและประเมินคุณภาพของกระบวนการในขณะที่ปฏิบัติงานและผลจากการปฏิบัติงานด้วย การวัดและประเมินประเภทนี้นิยมใช้กับงานประเภทที่สามารถวัดกระบวนการและผลงานแยกจากกันได้ชัดเจน หรือการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียน สังเกตจากการปฏิบัติภาระงาน (Tasks) ที่จัดให้ปฏิบัติในสถานการณ์ที่ครูผู้สอนจะกำหนด

Nitko (2004 อ้างใน กมลวรรณ ดังธนากานนท์. 2557 : 17 - 18) กล่าวว่า จุดเด่นและข้อจำกัดของการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติจากเอกสารที่เกี่ยวข้องมากมาย เมื่อเปรียบเทียบกับ การวัดและประเมินการเรียนรู้แบบดั้งเดิมการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติมีจุดเด่น ดังนี้

1. การวัดและการประเมินทักษะการปฏิบัติทำให้เป้าหมายการเรียนรู้ชัดเจนขึ้น เนื่องจากการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ นั้น ผู้ประเมินจะจัดสถานการณ์หรือกำหนดงานที่ชัดเจนให้นักเรียน หรือผู้รับการประเมินปฏิบัติ ทำให้ผู้ประเมินต้องศึกษาและทำความเข้าใจเป้าหมายการเรียนรู้หรือเป้าหมายของการปฏิบัติงาน ซึ่งอาจมีความซับซ้อนและเป็นนามธรรม แล้วสรุปออกมาให้เป็นงานที่นักเรียนหรือผู้รับการประเมินต้องปฏิบัติซึ่งมีลักษณะเป็นรูปธรรมมากขึ้น

2. การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติสามารถประเมินความสามารถในการปฏิบัติได้จริงของนักเรียนหรือผู้รับการประเมิน ผลลัพธ์สำคัญที่คาดหวังของการจัดการศึกษาคือ ความสามารถในการใช้ความรู้ที่ได้เรียนมาในการปฏิบัติหรือแก้ปัญหาจริง ดังนั้นการวัดและประเมินผลการปฏิบัติซึ่งเน้นการประเมินความสามารถในการปฏิบัติได้จริง จึงตอบสนองผลลัพธ์ดังกล่าวในการจัดการศึกษา

3. การวัดและการประเมินทักษะการปฏิบัติสอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้แนวใหม่ ทฤษฎีการเรียนรู้แนวใหม่จะให้ความสำคัญกับการที่นักเรียนสามารถใช้ความรู้ที่มีอยู่เดิมมาสร้างความรู้ใหม่ และให้ความสำคัญกับการกระตุ้นให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าและสืบสอบความรู้ในสิ่งต่างๆ ผ่านกิจกรรมซึ่งมีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกับสภาพจริง

4. การวัดและประเมินผลทักษะการปฏิบัติทำให้ครูผู้สอนสามารถบูรณาการ การพัฒนาความรู้ ทักษะและความสามารถของนักเรียนเข้าด้วยกันได้ เนื่องจากงานสำหรับการวัดและประเมินผลการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงการหรืองานที่ใช้ระยะเวลาปฏิบัตินาน มักจะเป็นงานที่กำหนดให้นักเรียนได้ใช้ทักษะและความสามารถหลายด้าน เช่น การจัดทำแฟ้มสะสมงานหรือการทำโครงการวิจัยได้กำหนดให้นักเรียนใช้ความรู้ ทักษะ และความสามารถหลายด้านในการปฏิบัติงาน

5. การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติเชื่อมโยงกับการจัดการเรียนรู้ มากกว่าการวัดและประเมินผลแบบประเมินนิยมซึ่งใช้เพียงการสอบวัดด้วยแบบสอบข้อเขียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการเรียนรู้ในยุคปฏิรูปการศึกษา ซึ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้ผ่านการฝึกปฏิบัติและประเมินผลการจัดการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่หลากหลายมากกว่าการสอบวัดด้วยแบบสอบข้อเขียน

6. การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติช่วยขยายขอบเขตของการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ของนักเรียน เนื่องจากงานสำหรับการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติมีหลายรูปแบบ ทำให้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น ไม่สามารถนำเอกสารไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ได้ หากมีการนำเอกสารไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ จะถือว่าผิดกฎหมายและต้องรับผิดชอบต่อเจ้าของลิขสิทธิ์ทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นักเรียนแสดงความสามารถและทักษะที่หลากหลายมากขึ้น ส่งผลให้การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ขยายขอบเขตมากขึ้นด้วยเช่นกัน

Johnson, Penny & Gordon (2000 อ้างใน กมลวรรณ ตังธกานนท์. 2557 : 21 - 23) กล่าวว่า หลักการสำคัญที่ผู้ออกแบบการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติควรคำนึงถึง คือในการวัดและการประเมินทักษะการปฏิบัติควรใช้สถานการณ์จริง หรือสถานการณ์ที่ผู้ประเมินจัดหรือจำลองที่ใกล้เคียงกับการปฏิบัติในงานในสภาพจริง (Simulated Situation) เพื่อให้สามารถวัดและประเมินทักษะได้ตรงตามสภาพจริงของผู้รับการประเมิน อย่างไรก็ตาม ผู้ประเมินสามารถใช้วิธีการสอบวัดด้วยแบบทดสอบหรือการสอบปากเปล่าในการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติได้ในกรณีที่ต้องการวัดความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติ หรือในกรณีที่จำเป็น เช่น การสอบทักษะการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยหรือความเสี่ยงของผู้รับการประเมินและผู้เกี่ยวข้อง สำหรับกระบวนการออกแบบการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่

1. การกำหนดจุดมุ่งหมายของการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ
2. การกำหนดกรอบของการประเมิน
3. การกำหนดน้ำหนักความสำคัญของคุณลักษณะและเครื่องมือที่ต้องใช้
4. การกำหนดประเด็นที่ต้องการประเมินและ
5. การกำหนดงานและสถานการณ์ให้ผู้รับการประเมินปฏิบัติ

ขั้นตอนนี้ ผู้สร้างเครื่องมือควรวิเคราะห์ทักษะการปฏิบัติที่ต้องการวัดว่ามีลักษณะอย่างไร การประเมินทักษะการปฏิบัติควรครอบคลุมมิติหรือด้านใดบ้าง ดังนั้น ในขั้นตอนนี้ผู้สร้างเครื่องมือควรดำเนินการวิเคราะห์พฤติกรรมในการทำงานที่มีความซับซ้อน ผลการวิเคราะห์งานจะทำให้ได้กิจกรรมที่ผู้ปฏิบัติหรือผู้รับการประเมินต้องทำ และลำดับขั้นของการทำงาน ซึ่งทำให้ผู้สร้างเครื่องมือสามารถกำหนดคุณลักษณะด้านทักษะและตัวบ่งชี้ของทักษะที่ต้องการวัดได้อย่างเหมาะสม ซึ่งผู้ประเมินต้องกำหนดลักษณะหรือด้านที่จะประเมินทักษะการปฏิบัติให้ครอบคลุมประเด็นต่างๆ และเพียงพอที่จะทำให้ได้ผลการวัดที่จะสามารถนำไปใช้ตามวัตถุประสงค์ของการวัดได้เหมาะสม

ส.วาสนา ประवालพฤษ์ (2540 Bird. 1990; Wiggins. 1989; Wolf. 1989 อ้างใน กมลวรรณ ตังธกานนท์. 2557 : 70 - 71) กล่าวว่า ลักษณะสำคัญของแฟ้มสะสมงานการเรียนรู้

1. มีการแสดงจุดมุ่งหมายที่ชัดเจน หรือเป้าหมายทั่วไป (General Goals) กล่าวคือ เกี่ยวข้องกับงานที่ทำ
2. จำแนกการปฏิบัติได้อย่างเที่ยงตรง (Performances Validity)
3. ในแต่ละครั้ง Rubric จะไม่มีการรวมเกณฑ์การให้คะแนน
4. วิเคราะห์งานได้อย่างละเอียด
5. ภาษาที่ใช้อธิบายคุณลักษณะงาน จำแนกคุณภาพของงานได้ถูกต้อง
6. สามารถตัดสินงานได้ถูกต้อง
7. อธิบายอย่างชัดเจนในแต่ละระดับของคะแนน และมีความแตกต่างในการให้คะแนนในตัว

เอกสารนี้สงวนลิขสิทธิ์ไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ของมันเอง
 ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

8. ตัดสินใจคะแนนจากผลของงานที่ปฏิบัติมากกว่ากระบวนการ รูปแบบเนื้อหา หรือความตั้งใจในการทำงาน

คุณลักษณะที่สำคัญของการวัดผลด้านปฏิบัติ มีดังนี้

1. ต้องกำหนดจุดประสงค์ของการวัดทักษะให้มีความชัดเจน ซึ่งอาจวัดที่กระบวนการหรือผลงาน

2. เนื้อหาสาระของงานที่ให้นักเรียนปฏิบัติมีลักษณะสอดคล้องกับสภาพจริง

3. คุณภาพของสิ่งที่จะสังเกตในครั้งหนึ่งๆ มีจำนวนเพียงพอและสามารถสังเกตได้โดยตรง

4. กำหนดเงื่อนไขในการวัดให้ชัดเจน

5. ในการวัดโดยใช้สิ่งเร้าที่จัดกระทำขึ้นโดยจัดทำคำชี้แจงอย่างชัดเจน สมบูรณ์ ครบถ้วน

6. ผู้เชี่ยวชาญทุกคนหรือเกือบทุกคนมีความเห็นว่าเนื้อหาสาระทั้งหมดที่วัดด้วยแบบตรวจสอบรายการ (Checklist Scale) หรือมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งตรงกับคุณลักษณะของทักษะสังเกต

7. ผู้ประเมินใช้แบบตรวจสอบรายการหรือมาตราส่วนประมาณค่าได้สอดคล้องกันและแต่ละคนมีความคงเส้นคงวาในการให้คะแนน

ประเภทของการวัดผลงานด้านการปฏิบัติ สามารถแบ่งประเภทออกได้หลายลักษณะขึ้นกับว่าจะมีการแบ่งใช้เกณฑ์อะไร ดังนี้

7.1 แบ่งตามด้านที่ต้องการวัดแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) การวัดกระบวนการ (Process) เป็นการวัดที่พิจารณาเฉพาะวิธีทำ วิธีปฏิบัติในการทำงานหรือการทำกิจกรรมให้สำเร็จ เช่น พิจารณาริธีที่นักเรียนทำการทดลองในห้องปฏิบัติการในวิชาวิทยาศาสตร์ การใช้เครื่องมือช่างในการทำเฟอร์นิเจอร์ หรือการกล่าวสุนทรพจน์

2) การวัดผลงาน (Product) เป็นการวัดที่พิจารณาเฉพาะผลงานหรือผลผลิตซึ่งเป็นผลที่เกิดขึ้นจากการทำงานหรือกิจกรรม เช่น ภาพวาดของนักเรียน ดอกไม้ประดิษฐ์จากฝีมือนักเรียน ซึ่งในบางครั้งจะประเมินทั้งด้านกระบวนการและผลผลิตแต่บางครั้งการประเมินเฉพาะด้านใดด้านหนึ่งเช่น ในการวาดภาพมักประเมินเฉพาะผลงานอย่างเดียว

7.2 แบ่งตามลักษณะสถานการณ์ แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) ใช้สถานการณ์จริง (Real setting) เป็นการวัดผลงานภาคปฏิบัติโดยการใช้สถานการณ์จริง

2) สถานการณ์จำลอง (Simulated setting) การวัดผลงานภาคปฏิบัติในบางเรื่องต้องใช้สถานการณ์จำลอง เพราะถ้าใช้สถานการณ์จริงจะสิ้นเปลืองมากหรือไม่สามารถกระทำได้ เช่น การฝึกนักบินใหม่

สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2546 : 13) กล่าวว่า ขั้นตอนการสร้างและพัฒนาเกณฑ์การให้คะแนนสามารถ ดังนี้

1. เนื้อหาหน่วยการเรียนรู้หรือภาระงานที่กำหนดขึ้นนั้นตรงกับมาตรฐานการเรียนรู้ ข้อใด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2. ประเด็นที่จะนำมาประเมินภาระงานนั้นสามารถบอกได้ว่าเป็นคุณภาพของนักเรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้ข้อใดบ้าง
3. จัดทำกรอบการประเมินที่ครอบคลุมประเด็นที่จะนำมาประเมิน
4. อธิบายการแสดงออกถึงระดับความสามารถตามประเด็นที่กำหนดเป็นระดับๆ
5. ทดลองหาความชัดเจนของเกณฑ์โดยให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาและให้นักเรียนได้ทำความเข้าใจ
6. หลังจากนำเกณฑ์ไปใช้ประเมินนักเรียนแล้วให้หาข้อดี ข้อควรปรับปรุงแก้ไขด้านต่างๆ เช่น ความชัดเจน ความสะดวกในการนำไปใช้ฯ
7. ทบทวนและปรับปรุงเกณฑ์ที่ยังมีข้อบกพร่องหรือพัฒนาเกณฑ์อื่นๆ ให้ดียิ่งขึ้น

กมลวรรณ ตังธกานนท์ (2557 : 35 - 39) กล่าวว่า เครื่องมือวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติสามารถจำแนกออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบและเครื่องมือประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบสอดคล้องกับ สุวิมล ว่องวานิช (2546)

1. เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบ เครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบที่ใช้ในการวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ คือ แบบทดสอบ (Test) นั้นเอง ประเภทของเครื่องมือวัดทักษะการปฏิบัติที่ใช้การทดสอบสามารถแบ่งเป็น แบบสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) และแบบทดสอบปากเปล่า (Oral Test) รายละเอียดของเครื่องมือประเภทที่ใช้การทดสอบ มีดังนี้

(1.1) แบบสอบข้อเขียน (Paper and Pencil Test) แบบสอบข้อเขียนที่ใช้ในการวัดทักษะการปฏิบัติแบ่งออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ แบบสอบวัดความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติ (Test Item) และแบบสอบที่ใช้อธิบายกระบวนการทำงานหรือกระบวนการแก้ปัญหา (Practical Examination) แบบสอบวัดความรู้ในเนื้อหาเกี่ยวกับการปฏิบัติใช้วัดความรู้ในเนื้อหาที่เกี่ยวกับการปฏิบัติ หรือวัดความรู้เกี่ยวกับกฎหรือความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวข้องหรือสัมพันธ์กับการปฏิบัติผู้ประเมินควรใช้เครื่องมือนี้ในการวัดก่อนที่จะทดสอบในภาคปฏิบัติ

(1.2) การสอบแบบปากเปล่า (Oral Test) แบบสอบปากเปล่าควรใช้เมื่อต้องการวัดผู้รับการประเมินหรือผู้เรียนเป็นรายบุคคล โดยเฉพาะการวัดการมีส่วนร่วมในการทำงานกลุ่ม โดยให้สมาชิกที่ทำงานกลุ่มสอบแบบปากเปล่าทีละคน แบบสอบปากเปล่ามีข้อดีคือ ขณะสอบปากเปล่าผู้ประเมินสามารถปรับข้อคำถามที่ถามได้ตรงความเหมาะสม

2. เครื่องมือประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบ เครื่องมือประเภทที่ไม่ใช้การทดสอบเป็นเครื่องมือที่ใช้ประกอบการสังเกต การปฏิบัติงานในการประเมินทักษะการปฏิบัติส่วนใหญ่ทั้งกระบวนการปฏิบัติงานและผลการปฏิบัติใช้การสังเกตจากผู้ประเมิน ประเภทของเครื่องมือวัดทักษะการปฏิบัติจึงมีลักษณะเป็นแบบประเมินที่ใช้ประกอบการสังเกตของผู้ประเมิน ประเภทของเครื่องมือวัดทักษะการปฏิบัติที่ไม่ใช้การทดสอบสามารถแบ่งตามลักษณะของการประเมินได้เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) แบบประเมินค่า (Rating Scale) และเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบริค (Scoring Rubric) การเลือกสร้างเครื่องมือเหล่านี้ควรคำนึงถึงจุดประสงค์ของการวัด ธรรมชาติของทักษะการปฏิบัติที่ต้องการวัด และระดับอายุของผู้รับการประเมินด้วยรายละเอียดของเครื่องมือประเภทนี้มีดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการเรียนการสอนเท่านั้น ไม่สามารถนำเอกสารนี้ไปใช้ประโยชน์อื่นใดได้โดยไม่ได้รับอนุญาต
ไม่ว่าการณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(2.1) แบบตรวจสอบรายการ (Checklist) มีลักษณะเป็นรายการที่ระบุพฤติกรรมหรือลักษณะที่บ่งชี้ทักษะสำคัญที่ต้องการวัด เพื่อให้ผู้ประเมินระบุว่าพฤติกรรมหรือลักษณะนั้นๆ เกิดขึ้นหรือไม่ แบบตรวจสอบรายการจึงเป็นเครื่องมือที่สร้างง่ายและง่ายต่อการใช้งาน

(2.2) แบบประเมินค่า (Rating Scale) มีลักษณะเป็นรายการที่ระบุพฤติกรรมหรือลักษณะที่บ่งชี้ทักษะสำคัญที่ต้องการวัดเช่นเดียวกับแบบตรวจสอบรายการ แต่แบบประเมินค่านี้จะให้ผู้ประเมินระบุระดับคุณภาพหรือความสมบูรณ์ของทักษะนั้นๆ ของผู้รับการประเมินว่าอยู่ในระดับใด เนื่องจากแบบประเมินค่าอาจเกิดปัญหาการขาดความเป็นปรนัย (Objectivity) และความเที่ยงระหว่างผู้ประเมินได้ (Interacted Reliability)

(2.3) เกณฑ์การให้คะแนนรูบรีค (Scoring Rubric) มีลักษณะเป็นระดับที่แสดงลักษณะหรือความสำเร็จของการปฏิบัติหรือผลงานของทักษะที่ประเมิน ซึ่งเกณฑ์การให้คะแนนแบบรูบรีคนี้จะมีคำอธิบายพฤติกรรมหรือลักษณะที่สะท้อนถึงทักษะที่ประเมินในแต่ละระดับผลการประเมินกำกับไว้ ตั้งแต่ระดับสูงหรือดีมากจนถึงระดับต่ำสุดหรือต้องปรับปรุง เกณฑ์การให้คะแนนจึงมีลักษณะละเอียดเหมาะสำหรับการประเมินทักษะที่มีรายละเอียดค่อนข้างมากหรือซับซ้อน เกณฑ์การให้คะแนนรูบรีคสามารถช่วยแก้ไขการประเมินทักษะซึ่งมีลักษณะค่อนข้างเป็นอัตนัย (Subjectivity) ซึ่งจะช่วยให้เกิดความเที่ยงที่เพิ่มขึ้นในการให้คะแนน

สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ (2554 : 140) กล่าวว่า การสร้าง Rubric จัดทำขึ้นเพื่อจุดประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อประเมินกระบวนการ (Process) เช่น การประเมินการเรียนรู้เป็นทีม กลยุทธ์การสัมภาษณ์ เป็นต้น
2. เพื่อประเมินผลผลิต (Product) เช่น การประเมินแฟ้มสะสมผลงาน รายงานการวิจัย นิทรรศการ ผลงานศิลปะ เป็นต้น
3. เพื่อประเมินการปฏิบัติ (Performance) เช่น ประเมินการนำเสนอปากเปล่า การอภิปราย การสาธิต เป็นต้น

การกำหนดเกณฑ์การให้คะแนนของ (Scoring Rubric) ก็คือการตอบคำถามว่านักเรียนทำอะไรได้สำเร็จ หรือว่ามีระดับความสำเร็จในชั้นต่างๆ เท่าใด หรือผลงานเป็นอย่างไร มีคุณภาพอยู่ในระดับใดนั่นเอง มีวิธีการกำหนด 2 แบบคือ

1. เกณฑ์การให้คะแนนเป็นแบบภาพรวมหรือเกณฑ์รวม (Holistic Scoring Rubric) คือเกณฑ์การให้คะแนนชิ้นหนึ่ง โดยดูภาพรวมของชิ้นงานว่ามีคุณลักษณะอย่างไร แล้วเขียนอธิบายคุณภาพของงานหรือความสำเร็จของงานเป็นชิ้นๆ โดยอาจแบ่งระดับคุณภาพ ตั้งแต่ 0-4 หรือ 0-6 โดยมีวิธีการในการกำหนดคะแนนตามคุณภาพของงานดังนี้

(1.1) แบ่งตามคุณภาพเป็น 3 กองคือ

กองที่ 1 ได้แก่ งานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ เขียนอธิบายลักษณะของงานที่มีคุณภาพเป็นพิเศษ (Scoring Rubric)

กองที่ 2 ได้แก่ งานที่ยอมรับได้น้อยเขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับได้น้อย
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กองที่ 3 ได้แก่ งานที่ยอมรับไม่ได้ เขียนอธิบายลักษณะของงานที่ยอมรับไม่ได้ จากนั้นก็นำงานแต่ละกองมาให้คะแนน เช่น กองที่ 1 จะให้คะแนนสูงสุดลดหลั่นลงมาจนถึงกองที่ 3 ส่วนงานที่แสดงว่าไม่ได้ใช้ความพยายามเลยให้คะแนนเป็น 0

(1.2) กำหนดระดับความผิดพลาด โดยพิจารณาจากความบกพร่องของคำตอบว่ามีมากน้อยเพียงใดแล้วหักจากคะแนนสูงสุดมาที่แต่ละกอง เช่น การกำหนดระดับ คุณภาพของการแก้ปัญหาโจทย์คณิตศาสตร์อาจกำหนดดังนี้

คะแนน 4 หมายถึง คำตอบถูกต้องแสดงผลถูกต้อง แนวคิดชัดเจน

คะแนน 3 หมายถึง คำตอบถูกต้อง ผลถูกต้อง มีข้อผิดพลาดเล็กน้อย

คะแนน 2 หมายถึง เหตุผลหรือการคำนวณผิดแต่ก็มีแนวทางที่นำไปสู่คำตอบ

คะแนน 1 หมายถึง มีการพยายามหาเหตุผลหรือคำนวณแต่ผิดพลาด

คะแนน 0 หมายถึง ไม่ตอบหรือตอบไม่ถูก

(1.3) อธิบายคุณภาพตามระดับจากสูงสุดไปต่ำสุด เช่น เกณฑ์การให้คะแนนความสามารถในการทำความเข้าใจเนื้อหาสาระอาจกำหนดดังนี้

คะแนน 4 หมายถึง การสาธิตหรือการแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ครบถ้วน ถูกต้องแม่นยำในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงาน หรือสถานการณ์ที่กำหนด รวมทั้งเสนอแนวคิดใหม่ที่แสดงออกถึงความเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงเกณฑ์หรือลักษณะของข้อมูล

คะแนน 3 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่สมบูรณ์ ครบถ้วน ถูกต้องในหลักการ ความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

คะแนน 2 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงการเข้าใจที่ไม่สมบูรณ์ครบถ้วนถูกต้องในหลักการ ความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนดในบางส่วน

คะแนน 1 หมายถึง การแสดงออกให้เห็นถึงความเข้าใจถึงหลักการ ความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงหรือสถานการณ์ที่กำหนดน้อยมากและเข้าใจไม่ถูกต้องบางส่วน

คะแนน 0 หมายถึง ไม่แสดงความคิดเห็นใดๆ สิ่งที่ต้องกำหนดต่อไป คือ การพิจารณาว่าระดับคุณภาพใดจะเป็นที่ยอมรับได้จะเห็นได้จากตัวอย่างที่ผ่านมา ตั้งแต่ระดับ 3 ขึ้นไป มีคำตอบถึงการแสดงออกที่ยอมรับได้ เพราะนักเรียนแสดงออกถึงความเข้าใจที่สมบูรณ์ครบถ้วนถูกต้องในหลักการความคิดรวบยอด ข้อเท็จจริงของงานหรือสถานการณ์ที่กำหนด

2. เกณฑ์การให้คะแนนแบบแยกองค์ประกอบหรือเกณฑ์ย่อย (Analytic Scoring Rubrics) เพื่อให้การมองคุณภาพของงานหรือความสามารถของผู้เรียนได้อย่างชัดเจน จึงได้มีการแยกองค์ประกอบของการให้คะแนนเป็นหลายองค์ประกอบหรือหลายรายการ และอธิบายคุณภาพของงานในแต่ละองค์ประกอบเป็นระดับ ซึ่งอาจกล่าวสรุปได้ว่าเกณฑ์การให้คะแนนนี้ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 2 ส่วนคือ

(2.1) แนวทางต่างๆ ที่ใช้พิจารณาชิ้นงาน (Criteria) หรืออาจแยกองค์ประกอบหรือรายการที่จะประเมิน เช่น ในผลงานการเขียนชิ้นหนึ่งเราอาจมีแนวทางการประเมินโดยดูสิ่งต่อไปนี้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ได้แก่ จุดมุ่งหมาย การจัดองค์ประกอบ รายละเอียด ท่วงทำนองการเขียน หลักไวยากรณ์ ตัวสะกด เป็นต้น

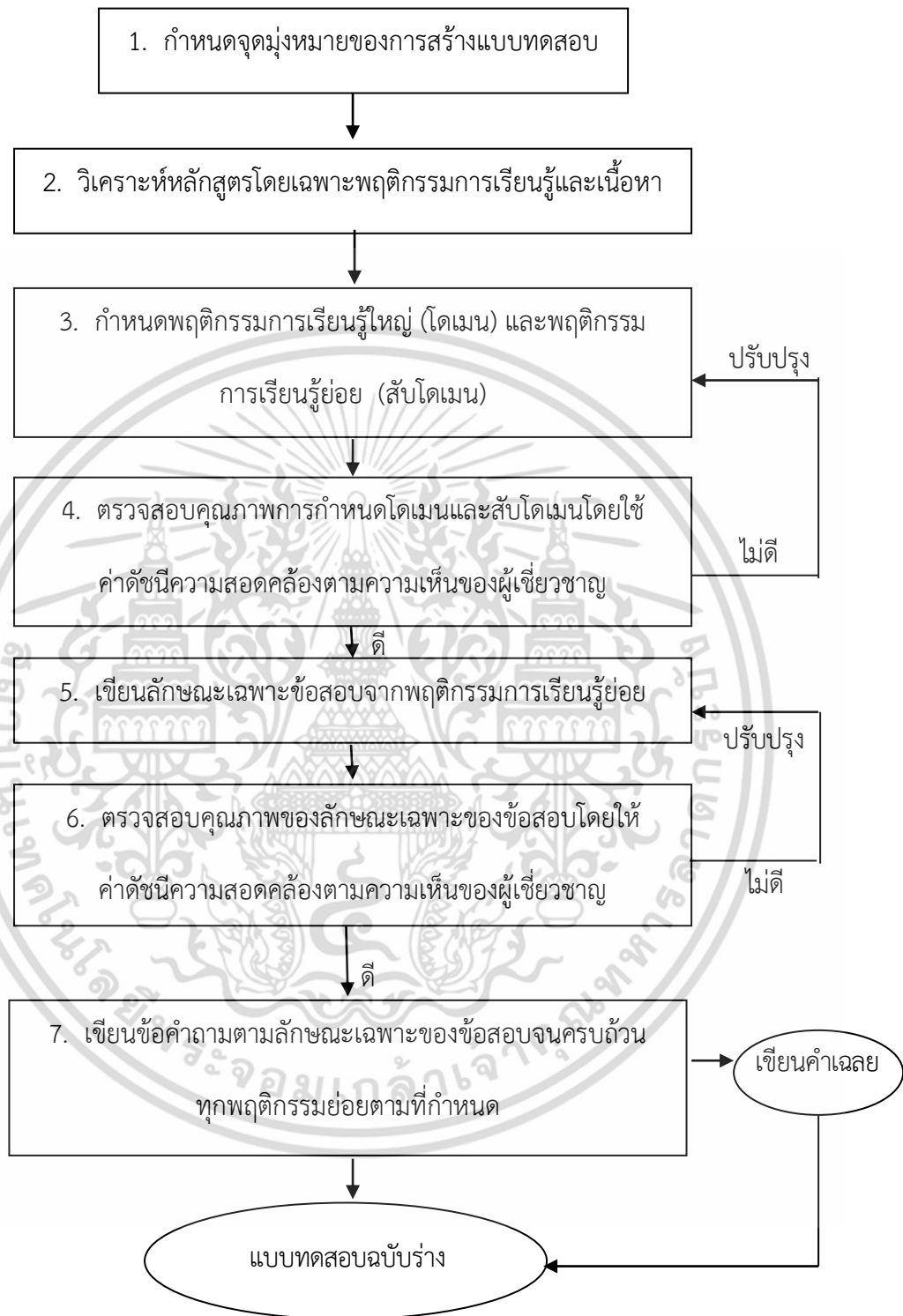
(2.2) คำอธิบายถึงระดับคุณภาพของแต่ละองค์ประกอบ ซึ่งเรียงลำดับตั้งแต่สูงสุดจนถึงต่ำสุด ซึ่งกำหนดระดับคุณภาพเป็นกึ่งระดับขึ้นอยู่กับความเหมาะสม

กล่าวถึงลักษณะของการให้คะแนนแบบ (Rubric) เห็นได้ว่าครูผู้สอนต้องให้นักเรียนทราบคะแนน (Rubric) เมื่อนักเรียนทำงานใดทำงานหนึ่ง ถ้างานนั้นได้รับการออกแบบให้สามารถวัดได้ 4 องค์ประกอบ ครูผู้สอนต้องจัดทำคะแนนแบบ (Rubric) ของทั้ง 4 องค์ประกอบเมื่อครูผู้สอนกำหนดชิ้นงานมาชิ้นหนึ่ง ก็ต้องสร้างคะแนนแบบ (Rubric) เพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนในการบรรลุสมรรถภาพที่อยู่ในงานนั้นๆ ออกมา เช่น ความสามารถในการสื่อสารกระบวนการแสดงผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนของกระบวนการในการสร้างแบบทดสอบอิงโดเมน

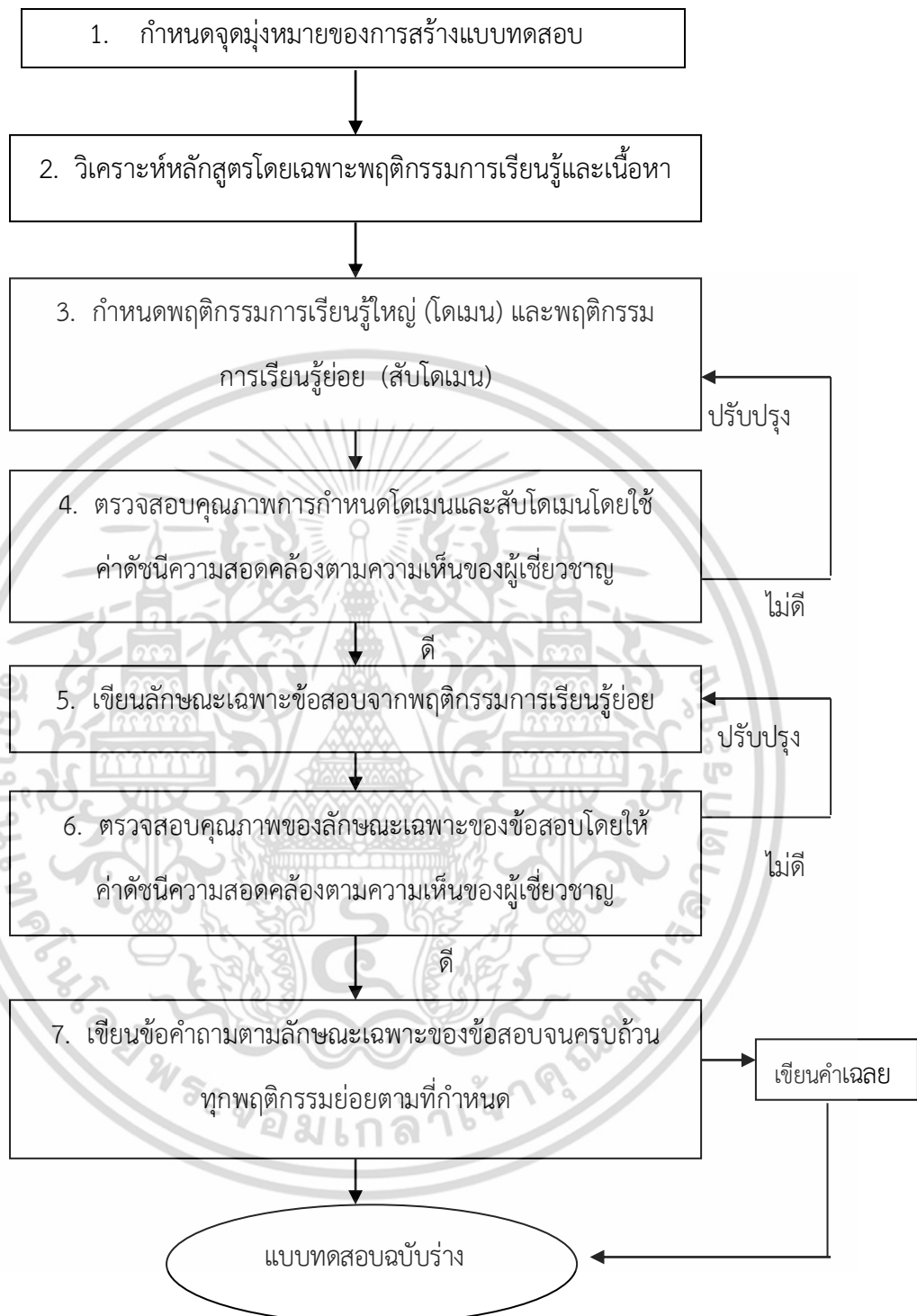

ภาพที่ 2.8 แสดงขั้นตอนของกระบวนการในการสร้างแบบทดสอบอิงโดเมน
ฉบับร่างก่อนนำไปตรวจสอบคุณภาพ

ที่มา : บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 33)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนในการสร้างแบบทดสอบประเมินสภาพจริงโดยสรุปเป็นแผนภูมิ ดังนี้

ภาพที่ 2.9 แสดงลำดับขั้นของกระบวนการในการสร้างแบบทดสอบประเมินสภาพจริง

ที่มา : บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 33)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2.3.7.1 แบบทดสอบและชนิดของแบบทดสอบ

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543 : 96 - 97) กล่าวว่า แบบทดสอบก็คือชุดของสิ่งเร้าที่นำไปกระตุ้นบุคคลให้ตอบสนองออกมา ชุดของสิ่งเร้านี้มักจะอยู่ในรูปของข้อความซึ่งอาจเขียนให้ตอบ ให้แสดงพฤติกรรม ให้พูดออกมาทางวาจาที่สามารถทำการวัดได้โดยสังเกตและนำไปสู่การแปลความหมายได้ แบบทดสอบนี้สามารถใช้ได้กับข้อมูลทางพุทธิปัญญา ด้านจิตอารมณ์ และด้านทักษะ แต่นิยมใช้วัดทางด้านพุทธิปัญญาเป็นส่วนใหญ่และได้กล่าวถึงชนิดของแบบทดสอบว่า ชนิดของแบบทดสอบแบ่งเป็น 3 ชนิด ดังนี้

1. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพทางสมองด้านต่างๆ ที่ผู้เรียนได้รับจากประสบการณ์ทั้งปวงทั้งจากที่บ้านและจากสถานศึกษา

2. แบบทดสอบวัดความถนัดหรือตัวปัญญา (Aptitude test) เป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดศักยภาพระดับสูงสุดของบุคคลว่าสมรรถภาพในการเรียนรู้มีมากน้อยเพียงใดและควรเรียนด้านใดหรือทำงานด้านใด จึงจะประสบความสำเร็จอย่างดี

3. แบบทดสอบวัดความสัมพันธ์ของบุคคลต่อสังคม แบบทดสอบประเภทนี้จะวัดเกี่ยวกับบุคลิกภาพหรือการปรับตัวของบุคคลในสังคม เพื่อวัดความสนใจต่อสิ่งต่างๆ แบบทดสอบประเภทนี้มักอยู่ในรูปแบบทดสอบวัดลักษณะบุคคล เช่น แบบทดสอบความเกรงใจ แบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์ แบบสำรวจความสนใจต่างๆ เป็นต้น

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบทดสอบนั้นเป็นเครื่องมือการวัดที่สามารถวัดพฤติกรรม ด้านพุทธิพิสัยและมีความสำคัญมากเพราะเป็นเครื่องมือที่มีลักษณะดีหลายประการและมีประสิทธิภาพสูงกว่าเครื่องมือวัดชนิดอื่นๆ ซึ่งในการวัดและประเมินตามสภาพจริง แบบทดสอบก็เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งเหมาะจะนำมาใช้ในการวัด

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 11 - 12) กล่าวว่า การวัดด้านคุณลักษณะของข้อความในแบบทดสอบที่เน้นการวัดความสามารถจริงไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. เป็นปัญหาที่มีความหมายต่อนักเรียนและมีความสำคัญเพียงพอที่จะแสดงถึงความรู้ของนักเรียนในระดับชั้นนั้นๆ
2. เป็นปัญหาที่เลียนแบบสภาพจริงในชีวิตของนักเรียน
3. แบบทดสอบวัดต้องครอบคลุมทั้งความสามารถและเนื้อหาตามหลักสูตร
4. นักเรียนต้องใช้ความรู้ความสามารถ ความคิดหลายๆ ด้านมาผสมผสานและแสดงวิธีคิดให้เป็นขั้นตอนที่ชัดเจน
5. ควรมีคำตอบได้หลายคำตอบและวิธีการหาคำตอบได้หลายวิธี
6. มีกฎเกณฑ์การให้คะแนนตามความสมบูรณ์ของคำตอบได้อย่างชัดเจน

กมลวรรณ ตังชนกานนท์ (2557 : 84 - 85) กล่าวว่า หลักการสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนนผลงาน (Scoring Rubric)

เนื้อหา	ระดับ 1	สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง
	2	ลำดับเนื้อเรื่องชัดเจน
	3	เรื่องน่าสนใจ
	4	มีจินตนาการ
การใช้ภาษา	ระดับ 1	ผิดพลาดมากสื่อความหมายได้
	2	ถูกต้องส่วนมากและสื่อความหมายได้
	3	ผิดพลาดน้อย เชื่อมโยงภาษาได้ดี
	4	ถูกต้องเกือบทั้งหมด ภาษาสละสลวย

บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์ (2545 : 94) กล่าวว่า การสร้างกฎเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric) ในการดำเนินการที่สำคัญ 3 ขั้นตอน ดังนี้

- 1) กำหนดการปฏิบัติให้ชัดเจน
 - (1.1) ระบุชนิดของการปฏิบัติว่าเป็นทักษะวิธีการทำหรือผลงานสำเร็จที่สร้างขึ้น
 - (1.2) กำหนดจุดสนใจของการประเมินว่าสนใจเป็นรายบุคคลหรือรายกลุ่ม
 - (1.3) กำหนดเกณฑ์การปฏิบัติที่สะท้อนคุณลักษณะที่สำคัญของการปฏิบัติที่ประสบผลสำเร็จ
- 2) ออกแบบกิจกรรมสำหรับใช้ประเมิน ดังนี้
 - (2.1) ระบุลักษณะของงานหรือกิจกรรมว่าเป็นผลงานหรือการปฏิบัติตามที่มอบหมายให้ทำหรือเป็นการแสดงออกที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ
 - (2.2) กำหนดรายการของงานหรือกิจกรรม ได้แก่ นิยามจุดหมายของการปฏิบัติเงื่อนไขสถานการณ์ของการปฏิบัติและเกณฑ์มาตรฐาน
 - (2.3) กำหนดจำนวนชิ้นงานหรือกิจกรรมให้ทำว่าจะใช้เพียงงานเดียวหรือหลายงานจึงเพียงพอในสภาพการณ์นั้น
- 3) ให้คะแนนและจัดบันทึกผล ดังนี้
 - (3.1) ระบุรูปแบบการให้คะแนนที่ใช้เกณฑ์ในการให้คะแนนแบบใด เช่น แบบทั่วไปหรือแบบเฉพาะเนื้อหาและแบบเกณฑ์รวมหรือแบบเกณฑ์ย่อย
 - (3.2) กำหนดวิธีการจัดบันทึกว่าเป็นแบบตรวจสอบรายการ มาตรฐานประเมินค่าการปฏิบัติ การจัดบันทึกพฤติกรรมตามช่วยตลอดเวลาหรือการจัดจำธรรมดา
 - (3.3) ผู้ประเมินควรเลือกว่าจะให้ใครเป็นผู้สังเกตและประเมินผลการปฏิบัติจะเป็นประโยชน์แก่ครูผู้สอน ตัวนักเรียนหรือเพื่อนๆ ในกลุ่ม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดความสามารถจริงที่กล่าวมาพบว่ามี ความสอดคล้องคล้ายคลึงกันโดยแบบทดสอบวัดความสามารถจริงจะใช้ข้อคำถามในลักษณะปลายเปิดซึ่งก็คือ ข้อคำถามแบบอัตนัยที่ให้นักเรียนเขียนแสดงวิธีการ หรือกระบวนการในการคิดค้นหาคำตอบเองไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นการวัดโดยใช้สถานการณ์จำลองที่คล้ายคลึงกับสภาพชีวิตประจำวันจริงๆ ของผู้เรียนมาเป็นตัวคำถามที่เป็นสิ่งเร้าให้นักเรียนแสดงความรู้ ความสามารถและทักษะในการคิดที่ซับซ้อนเปิดโอกาสให้นักเรียนได้บูรณาการความรู้หลายๆ ด้านมาใช้ในการแก้ปัญหาข้อคำถามของแบบทดสอบวัดความสามารถจริงนี้จะมีคำตอบถูกหลายคำตอบและมีวิธีการหาคำตอบหลายวิธี โดยจะต้องมีเกณฑ์การให้คะแนนในลักษณะของกฎเกณฑ์การให้คะแนน (Rubric) ที่สมบูรณ์ชัดเจนจนทำให้สามารถตรวจให้คะแนนได้อย่างมีความเที่ยงตรงและเชื่อมั่นได้ ประการสำคัญข้อคำถามในแบบทดสอบวัดความสามารถจริงโดยรวมทั้งฉบับต้องครอบคลุมทักษะที่สำคัญของเนื้อหาวิชาหรือหลักสูตรที่ต้องการวัดอย่างครบถ้วน

2.3.7.2 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือการวัดและประเมินตามสภาพจริง

การวัดและประเมินผลควรมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่จะใช้เพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถให้ข้อมูลที่ถูกต้องเหมาะสมหากเครื่องมือวัดมีคุณภาพย่อมให้ข้อมูลหรือคะแนนที่เชื่อถือได้ เมื่อนำข้อมูลหรือคะแนนเหล่านั้นไปใช้ประเมินผลแล้วผลการประเมินก็ย่อมมีความถูกต้องและมั่นใจได้ ในทางตรงข้ามถ้าเครื่องมือวัดมีคุณภาพไม่ดีผลที่ได้ไม่น่าเชื่อถือ เมื่อนำไปใช้สรุปและประเมินผลการประเมินผลก็ย่อมไม่น่าเชื่อถือเช่นกัน (Garbage in, Garbage out) ในทางปฏิบัติจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้ดำเนินการวัดและประเมินผล ไพศาล หวังพานิช (2546 : 17 – 18) ซึ่งมี 2 วิธีคือ

1) ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการพิจารณาความเหมาะสม เป็นวิธีพื้นฐานสำหรับการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวัดทุกชนิด โดยใช้คุณลักษณะพิจารณาเครื่องมือเป็นรายข้อทั้งฉบับด้านความเหมาะสมถูกต้องตามหลักวิชาการ ซึ่งผู้สอนเป็นผู้พิจารณาเอง หรือให้ผู้อื่นสาขาเดียวกันเป็นผู้พิจารณาโดยประเด็นหลักที่พิจารณา คือ

- (1.1) พิจารณาคำถาม เป็นรายข้อ (Item) เน้นการตรวจสอบด้านภาษา
 - (1.1.1) ตรงตามพฤติกรรมและเนื้อหาที่จะวัด
 - (1.1.2) ความถูกต้องตามหลักวิชา
 - (1.1.3) ความซ้ำซ้อน และการชี้แนะหรือชี้คำตอบ
 - (1.1.4) ความสำคัญหรือคุณค่าของข้อคำถาม
- (1.2) พิจารณารวมทั้งหมดหรือทั้งฉบับ เน้นรายละเอียดเกี่ยวกับ
 - (1.2.1) การจัดหมวดหมู่ของข้อคำถาม
 - (1.2.2) ความครอบคลุมครบถ้วนตามหลักสูตร
 - (1.2.3) ความชัดเจนของคำอธิบายชี้แจงในการคิดหรือการตอบ
 - (1.2.4) ความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้วัดและประเมิน
 - (1.2.5) ความเหมาะสมกับระดับของนักเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือโดยการทดลองใช้ (Try Out) เป็นการนำเครื่องมือเพื่อไปดำเนินการวัดและประเมินผลกับกลุ่มเป้าหมายเพื่อนำผลมาวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือหรืออาจนำไปดำเนินการใช้จริงจากนั้นจึงวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือโดยวิเคราะห์ตรวจสอบคุณภาพดังต่อไปนี้

(2.1) วิเคราะห์คุณภาพรายข้อ โดยคำนวณค่าคุณภาพ

(2.1.1) ค่าความยาก (กรณีที่เครื่องมือเป็นข้อสอบ)

(2.1.2) ค่าอำนาจจำแนก

(2.1.3) ค่าความเที่ยงตรง

(2.2) วิเคราะห์คุณภาพทั้งฉบับ

(2.2.1) ค่าความยาก (ของข้อสอบ)

(2.2.2) ค่าความเชื่อมั่น

(2.2.3) ค่าความเที่ยงตรง

แต่อย่างไรก็ตามการทดลองใช้เครื่องมือไม่ควรใช้กับข้อสอบวัดผลการเรียนในรายวิชาต่างๆ เพราะจะมีปัญหาเรื่องความลับของข้อสอบ จึงควรใช้วิธีการแรกเพียงวิธีเดียว หลังจากทำการสอบวัดแล้วจึงนำผลไปวิเคราะห์ต่อไป

วิธีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวัดและประเมินผลตามสภาพจริง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือตามที่สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 190) กล่าวว่า วิธีการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวัดผลจากสภาพจริง ดังนี้

1) กำหนดตัวบ่งชี้ต่างๆ ของพฤติกรรมการแสดงออกในสถานการณ์ต่างๆ ให้ชัดเจนและครอบคลุมพฤติกรรมและเนื้อหาที่ต้องการประเมิน

2) นำรูปแบบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปตรวจสอบความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ และความชัดเจนขั้นตอนในรูปแบบ โดยนำรูปแบบและรายละเอียดของขั้นตอนในรูปแบบไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการศึกษาพิจารณา 2 ท่าน

3) นำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญมาสรุปและปรับปรุงตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ

4) นำรูปแบบมาปรับตามผู้เชี่ยวชาญในครั้งที่ 1 และรายละเอียดการปฏิบัติแต่ละขั้นตอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดและการประเมินผล ที่เคยมีผลงานเกี่ยวกับการประเมินผลตามสภาพจริงอีก 3 ท่าน ตรวจสอบคุณภาพของรูปแบบโดยพิจารณาเรื่องความเที่ยงตรงความครอบคลุมหลักการและแนวคิดของการประเมินผลตามสภาพจริง และความเป็นไปได้ในการนำรูปแบบไปปฏิบัติจริงในสถานศึกษา แล้วนำผลการพิจารณาของผู้เชี่ยวชาญทั้ง 3 ท่านมาสรุปเพื่อปรับปรุงรูปแบบต่อไป

ไพศาล หวังพานิช (2546 : 9) กล่าวว่า คุณภาพของเครื่องมือในการประเมินผลไว้ว่าการวัดและประเมินสิ่งใดก็ตาม ผลที่ได้จะเป็นที่ยอมรับหรือไม่ขึ้นอยู่กับคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้เป็นสำคัญ คุณภาพของเครื่องมือในการวัดและประเมินผลที่สำคัญประกอบด้วย เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1) ความเที่ยงตรง (Validity) เครื่องมือชนิดใดก็ตามต้องสามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้อย่างแท้จริง นั่นคือวัดคุณลักษณะหรือพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้จริง (Construct Validity) และประสบการณ์การเรียนรู้หรือเนื้อหาตามหลักสูตรได้จริง (Content Validity) เครื่องมือที่สามารถวัดได้ตรงตามวัตถุประสงค์ที่แท้จริงได้ผลตรงตามความเป็นจริงย่อมจัดได้ว่าเครื่องมือที่วัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ Brown (1983) กล่าวว่า คุณสมบัติดังกล่าวเป็นสิ่งจำเป็นและมีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับเครื่องมือวัดทุกประเภทเพื่อให้เครื่องมือมีความเที่ยงตรงสูงควรมีการดำเนินการ ดังนี้

(1.1) ครูผู้สอนมีความเข้าใจลักษณะความสามารถเชิงพฤติกรรมการเรียนรู้ที่ต้องการวัดอย่างแท้จริง

(1.2) ครูผู้สอนกำหนดขอบเขตของเนื้อหาหรือประสบการณ์ได้ชัดเจน

(1.3) ครูผู้สอนเลือกใช้เครื่องมือหรือวิธีการวัดที่เหมาะสม

2) ความเชื่อมั่น (Reliability) เครื่องมือวัดและประเมินผลสามารถให้ผลสะท้อนศักยภาพหรือความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนให้มากที่สุด โดยมีความผิดพลาดคลาดเคลื่อนต่างๆ เกิดขึ้นน้อยที่สุด คุณภาพดังกล่าวทำให้ผลการวัดและประเมินมีความน่าเชื่อถือ และมีความคงเส้นคงวา (Consistency) ของผลการวัด Tuckman (1975) ลักษณะดังกล่าวจะเกิดขึ้นได้เมื่อ

(2.1) ดำเนินการวัดอย่างเพียงพอ วัดหลายครั้งด้วยจำนวนข้อที่มากพอ

(2.2) ดำเนินการวัดด้วยวิธีการที่หลากหลาย โดยใช้เครื่องมือวัดที่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่จะวัด

(2.3) การตรวจให้คะแนนผลการวัดต้องชัดเจนเป็นระบบมีเกณฑ์การตรวจให้คะแนนที่แน่นอนและเหมาะสม

(2.4) ดำเนินการวัดภายใต้สถานการณ์ปกติเป็นไปตามสภาพที่เป็นจริงไม่ดำเนินการวัดในช่วงเวลาที่มีเหตุการณ์หรือเงื่อนไขเปลี่ยนแปลงจากสภาพเดิม

3) ความเป็นปรนัย (Objectivity) เครื่องมือมีความชัดเจนสื่อความหมายให้เข้าใจได้ตรงกัน ไม่คววนำความจนต้องตีความหมายแตกต่างกันระหว่างผู้เรียนแต่ละคน ความเป็นปรนัยของเครื่องมือขึ้นอยู่กับความรัดกุม ถูกต้องของการใช้ภาษาในการสื่อความหมายและการกำหนดขอบเขตหรือข้อมูลที่เพียงพอในการตอบ

4) การจำแนก (Discrimination) เครื่องมือวัดและประเมินผลต้องสามารถจำแนกหรือแยกนักเรียนได้ถูกต้องตามระดับความสามารถ คำถามที่จะทำได้คำตอบที่แตกต่างกันระหว่างนักเรียนที่มีความรู้ความสามารถหรือทักษะแตกต่างกัน รวมถึงคะแนนที่ได้ก็จะแตกต่างกันและลดหลั่นกันตามลำดับ ระดับการเรียนรู้ของนักเรียนที่มีระดับการเรียนรู้ต่ำกว่าหรืออ่อนกว่าลักษณะเครื่องมือที่สามารถจำแนกได้สูงมักเป็นเครื่องมือวัดที่เน้นความคิด การประยุกต์หรือการวิเคราะห์เชิงเหตุผล

5) ระดับความยาก (Difficulty) เหมาะสมในกรณีที่เครื่องมือวัดและประเมินผลเป็นข้อสอบ (ซึ่งครูผู้สอนส่วนใหญ่นิยมใช้) จำเป็นต้องคำนึงถึงคุณภาพด้านความยากง่ายของข้อสอบประกอบด้วย กล่าวคือข้อสอบที่ยากเกินไปหรือง่ายเกินไปจะทำให้ประสิทธิภาพของการวัด และ

ประเมินผลลดลง เพราะข้อสอบที่มีลักษณะดังกล่าวไม่สามารถจำแนกหรือแบ่งระดับความสามารถของนักเรียนได้ในทางปฏิบัติข้อสอบที่พึงประสงค์ควรมีระดับความยากปานกลาง เพื่อให้สามารถจำแนกนักเรียนได้ตามระดับความรู้ความสามารถ แต่อย่างไรก็ตามลักษณะของข้อสอบที่ยาก หรือค่อนข้างยากที่ควรใช้ในการวัดและประเมินผลนั้น ควรเกิดจากข้อสอบนั้นเพราะมุ่งวัดความสามารถในเชิงการคิดการแก้ปัญหา การวิเคราะห์ มิใช่เกิดจากความซับซ้อน ความวุ่นของคำถาม จนยากที่จะเข้าใจ หรือยากเพราะถามเนื้อหานอกหลักสูตรรายวิชานั้น ๆ ประเด็นที่ควรพิจารณาอีกประการหนึ่ง คือ ความสัมพันธ์ระหว่างเวลาที่กำหนดให้ใช้สอบกับระดับความยากง่ายของข้อสอบ กล่าวคือ การสอบวัดผลการเรียนโดยทั่วไปนิยมกำหนดเวลาให้ผู้สอบส่วนใหญ่ (เกินร้อยละ 90) สามารถทำข้อสอบได้เสร็จทันเวลา ดังนั้นในกรณีที่ครูผู้สอนออกข้อสอบจำนวนมากข้อ หรือใช้ข้อสอบที่ต้องตอบในแง่หลากหลายจนทำให้นักเรียนส่วนใหญ่ไม่สามารถทำข้อสอบได้เสร็จตามเวลาที่กำหนดเป็นสิ่งที่ควรหลีกเลี่ยงเพราะจะทำให้คุณภาพของการวัดและการประเมินผลด้อยลง

การประเมินผลเป็นกระบวนการที่ค่อนข้างมีความเป็นอัตนัยมักจะมีปัญหาเกี่ยวกับการยอมรับในผลการประเมิน แต่อย่างไรก็ตามการประเมินทุกครั้งจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องคำนึงถึงความยุติธรรมใช้เกณฑ์พิจารณาที่คำนึงถึงคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาในระดับที่เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพที่แท้จริงให้ได้มากที่สุด โดยพิจารณาปัจจัยต่าง ๆ ควบคู่ไปด้วย เช่น เกณฑ์ที่กำหนดสูงเกินไปหรือต่ำเกินไปหรือไม่ สถาบันหรือวงการวิชาชีพจะยอมรับหรือไม่ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือผลประเมินที่ได้ผู้สอน ผู้ประเมินสามารถอธิบายได้หรือไม่

2.4 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.4.1 งานวิจัยเกี่ยวกับแบบฝึก

วรรณิา เครื่องเนียม (2531 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะและไม่ใช้แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุทัยวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกประกอบการเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 จึงสรุปได้ว่าแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้น มีส่วนช่วยส่งเสริมให้นักเรียนมีพัฒนาการในด้านการเขียนสูงขึ้น

กิฟลี วรรณิจิย (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนแบบสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกการเขียนแบบสร้างสรรค์กับการฝึกแบบปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนบทร้อยกรองแบบสร้างสรรค์กับการฝึกแบบปกติ พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนบทร้อยกรองแบบสร้างสรรค์ มีความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียนบทร้อยกรองสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกแบบการเขียนบทร้อยกรองแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กรรณิการ์ พลยุทธ์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยปรากฏว่า คะแนนในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนฝึกและหลังฝึกของกลุ่มตัวอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรรณพา รัตนวิจารณ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดชนะสงคราม ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ เมื่อพิจารณาแบบฝึกแต่ละหน่วยแล้วพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เรื่องการเขียนคำ การเขียนวลีและประโยคการเขียนข้อความ และการเขียนเป็นเรื่องราวมีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชุติมาวดี บุรพวัฒน์ (2544 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัดนาลัย เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ และศึกษาความคงทนในการเรียนรู้ ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองเสร็จสิ้นทันทีสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วรรณดี สุธาพานิชย์ (2546 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกการคิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา อำเภอสตูล จังหวัดสตูล ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการคิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองมีคะแนนการคิดและเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่นและความคิดริเริ่มสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประภัสสร กอนโรสง (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ทำการวิจัยพัฒนาการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้แบบฝึกการเขียนที่ผู้วิจัยสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะทั้ง 3 ด้านของนักเรียน ได้แก่ ด้านการเตรียมความพร้อมก่อนเขียน ด้านการเขียนลีลาเส้นพื้นฐาน ด้านการเขียนโดยใช้การเรียนรู้ เพลง เกม นิทาน ปริศนาคำทาย และคำคล้องจอง นักเรียนจะได้รับการฝึกจากการทำกิจกรรมระหว่างเรียนสรุปกิจกรรมการเรียนรู้ในแผนการจัดประสบการณ์ โดยให้นักเรียนสามารถเลือกทำแบบฝึกทักษะการเขียนที่ชอบได้ด้วยตนเอง

เหมพรรณ โนทะยะ (2549 : บทนำ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์มีพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ชาติชาย ทนะขว้าง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนท่าวังผาวิทยาคม อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการคิดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองมีคะแนนการคิดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่มสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นว่า การสร้างและการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือ หรือสื่อในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้โดยสร้างขึ้นมาด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามขั้นตอนและการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะ และความพร้อมของนักเรียนแล้วจะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถและสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยตนเองจนเกิดทักษะความเชี่ยวชาญ แยกฉานในเรื่องนั้น และยังช่วยให้ครูผู้สอนประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เป็นอย่างดี

2.4.2 งานวิจัยเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์

เพลินใจ พลุกษชาติรัตน์ (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนวัดสังเวช กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนมีความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์สูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกทักษะประกอบการเรียนและมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กิ่งดาว พุทธพันธ์ (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยกิจกรรมการฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตรุณี สาลิการิน (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เขียนโดยใช้การ์ตูนที่มีฉากประกอบและภาพการ์ตูนที่ไม่มีฉากประกอบโรงเรียนบ้านด่านซ้าย จังหวัดเลย ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตริงตรา แหลมสมุทร (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้นวัตกรรมหนังกระดาษเป็นสื่อพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 2 กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วีไล ปฐมปัทมะ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ผลการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนคติคส์ที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการ

สอนโดยใช้รูปแบบชินเนคติคส์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรรค์ (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนภาษาไทยและความคิดสร้างสรรค์ทางภาษา ระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับแบบฝึกตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร ผลการวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทย และความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาของนักเรียนกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พูนศิริ แก้วเพ็ง (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานครมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 52.04 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อนตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันในทางบวกที่ระดับนัยสำคัญ .01 นอกจากนี้ นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าครูผู้สอนใช้วิธีสอนเรียงความ โดยให้นักเรียนเล่าเรื่องตามความสนใจและนักเรียนลองเขียนเรียงความจากจินตนาการของตนเอง ปัญหาสำคัญที่พบคือ นักเรียนขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน

ปาริชาติ สุขประเสริฐ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการใช้กิจกรรมตามคู่มือครูพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดารง ญาณจันทร์ (2538 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ของการวินิจฉัยสร้อยกรองในรูปแบบใหม่กับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านวินิจฉัยสร้อยกรองรูปแบบใหม่และผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนอยู่ในระดับต่ำ และผลสัมฤทธิ์ทั้งสองมีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพียว ศรีบัว (2535 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยใช้การเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีการเขียนสะกดคำแบบตามอักษร ผลการศึกษาพบว่า การเขียนสะกดคำโดยวิธีเขียนสะกดคำแบบแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามอักษรมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่แตกต่างกัน

รัตนา แพงจันทร์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติ จากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกมได้ผลการวิจัยดังนี้ นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม มีความสามารถเขียนคำก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหลังการทดลองเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความสามารถเขียนคำสูงกว่าก่อนการทดลองและอยู่ในระดับดี

วนิดา ศุภโรยอิน (2539 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนทั้งสองวิธีมีความสามารถในการเขียนประโยคแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

นลินี บพิตรสุวรรณ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนและแรงจูงใจในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ ภาษากับการสอนตามคู่มือครู ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษากับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทยสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้นักเรียนเขียนภาษาไทยได้ด้นั้นควรเลือกสื่อที่ดีและมีแบบฝึกทักษะที่น่าสนใจสำหรับนักเรียนสื่อที่มีลักษณะแตกต่างหลากหลายสีสันน่าสนใจ เช่น รูปภาพ นิทาน กล้องภาพเลื่อน ควรใช้เทคนิคและเทคโนโลยีทันสมัยช่วยก็จะส่งเสริมให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะได้ดียิ่งขึ้น

งานวิจัยต่างประเทศ ได้มีผู้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งรวบรวมไว้ดังนี้

Jobe (1975 : 7529 - A) ได้ศึกษาเรื่อง “สิ่งที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนในการเลือกหัวข้อการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยเสรี” ผลการวิจัยพบว่า

1. เมื่อนักเรียนมีเสรีภาพที่จะเลือกหัวข้อด้วยตนเอง นักเรียนมักจะเลือกเขียนเรื่องที่เกี่ยวข้องเพื่อฝันเรื่องสัตว์ และเรื่องส่วนตัว
2. อิทธิพลสำคัญในการเลือกหัวข้อนั้น มีผลมาจากแรงกดดันภายใน ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนจากประสบการณ์ตรงและจากหนังสือ

Kenney (1976) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และปีที่ 6 จำนวน 276 คนในโรงเรียนประถม 3 แห่ง เกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากการศึกษาพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ชอบเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง 61.40% นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ชอบเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง 80.40% นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 6 ใช้เวลาในการเขียนเรื่องต่อเนื่องจนจบคิดเป็น 57.20% และ 43.40% ตามลำดับความยากในการเขียนเรื่องสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 คือ การรวบรวมความคิด เวลาร้อย ชาติเครื่อง มือที่จะช่วยเขียนคำศัพท์ และไม่มีสมาธิเนื่องจากเสียงรบกวน ส่วนนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีปัญหา

เช่นเดียวกันและมีปัญหาเพิ่มขึ้นบ้างในเรื่องการกำหนดเหตุการณ์และอุปนิสัยของตัวละคร เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ที่จะใช้เอกสารนี้ในการศึกษาไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

Hammer (1977 : 2969 - A) ได้ศึกษาเรื่อง การใช้วิธีการสอนแบบสหร่วมใจในการสอนเขียน กับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ ผลการศึกษาพบว่า การสอนเขียนด้วยวิธีการสอนแบบสหร่วมใจ และการให้คำแนะนำในการเขียนกับนักเรียนที่มีปัญหาทางการเรียนรู้มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญในด้านการเข้าใจความหมายของคำ ปริมาณคำ และไม่มี ความแตกต่างกันในเรื่องของทัศนคติและความบกพร่องในการเขียน หรือความยาวของเรื่องที่นักเรียนเขียน

Campbell & Willis (1978 : Abstract) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยจัดทำโครงการให้นักเรียนเกรด 5 ได้ฝึกเขียนเชิงสร้างสรรค์ประมาณวันละ 20 นาที โดยครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้นักเรียนเขียนและอธิบายวิธีการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียน และตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ ด้านความคิดละเอียดลออ จำนวนทิศทางในการคิด (ความคิดริเริ่ม) และความคล่องในการคิดตามแนวของ Torrance หลังจากนั้นอีก 10 วัน ได้ทดลองใช้แบบฝึกการเขียนและเทคนิคการเสริมแรง ผลการศึกษาพบว่าคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้พัฒนาขึ้นทั้ง 3 ด้าน และความก้าวหน้านี้ยังคงอยู่แม้นักเรียนจะไม่ได้รับการเสริมแรงอีกแล้วก็ตาม

Mitchell (1980 : 1329 - A) ได้ศึกษาเรื่อง ผลสัมฤทธิ์ทางการสอนการเขียนสะกดคำสามแบบคือ กลุ่มที่ 1 ใช้พจนานุกรม กลุ่มที่ 2 ใช้กิจกรรมการเขียนเรื่อง และกลุ่มที่ 3 ใช้พจนานุกรม และกิจกรรมการเขียนเรื่อง และมีกลุ่มควบคุม แต่ในเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางการเขียนและการเขียนสะกดคำของกลุ่มทดลองทั้งสามกลุ่มไม่แตกต่างกัน

Heavilin (1982) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้รูปแบบซินเนคติกส์ช่วยสร้างความคิดในการเขียนเรียงความระดับวิทยาลัย” โดยทดสอบกับนักศึกษาที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 104 จำนวน 50 คน พบว่า นักศึกษามีการเรียนรู้ที่จะคิดแบบเนกนัยแต่เพียงอย่างเดียว นอกจากนี้ยังพบว่ารูปแบบซินเนคติกส์ทำให้นักศึกษามีทัศนคติที่ดีต่อการเขียนมากขึ้น

Andrew (1966) ได้ศึกษาเรื่อง “การเขียนเรื่องสั้นการศึกษารายกรณีกับนักเรียนระดับ 12 จำนวน 2 คน ในโรงเรียนช่างศิลป์แห่งหนึ่งในวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์” โดยผู้วิจัยได้ศึกษา กับนักเรียนหญิงเกรด 12 จำนวน 2 คน ในโรงเรียนช่างศิลป์ ในวิชาการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งถือว่าเป็นวิชาสำคัญวิชาหนึ่งของการเรียนการสอนในโรงเรียนแห่งนี้ ผลการวิจัยพบว่า การจัดสิ่งแวดล้อมในห้องเรียนมีผลต่อการสร้างสรรค์งานเขียนมากกว่ากระบวนการสอนของครู

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศที่ได้กล่าวมาแล้วนั้น ทำให้เห็นความสำคัญของการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เพราะเป็นการส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดอย่างอิสระอย่างเสรี ทั้งนี้การจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะสูงขึ้นได้เมื่อได้รับการเรียนรู้ด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามขั้นตอน และจำเป็นต้องอาศัยเครื่องมือที่ได้มาตรฐานและวิธีการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะความพร้อมของนักเรียน ดังนั้นในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบบฝึกทักษะจึงเป็นเครื่องมือที่มีประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ทุกวิชาทุกระดับชั้นสามารถนำไปใช้ประกอบการเรียนการจัดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี โดยเฉพาะแบบฝึกทักษะที่เกี่ยวกับการเขียนด้วยแล้วยังมีจำเป็นอย่างยิ่ง

ต่อครูผู้สอนและนักเรียน ผู้วิจัยมีความเชื่อว่าการนำแบบฝึกทักษะมาพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์จะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของตนเองได้อย่างมาก และส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน โดยมีรายละเอียดของการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การสร้างและการหาคุณภาพเครื่องมือ
- 3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมนักเรียน 207 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม (Cluster Random Sampling) พรรณี ลีกิจวัฒน์ (2557 : 163) จำนวน 2 ห้อง ได้แก่ห้อง 5/1 และ 5/8 โดยกำหนดให้ห้อง 5/1 ใช้สำหรับหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย จำนวน 20 คน และห้อง 5/8 ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 21 คน เป็นนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 41 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย มีจำนวน 8 ชุด รวม 80 คะแนน
2. แบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพของแบบฝึก
3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบเขียนตอบ (Essay Type) รวม 30 คะแนน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3 การสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างแบบฝึกทักษะที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ผู้วิจัยดำเนินการ ดังนี้

3.3.1 แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3.3.1.1 ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกทักษะที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากหนังสือและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.1.2 วิเคราะห์เนื้อหาสาระ รูปแบบการสอนและเนื้อหาให้เหมาะสมกับนักเรียนเพื่อเชื่อมโยงให้นักเรียนเกิดทักษะกระบวนการคิด การปฏิบัติ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์

1) กำหนดจุดประสงค์โดยการคัดเลือกเนื้อหาต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับความคิดสร้างสรรค์ ความคิดสร้างสรรค์ทางภาษาและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ การสร้างและการใช้สื่อการเรียนการสอนประเภทแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3.3.1.3 ออกแบบและกำหนดรูปแบบของแบบฝึกทักษะตามจุดประสงค์ โดยศึกษาทฤษฎีและขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะโดยนำหลักการสร้างแบบฝึกทักษะของ ถวัลย์ มาตจรัส (2550 : 20) และเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับขั้นตอนการสร้างแบบฝึกทักษะและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อการสร้างและการใช้สื่อในการจัดการเรียนรู้ในการสร้างแบบฝึกทักษะที่ดี

1) ศึกษาตำราและเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบฝึกทักษะโดยยึดหลักทฤษฎีการเรียนรู้ทางจิตวิทยาฝึกฝน Thorndike's Classical Connectionism โดย Hergenhahn and Olsen (1993 : 56 - 57) นำมาประยุกต์ใช้ในการสร้างแบบฝึกทักษะ

2) ศึกษาทฤษฎีและขั้นตอนของการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยนำแนวคิดจากทฤษฎีโครงสร้างทางสมองของ Guilford (1967 : 279 - 282) ด้านความคิดสร้างสรรค์ทางภาษานำมาวิเคราะห์เพื่อประยุกต์ใช้เป็นกรอบแนวทางในการสร้างแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3) ศึกษาเกณฑ์การให้คะแนน (Scoring Rubrics)

3.3.1.4 ดำเนินการสร้างแบบฝึกทักษะและส่วนประกอบอื่นๆ ดำเนินการสร้างแบบทดสอบทางภาษาของ Guilford (1967 : 279 - 282) โดยนำหลักการสร้างแบบฝึกทักษะทั้งหมด 8 ชุด นักเรียนจะได้ฝึกการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ 3 ด้าน คือ ความคิดริเริ่ม ความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น ส่วนความคิดละเอียดลออนั้นเป็นความประณีต ความเรียบร้อยในการเขียนโดยไม่ต้องนำมาใช้ในการวัดความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ ดังนี้

1) ศึกษาเนื้อหาสาระสำหรับการจัดทำแบบฝึกทักษะ

(1.1) โดยกำหนดโครงสร้างของแบบฝึกทักษะประกอบด้วย เนื้อหา ใบความรู้ ภาพประกอบ และการประเมินผล

2) วิเคราะห์เนื้อหาสาระโดยละเอียดเพื่อกำหนดจุดประสงค์ในการจัดทำแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และเลือกเนื้อหาที่นำมาใช้ในแบบฝึกทักษะโดยมีการจัดลำดับในการฝึกการจัดการเรียนรู้โดยเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก เนื้อหาไม่ซับซ้อน เป็นเรื่องใกล้ตัวและเหมาะสมกับวัยของนักเรียน

3) ออกแบบการจัดทำแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามเอกสารนี้จุดประสงค์ที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 4) สร้างแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และส่วนประกอบอื่นๆ
 - (1.1) แบบทดสอบก่อนเรียน
 - (1.2) ใบความรู้และแบบฝึกทักษะ
 - (1.3) แบบทดสอบหลังเรียน
 - (1.4) เฉลยแบบฝึกทักษะ
 - (1.5) เกณฑ์การให้คะแนนแบบฝึกทักษะ
 - (1.6) บรรณานุกรม
- 5) นำแบบฝึกทักษะไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- 6) ปรับปรุง พัฒนา ให้สมบูรณ์

ตารางที่ 3.1 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างสาระการเรียนรู้ภาษาไทยเรื่องการเขียนเชิงสร้างสรรค์

เนื้อหาที่ใช้ในการสอน	ชั่วโมง
1. ปริศนาอักษรไขว้	1
2. การสร้างคำและการแต่งประโยคตามบริบท	1
3. การเขียนเรียงความอย่างอิสระ	2
4. การเขียนบรรยายอย่างอิสระ/การแต่งเรื่องจากภาพ	2
5. การเขียนแสดงความคิดเห็นโดยวิเคราะห์เรื่องจากภาพ	1
6. การเขียนโฆษณาจากภาพ	1

ใช้เวลาในการทดลอง 10 ชั่วโมง คือ รวมการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนจำนวน 2 ชั่วโมง

3.3.2 แบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะสำหรับผู้ทรงคุณวุฒิตามขั้นตอน ดังต่อไปนี้

3.3.2.1 ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักการสร้างแบบประเมินที่ใช้ในการวิจัย

3.3.2.2 พิจารณาหัวข้อของปัญหาและกำหนดจุดมุ่งหมาย

3.3.2.3 ทำการสร้างแบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามแนวคิดของ สมศักดิ์ ภูวิภาตาวรรณ (2554 : 181 - 182) ประเด็นในการประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย

1) ด้านรูปแบบ

(1.1) รูปแบบการนำเสนอเหมาะสม

(1.2) การลำดับหัวข้อเรื่องมีความถูกต้องและชัดเจน

(1.3) การเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก

(1.4) มีพัฒนาการรูปแบบที่น่าสนใจและทันสมัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับใช้ประโยชน์ภายในเท่านั้น ไม่ควรนำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- 2) ด้านเนื้อหาสาระ
- (2.1) ความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์การเรียนรู้
 - (2.2) ความถูกต้องของเนื้อหา
 - (2.3) ความต่อเนื่องของเนื้อหาที่ใช้ในแบบฝึกทักษะ
 - (2.4) ความเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละแบบฝึกทักษะ
- 3) ด้านภาษา
- (3.1) ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับนักเรียน
 - (3.2) จำนวนภาษาที่ใช้เหมาะสมกับนักเรียน
 - (3.3) ภาษาที่ใช้มีความถูกต้องและเข้าใจง่าย
- 4) ด้านความคิดสร้างสรรค์
- (4.1) มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์
 - (4.2) มีแนวคิดจากจินตนาการของตนเองเพื่อแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์
 - (4.3) นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามความคิดของตนเอง
- 5) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
- (5.1) มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์
 - (5.2) มีการวัดและประเมินผลจากการฝึกทักษะที่เหมาะสม
 - (5.3) มีความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก
- 6) ด้านการพิมพ์และการจัดทำรูปเล่ม
- (6.1) จัดรูปเล่มแบบฝึกทักษะมีขนาดเหมาะสมและมีสีสันทสวยงาม
 - (6.2) ความเหมาะสมของภาพประกอบสวยงาม น่าสนใจ
 - (6.3) จัดพิมพ์ได้ถูกต้องตามหลักการสร้างแบบฝึกทักษะ
 - (6.4) การจัดเรียงเอกสารมีความถูกต้องชัดเจน
- 7) ด้านประโยชน์ต่อนักเรียน
- (7.1) การใช้แบบฝึกทักษะช่วยให้บทเรียนมีความน่าสนใจขึ้น
 - (7.2) เนื้อหาในแบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริง
 - (7.3) การใช้แบบฝึกทักษะนี้ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์
 - (7.4) นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากกระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์โดยผ่านการเขียน

ลักษณะของแบบประเมินเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับโดยกำหนดความหมาย ดังนี้ เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คะแนน	5	หมายถึง	มีคุณภาพระดับดีมาก
คะแนน	4	หมายถึง	มีคุณภาพระดับดี
คะแนน	3	หมายถึง	มีคุณภาพพอใช้
คะแนน	2	หมายถึง	ต้องปรับปรุงคุณภาพ
คะแนน	1	หมายถึง	ไม่มีคุณภาพ

3.3.2.4 นำแบบประเมินแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเสนอให้อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบรูปแบบ เนื้อหา ภาพประกอบและความถูกต้องชัดเจนตลอดจนข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบประเมินแบบฝึกทักษะตามข้อเสนอแนะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์ พร้อมทั้งจัดทำฉบับสมบูรณ์เพื่อเตรียมนำไปใช้จริง

3.3.2.6 นำแบบประเมินแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นเสนอให้ผู้ทรงคุณวุฒิด้านหลักสูตรและการสอน ด้านการวัดผลและการวิจัยทางการศึกษา และด้านการสอนภาษาไทย รวมจำนวน 5 ท่าน เพื่อประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

3.3.2.7 นำผลการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิมาวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบฝึกทักษะ โดยการนำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินมาคำนวณหาค่าเฉลี่ยและแปลความหมายของค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์ ดังนี้ (พรรณี ลีกิจวัฒน์. 2557 : 245)

ตารางที่ 3.2 เกณฑ์การแปลความหมายคุณภาพของแบบฝึกทักษะ

ค่าเฉลี่ย (\bar{x})	ระดับคุณภาพ
4.51 – 5.00	มีคุณภาพระดับดีมาก
3.51 – 4.50	มีคุณภาพระดับดี
2.51 – 3.50	มีคุณภาพพอใช้
1.51 – 2.50	ต้องปรับปรุงคุณภาพ
1.00 – 1.50	ไม่มีคุณภาพ

เกณฑ์การประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะ พิจารณาที่ค่าเฉลี่ยมีค่าตั้งแต่ 3.50 ขึ้นไป

ผลการประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับดี ($\bar{x} = 4.26$) พบว่าในภาพรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับดี โดยด้านความคิดสร้างสรรค์มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.67$) รองลงมาได้แก่ด้านรูปแบบ ($\bar{x} = 4.35$) และด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{x} = 4.25$) ตามลำดับ จะเห็นได้ว่าในภาพรวมมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าเกณฑ์ 3.50 ที่ตั้งไว้ทุกข้อ (รายละเอียดดังภาคผนวก ง)

3.3.2.8 นำแบบฝึกทักษะที่ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อเตรียมนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมายโดยดำเนินการดังนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1) การทดลองรายบุคคลที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรักษิวทยา จำนวน 3 คน โดยใช้แบบฝึกทักษะทั้ง 8 ชุด เพื่อพิจารณาความเหมาะสมของเนื้อหา กิจกรรม โดยผู้วิจัยทำการจดบันทึก ชักถาม สังเกต เพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะให้ดีขึ้นและ ซึ่งได้ปรับปรุงการใช้ภาษาให้ง่ายขึ้น และปรับปรุงภาพประกอบที่ไม่ชัดเจนทั้งแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบ E₁ เท่ากับ 83.13 E₂ เท่ากับ 87.23

2) การทดลองกลุ่มเล็กนำแบบฝึกทักษะที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มเล็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรักษิวทยา จำนวน 9 คน ที่มีผลการเรียนวิชาภาษาไทย 3 ระดับ คือ เก่ง ปานกลางและอ่อน โดยสังเกตนักเรียนอย่างใกล้ชิด เพื่อดูข้อบกพร่องในการจัดเนื้อหาและกิจกรรม จากนั้นนำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข ได้ปรับปรุงเรื่องเวลาในการทำแบบฝึกทักษะสำหรับเนื้อหาที่เข้าใจยากให้เข้าใจยิ่งขึ้น E₁ เท่ากับ 87.88 E₂ เท่ากับ 89.43

3) การทดลองภาคสนาม ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ปรับปรุงแล้วหรือ (Try Out) ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล กำหนดให้ห้อง 5/1 จำนวน 20 คน เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย

3.3.3 ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยมีขั้นตอน ดังนี้

3.3.3.1 ศึกษาแนวทางการสร้างแบบทดสอบการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากเอกสาร ตำรา งานวิจัยและหนังสือที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์จาก ทฤษฎีที่เกี่ยวกับการคิดสร้างสรรค์

3.3.3.2 ศึกษาเอกสารและตำราเกี่ยวกับวิธีการสร้างแบบทดสอบตามแนวทางภาษาของ Guilford (1967 : 279 - 282) และศึกษา แนวคิด ทฤษฎีจากหนังสือหลักการสอนเพื่อพัฒนา นักเรียนและการประเมินตามสภาพจริงของ สมศักดิ์ ภูวิภาดาธรรม (2554 : 140) และหนังสือ หลักการวัดและการประเมินผลทางการศึกษาของ บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 1 - 192)

3.3.3.3 รวบรวมเอกสารและเนื้อหาต่างๆ ที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย แนวคิดทฤษฎี ผลการวิจัยเพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

3.3.3.4 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์แบบเขียนตอบ (Essay Type) เป็นแบบทดสอบแบบอัตนัย จำนวน 1 ฉบับมีจำนวน 5 ตอน ใช้เป็นแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

3.3.3.5 ศึกษาเกณฑ์การให้คะแนนจากหลักสูตรและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน 4 ประเด็น ได้แก่ 1) การเสนอเนื้อหาสาระ 2) การใช้ภาษา 3) รูปแบบการเขียน 4) ส่วนประกอบเขียน

3.3.3.6 สร้างแบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้ครอบคลุมตามแนวคิดของ Guilford โดยปรับปรุงเนื้อหาจากกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยจัดทำแบบเขียนตอบ (Essay Type) จำนวน 1 ฉบับ จำนวน 5 ตอน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.3.7 สร้างเกณฑ์การประเมินแบบทดสอบ ใช้เกณฑ์การการให้คะแนน (Scoring Rubrics) โดยใช้เกณฑ์การเขียนเชิงสร้างสรรค์ของ ประสิทธิ์ ภาพย์กลอน (2554 : 10 – 11) นำมาปรับใช้ให้เหมาะสมกับงานวิจัยและสร้างเกณฑ์การประเมินการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไว้ 4 ข้อ โดยนำแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่สร้างขึ้นเสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้องด้านคำสั่ง ด้านการใช้ภาษาและเกณฑ์การให้คะแนน ด้านความถูกต้องชัดเจนตามเนื้อหา รวมคะแนน 30 คะแนน

3.3.3.8 นำแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การประเมินที่สร้างขึ้นมาปรับปรุงแก้ไขด้านภาษาและเกณฑ์การให้คะแนนตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และอาจารย์ที่ปรึกษาร่วมวิทยานิพนธ์แล้วนำไปเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 5 ท่าน ซึ่งเป็นผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญทางด้านหลักสูตรและการสอน การวัดและประเมินผล และด้านการสอนภาษาไทยเพื่อตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) และเพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา Content Validity โดยมีการให้คะแนนดังนี้

คะแนน +1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์
คะแนน 0	หมายถึง	ไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์
คะแนน -1	หมายถึง	แน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

นำผลการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาวิเคราะห์คำนวณหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (IOC) กมลวรรณ ตังธกานนท์ (2557 : 58) โดยใช้สูตรดังนี้

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้อง
	$\sum R$	แทน	ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ
	N	แทน	จำนวนผู้ทรงคุณวุฒิ

เกณฑ์การพิจารณาความตรงเชิงเนื้อหา คือ $IOC \geq 0.5$

ผลการคำนวณค่า IOC พบว่าในรอบแรกที่ทำให้ผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบเมื่อนำมาคำนวณค่า IOC ข้อสอบส่วนใหญ่ (9 ข้อใน 10 ข้อ) มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.80 – 1.00 ซึ่งผ่านเกณฑ์ที่กำหนด (รายละเอียดดังภาคผนวก จ)

3) นำแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การประเมินที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 20 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง โดยนำแบบทดสอบมาตรวจให้คะแนน โดยใช้ผู้ตรวจ 2 คน ผู้วิจัยกับอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 จากนั้นตรวจกระดาษคำตอบและวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของผู้ตรวจโดยการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) (กมลวรรณ ตังธกานนท์. 2557 : 64) ผลการหาค่าความเที่ยง (reliability) ของแบบทดสอบมีค่าเท่ากับ 0.74

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.3.3.9 จัดทำแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเกณฑ์การประเมินเพื่อเป็นแบบทดสอบฉบับสมบูรณ์นำไปวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยฉบับสมบูรณ์เพื่อเตรียมนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง

สรุปขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ภาพที่ 3.1

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยพัฒนา (Experimental Research) เพื่อเปรียบเทียบความสามารถเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยใช้แบบแผนการทดลองชนิด Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538 : 249) มีแผนการทดลอง ดังนี้

ตารางที่ 3.3 แสดงแบบแผนการทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design

กลุ่ม	สอบก่อน	การทดลอง	สอบหลัง
E	T ₁	X	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

E	แทน	กลุ่มทดลองที่ได้รับการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ
T ₁	แทน	การทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ
X	แทน	การจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์
T ₂	แทน	การทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการเรียนรู้โดยใช้แบบฝึกทักษะ

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.5.1 ค่าสถิติพื้นฐาน

1) การหาค่าคะแนนเฉลี่ย \bar{x} แทนค่าในสูตรดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 43)

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ	\bar{x}	แทน	ค่าเฉลี่ยของคะแนน
	$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) หาค่าความเบี่ยงเบนของคะแนน (S.D.) โดยคำนวณจากสูตรของ บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 69)

$$S = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่าง
	n-1	แทน	ค่าของชั้นแห่งความเป็นอิสระ

3) หาค่าความเที่ยงระหว่างผู้ประเมิน 2 คน โดยทำการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) แทนค่าในสูตรดังนี้ (กมลวรรณ ดงธนกานนท์. 2557 : 64)

$$r_{XY} = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n \sum X^2 - (\sum X)^2][n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนนักเรียนที่ทำแบบทดสอบ
	X	แทน	ผลรวมคะแนนแบบทดสอบที่หาความเที่ยงตรงเชิงสภาพ
	Y	แทน	ผลรวมคะแนนความรู้ของนักเรียนที่เป็นเกณฑ์

3.5.2 การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามเกณฑ์ 80/80 โดยคำนวณหาค่า (E_1/E_2) แทนค่าในสูตรดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556 : 10)

$$E_1 = \frac{\sum X}{A} \times 100$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการที่ใช้จัดในแบบฝึกทักษะ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่ได้จากการเรียนรู้ในห้องเรียน
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกทักษะทุกชิ้นรวมกัน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับกรใช้เฉพาะที่โรงเรียนเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์
	$\sum F$	แทน	คะแนนรวมของผลลัพธ์ของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบหลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนนักเรียน

3.5.3 การเปรียบเทียบคะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังโดยใช้แบบฝึกทักษะสถิติที่ (t-test) Dependent Samples แทนค่าในสูตรดังนี้ บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 179)

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n\sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}}$$

เมื่อ	$df = n - 1$	
t	แทน	ค่าสถิติที่จะใช้เปรียบเทียบกับค่าวิกฤติจากการแจกแจงแบบ t
D	แทน	ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
n	แทน	จำนวนสมาชิกกลุ่มตัวอย่างหรือจำนวนคู่คะแนน
$\sum D$	แทน	ผลรวมของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนกับหลังใช้แบบฝึกทักษะ
$\sum D^2$	แทน	ผลรวมกำลังสองของความแตกต่างจากการเปรียบเทียบกันเป็นรายบุคคลระหว่างคะแนนที่ได้จากการทดลองก่อนกับหลังใช้แบบฝึกทักษะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์การหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามเกณฑ์ 80/80 โดยใช้สูตร E_1/E_2 เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย

2. วิเคราะห์คะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะโดยหาค่าเฉลี่ย (\bar{x}), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และสถิติทดสอบที่ (t-test) ชนิด Dependent Samples

4.1 ผลการทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

การทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ครั้งนี้ได้ดำเนินการเป็น 3 ขั้นตอน (รายละเอียดดังภาคผนวก ฉ)

4.1.1 ขั้นการทดลองกับรายบุคคล

ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสร้างเสร็จแล้วโดยทดลองหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัชวิทยาน จำนวน 3 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อหาข้อบกพร่องของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ได้ปรับปรุงการใช้ภาษาให้ง่ายขึ้น และปรับปรุงภาพประกอบที่ไม่ชัดเจนทั้งแบบฝึกทักษะและแบบทดสอบ

ตารางที่ 4.1 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพรายบุคคล ($n = 3$)

การทดสอบ	คะแนนสอบ		ค่าเฉลี่ยร้อยละ	ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ E_1/E_2	
	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย		ที่คำนวณได้	ที่กำหนดไว้
	ระหว่างเรียน	80	66.50	83.13	ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80
หลังเรียน	30	26.17	87.23		

จากตารางที่ 4.1 พบว่า แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรัชวิทยาน มีประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (E_1) ต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (E_2) หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 83.13/87.23 ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80

4.1.2 ขั้นการทดลองกับกลุ่มเล็ก

ผู้วิจัยได้นำแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และสร้างเสร็จแล้วโดยทดลองหาเอกสารนี้ ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้คัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รักษ์วิทยา จำนวน 9 คน โดยทดลองกับนักเรียนกลุ่มเล็กที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างเพื่อตรวจสอบข้อบกพร่องในการจัดเนื้อหาและกิจกรรม ได้ปรับปรุงระยะเวลาในการทำแบบฝึกทักษะสำหรับเนื้อหาที่เข้าใจยากให้เข้าใจยิ่งขึ้น

ตารางที่ 4.2 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการทดลองกับกลุ่มเล็ก (n = 9)

การทดสอบ	คะแนนสอบ		ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ	
				E_1/E_2	
	คะแนนเต็ม	คะแนน เฉลี่ย	ที่คำนวณได้	ที่กำหนดไว้	
ระหว่างเรียน	80	70.31	87.88	87.88/89.43	ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80
หลังเรียน	30	26.83	89.43		

จากตารางที่ 4.2 พบว่า แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนรักษ์วิทยา มีประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (E_1) ต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (E_2) หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 87.88/89.43 ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80

4.1.3 ขั้นตอนการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ ในการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 6 เรื่อง โดยทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล กำหนดให้ห้อง 5/1 เพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ผลการทดลองใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนห้อง 5/1 มีประสิทธิภาพ ดังตารางที่ 4.3

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์หาประสิทธิภาพการทดลองของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง (n = 20)

การทดสอบ	คะแนนสอบ		ค่าเฉลี่ย ร้อยละ	ประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะ	
				E_1/E_2	
	คะแนนเต็ม	คะแนน เฉลี่ย	ที่คำนวณได้	ที่กำหนดไว้	
ระหว่างเรียน	80	68.75	85.94	85.94/86.70	ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80
หลังเรียน	30	26.01	86.70		

จากตารางที่ 4.3 พบว่า แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย สำหรับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง โรงเรียนวังไกลกังวล มีประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (E_1) ต่อประสิทธิภาพของผลลัพธ์ของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (E_2) หรือ E_1/E_2 เท่ากับ 85.94/86.70 ไม่ต่ำกว่าเกณฑ์ 80/80

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนกับหลัง

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนก่อนกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์การทดสอบที่ (t-test) ชนิด Dependent Samples รายละเอียด (ดังภาคผนวก ข) ปรากฏดังตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์	n	\bar{x}	S.D.	t
คะแนนทดสอบก่อนเรียน	21	15.00	1.74	21.74*
คะแนนทดสอบหลังเรียน	21	25.55	1.38	

** p \leq .01 มีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากตารางที่ 4.4 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล มีคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.00 และเมื่อมีการฝึกโดยใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทำให้มีคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 25.55 เมื่อทำการเปรียบเทียบพบว่านักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยนี้เป็นวิจัยเชิงพัฒนาเพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนกับหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยและนำเสนอรายละเอียดต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1.1 เพื่อพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ให้มีประสิทธิภาพ

5.1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์

5.1.2 สมมติฐานของการวิจัย

นักเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

5.1.3 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 จำนวน 8 ห้องเรียน รวมนักเรียน 207 คน

กลุ่มตัวอย่าง สุ่มได้จากกลุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวน 2 ห้อง ได้แก่ห้อง 5/1 และ 5/8 โดยกำหนดให้ห้อง 5/1 ใช้สำหรับหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย จำนวน 20 คนและห้อง 5/8 ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะ จำนวน 21 คน เป็นนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 41 คน

5.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่

1. แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย ปริศนาอักษรไขว้เรื่องคำ การสร้างคำและการแต่งประโยคตามบริบท การเขียนเรียงความอย่างอิสระ การเขียนบรรยายเรื่องจากภาพ/การแต่งเรื่องจากภาพ การเขียนแสดงความคิดเห็นโดยวิเคราะห์เรื่องจากภาพ การเขียนโฆษณาจากภาพ คุณภาพจากการประเมินของผู้เชี่ยวชาญ พบว่าในภาพรวมมีคุณภาพอยู่ในระดับดี เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

($\bar{x} = 4.26$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดีมากและดี โดยด้านความคิดสร้างสรรค์มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{x} = 4.67$) รองลงมาได้แก่ด้านรูปแบบ ($\bar{x} = 4.35$) และด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{x} = 4.25$) ตามลำดับ

2. แบบประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ สำหรับผู้เชี่ยวชาญประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะ

3. แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบเขียนตอบ (Essay Type) จำนวน 5 ตอน จากการหาคุณภาพของแบบทดสอบฉบับนี้พบว่าทุกตอนมีค่า IOC > 0.5 (IOC มีค่าตั้งแต่ 0.80 – 1.00) และมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.74

5.1.5 การดำเนินการทดลองและเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการทดลองโดยแบ่งเป็น 3 ขั้นตอน คือ การทดลองรายบุคคล จำนวน 3 คน การทดลองกลุ่มเล็ก จำนวน 9 คน และการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างโดยกำหนดให้ห้องเรียน 5/1 จำนวน 20 คน ใช้สำหรับหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย และห้อง 5/8 จำนวน 21 คน ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนระหว่างก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะเป็นนักเรียนทั้งสิ้นจำนวน 41 คน

1. ให้ทำแบบทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Pre-test)
2. ดำเนินกิจกรรมการพัฒนาทักษะการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับหลักสูตรพื้นฐานเพื่อให้มีประสิทธิภาพและสามารถทราบถึงความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน จำนวน 6 เรื่อง ตามลำดับจนครบ
3. ให้นักเรียนทำแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก (Post-test) ฉบับเดียวกับแบบทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Pre-test) แต่สลับข้อกัน
4. นำคะแนนจากแบบทดสอบทั้ง 8 ชุด ของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และคะแนนจากแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้อง 5/1 เพื่อหาประสิทธิภาพ โดยใช้สูตร E_1/E_2
5. นำคะแนนจากแบบทดสอบก่อนการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Pre-test) และแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ (Post-test) ของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้อง 5/8 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติใช้สูตรสถิติที (t-test) ชนิด Dependent Samples เพื่อตรวจสอบสมมติฐานของการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.1.6 การสรุปผลการวิจัย

1. ผลการพัฒนาแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ E_1/E_2 เท่ากับ 85.94/86.70

2. ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 พบว่าหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.2 อภิปรายผล

การวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

5.7.1 ผลการหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยจากการทำแบบทดสอบระหว่างเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.94/86.70 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากนักเรียนได้เรียนเนื้อหาในแต่ละหัวข้อจากใบความรู้และจากการฝึกฝนจากแบบฝึกทักษะจนแล้วทำแบบทดสอบทันที นักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนได้เป็นอย่างดีเพราะนักเรียนได้ทำแบบทดสอบทันทีหลังจากที่เรียนจากใบความรู้แล้ว เพราะแบบทดสอบที่พัฒนาขึ้นมาเพื่อต้องการให้นักเรียนสามารถเรียนจากเนื้อหาในแต่ละหัวข้อให้จบทั้งหมดก่อนจึงจะสามารถทำแบบทดสอบได้ ทั้งนี้เนื่องจากแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้นได้ผ่านการประเมินจากผู้ทรงคุณวุฒิแล้วพบว่าเป็นแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่พัฒนาขึ้นที่มีคุณภาพและได้ผ่านการทดลองใช้กับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างแล้ว 2 ครั้งก่อนนำมาทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ดังนั้นเมื่อนำแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มาใช้กับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างจึงทำให้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐกาญจน์ เลิศยะโส (2553 : 94) ได้พัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่าแบบฝึกการเขียนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 ที่ได้กำหนดไว้ ผลปรากฏว่า ผลคะแนนของนักเรียนระหว่าง E_1 เท่ากับ 81.13 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานตัวแรก 80 ตัวแรก และนักเรียนทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเขียนความเรียงร้อยแก้วหลังเรียน E_2 เท่ากับ 88.20 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐาน 80 ตัวหลัง แสดงว่าแผนการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดและเป็นไปตามสมมติฐานที่กำหนดไว้ และสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา เจตบุตร (2554 : 120) ได้พัฒนาบทเรียนสื่อประสมเรื่อง การเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของบทเรียนสื่อประสม เรื่องการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า บทเรียนสื่อประสม เรื่องการเขียนสะกดคำ ประกอบด้วย คำชี้แจง จุดประสงค์ แนวการจัดการเรียนการสอน คู่มือครู (คำชี้แจง ขั้นตอนการจัดการเรียนรู้ในชั้นเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ แบบประเมินความสามารถ) คู่มือนักเรียน (คำชี้แจง แบบทดสอบ ใบงาน) สื่อการสอน (คือ สื่อประสมที่ประกอบด้วย เกม หนังสือสามมิติ บัตรคำ รูปภาพ และสื่อจากซีดี) การวัดผลประเมินผลมีค่า

ประสิทธิภาพ E_1/E_2 ของบทเรียนสื่อประสม เรื่อง การเขียนสะกดคำ รายบุคคลมีค่าเท่ากับ 74.00/75.55 ประสิทธิภาพ E_1/E_2 ของบทเรียนสื่อประสม เรื่องการเขียนสะกดคำ กลุ่มเล็กมีค่าเท่ากับ 77.66/80.55 ประสิทธิภาพ E_1/E_2 ทดสอบภาคสนามพบว่า มีค่าเท่ากับ 82.66/84.44 ปรากฏว่าบทเรียนสื่อประสมเรื่อง การเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80/80 ที่กำหนดไว้ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานการวิจัย และสอดคล้องกับงานวิจัยของ วิภาวรรณ แผ้วประสงค์ และ บัญญัติ ชำนาญกิจ (2557 : 47 – 48) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพด้านที่ 1 การเขียนคำมีประสิทธิภาพ 83.35/87.09 ด้านที่ 2 การเขียนประโยคมีประสิทธิภาพ 82.36/88.53 ด้านที่ 3 การเขียนข้อความมีประสิทธิภาพ 82.26/82.90 และด้านที่ 4 เขียนเรื่องมีประสิทธิภาพ 82.42/80.64 รวมเฉลี่ย 82.59/84.79 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ที่ 80/80 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ชาดิชาย ทนะขว้าง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากสื่อสิ่งพิมพ์ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่าแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากสื่อสิ่งพิมพ์ จากการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างพบว่า มีประสิทธิภาพ 81.27/85.13 แสดงว่าแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากสื่อสิ่งพิมพ์ที่สร้างและพัฒนาขึ้นนั้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ คือ 80/80

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนก่อนเรียนกับหลังเรียนโดยการใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล พบว่าความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการใช้สูงกว่าก่อนการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีความน่าสนใจและสามารถทบทวนเนื้อหาที่ไม่เข้าใจได้ตามต้องการ เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับทฤษฎีโครงสร้างทางสติปัญญาของ Guilford ซึ่งนักเรียนแต่ละคนมีความสามารถในการเรียนรู้แตกต่างกัน และแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น นักเรียนได้มีโอกาสฝึกเขียนไปตามลำดับขั้น จากง่ายไปหายาก กล่าวคือ การเขียนคำ ประโยค ข้อความไปจนถึงการเขียนเรียงความ และสามารถเขียนเรื่องราวได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นการดึงดูดความสนใจของนักเรียนที่จะทำให้เกิดผลสำเร็จในการฝึก และช่วยให้การฝึกเช่นนี้สามารถพัฒนาการเขียนของนักเรียนได้ ช่วยให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและจินตนาการออกมาในลักษณะที่เป็นตัวของตัวเองหรือเป็นความคิดที่แปลกใหม่ ซึ่งเป็นการพัฒนาความรู้ความสามารถของนักเรียนได้เป็นอย่างดี เพราะเป็นงานเขียนที่นักเรียนแต่ละคนได้แสดงความคิดและจินตนาการของตนเองออกมาอย่างอิสระ ทำให้นักเรียนรู้สึกได้ว่าไม่ถูกบังคับให้ทำ จึงเป็นผลให้นักเรียนเกิดความสนใจต่อการฝึก เมื่อนักเรียนมีความสนใจ มีความตั้งใจ ทำให้การฝึกประสบผลสำเร็จและนักเรียนได้รับประโยชน์จากการฝึกอย่างเต็มที่ และได้ชื่นชมผลงานซึ่งเกิดจากศักยภาพของนักเรียนทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อรรณพ รัตนวิจารณ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนวัดชนะสงคราม ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์ไว้เพื่อใช้ในการศึกษาวิจัยเท่านั้น เมื่อผู้ใดเห็นประโยชน์ของเอกสารนี้
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นั่นคือ เมื่อพิจารณาแบบฝึกแต่ละหน่วย แล้วพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เรื่องการเขียนคำ การเขียนวลีและประโยคการเขียนข้อความ และการเขียนเป็นเรื่องราว มีคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของชาติชาย ทนะขว้าง (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนท่าวังผาวิทยาคม อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน ผลการวิจัยสรุปได้ว่านักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกการคิดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังการทดลองมีคะแนนการคิดและการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้านความคิดคล่องแคล่ว ความคิดยืดหยุ่น และความคิดริเริ่มสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และสอดคล้องกับงานวิจัยของ ปาริชาติ สุขประเสริฐ (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง ความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่าความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนในกรุงเทพมหานครมีค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 52.04 ซึ่งอยู่ในระดับอ่อนตามเกณฑ์ของกระทรวงศึกษาธิการ ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์กับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาไทยมีความสัมพันธ์กันในทางบวกที่ระดับนัยสำคัญ .01 นอกจากนี้นักเรียนส่วนใหญ่มีความเห็นว่าครูผู้สอนใช้วิธีสอนเรียงความโดยให้นักเรียนเล่าเรื่องตามความสนใจและนักเรียนลองเขียนเรียงความจากจินตนาการของนักเรียนเองปัญหาสำคัญที่พบคือ นักเรียนขาดความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ซึ่งส่งผลกระทบต่อความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนและสอดคล้องกับงานวิจัยต่างประเทศของ Campbell & Willis (1978 : Abstract) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยจัดทำโครงการให้นักเรียนเกรด 5 ได้ฝึกเขียนเชิงสร้างสรรค์ประมาณวันละ 20 นาทีโดยครูผู้สอนเป็นผู้กำหนดหัวข้อให้นักเรียนเขียนและอธิบายวิธีการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนและตรวจให้คะแนนความคิดสร้างสรรค์ด้านความคิดละเอียดลออ จำนวนทิศทางการคิด (ความคิดริเริ่ม) และความคล่องในการคิดตามแนวของ Torrance หลังจากนั้นอีก 10 วัน ได้ทดลองใช้แบบฝึกการเขียนและเทคนิคการเสริมแรงผลการศึกษาพบว่าคะแนนความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนได้พัฒนาขึ้นทั้ง 3 ด้าน และความก้าวหน้านั้นยังคงอยู่แม้นักเรียนจะไม่ได้รับการเสริมแรงอีกแล้วก็ตามกล่าวสนับสนุนว่า การสร้างและการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นเครื่องมือ หรือสื่อในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้โดยสร้างขึ้นมาด้วยวิธีการที่ถูกต้องตามขั้นตอนและการจัดการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับวัย วุฒิภาวะและความพร้อมของนักเรียนแล้วจะช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถและสัมฤทธิ์ผลทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ด้วยตนเองจนเกิดทักษะความเชี่ยวชาญ แดกฉานในเรื่องนั้นและยังช่วยให้ครูผู้สอนประสบความสำเร็จในการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้เป็นอย่างดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.3 ข้อเสนอแนะ

การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 มีข้อเสนอแนะในประเด็นต่างๆ ดังนี้

5.3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

5.3.1.1 การนำแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์ไปใช้ครูผู้สอนต้องให้คำแนะนำ ชี้แจง และอธิบายพร้อมยกตัวอย่างประกอบเพื่อให้นักเรียนเข้าใจก่อนลงมือทำแบบฝึกทักษะ

5.3.1.2 เนื้อหาของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย มีการสร้างในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้นักเรียนมีความสนใจ ซึ่งบางรูปแบบนักเรียนจะมีความรู้สึกว่าเป็นเรื่องยาก ครูผู้สอนจึงควรให้กำลังใจนักเรียนและกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์ ครูผู้สอนต้องเอาใจใส่ ประเมินความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียน และชี้แนะให้นักเรียนปรับปรุง และแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองอย่างสม่ำเสมอ ไม่ควรตำหนิ หรือว่ากล่าวนักเรียนเมื่อนักเรียนเขียนผิดหรือผลงานเขียนยังไม่มีความคิดสร้างสรรค์

5.3.1.3 การจัดสรรเวลาให้เหมาะสมกับนักเรียน เนื่องจากการพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นการจัดการเรียนรู้ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ครูผู้สอนควรเป็นกันเองกับนักเรียนและควรฝึกให้นักเรียนมีการพัฒนาด้านการเขียนเชิงสร้างสรรค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพเพื่อสะดวกต่อการนำไปใช้แต่ต้องให้ครอบคลุมจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัดกับนักเรียน

5.3.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.3.2.1 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับการพัฒนาแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้กับนักเรียนในระดับชั้นต่างๆ

5.3.2.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระหว่างกลุ่มที่เรียนโดยใช้แบบฝึกกับกลุ่มที่เรียนโดยไม่ใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

5.3.2.3 ควรศึกษาการทดลองการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยวิธีอื่น เช่น การสร้างสื่อการสอนแบบ CAI การสอนแบบนิทาน เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กมลวรรณ ตังถนกันนท. 2557. **การวัดและประเมินทักษะการปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ. 2551. **หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.
- กรมวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2546. **การจัดการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กรรณิการ์ พวงเกษม. 2540. **ปัญหาและกลวิธีสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม**. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- กรรณิการ์ พลยุทธ. 2541. “การศึกษาผลสัมฤทธิ์ในการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นสื่อสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวัดลาดปลาเค้า.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- กิ่งดาว พุทธนันท์. 2534. “กิจกรรมฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชาวเขาชั้นประถมศึกษาปีที่ 2.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กิฟลี วรรณจียี. 2535. “การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์และผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนบทร้อยกรองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. 2553. **การคิดเชิงสร้างสรรค์**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ชัคเชสมิเดีย.
- คณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. 2555. **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2559**. กรุงเทพฯ : สหมิตรพรีนติ้งแอนด์พับลิชชิง จำกัด.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์. 2555. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- ชาญณรงค์ พรุ่งรุ่งโรจน์. 2546. **ความคิดสร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชุดิมาวดี บุรพาวัฒน์. 2544. “ผลการใช้แบบฝึกการเขียนภาษาไทยเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนวัฒนาลัย.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ชาติชาย ทนะขว้าง. 2551. “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์จากสื่อสิ่งพิมพ์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนท่าวังผาวิทยาคม อำเภอท่าวังผา จังหวัดน่าน.”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.

ชูศรี วงศ์รัตน์. 2553. **เทคนิคการเขียนเค้าโครงการวิจัย:แนวทางสู่ความสำเร็จ**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : ไทยเนรมิตกิจ.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2554ก. **เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีการสอนหน่วยที่ 1 - 8**. พิมพ์ครั้งที่
ที่ 8. นนทบุรี : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2556. การทดสอบประสิทธิภาพสื่อหรือชุดการสอน. **วารสารศิลปการ
ศึกษาศาสตร์วิจัย**. 5(1) : 8

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2549. **การสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ
: เมธีทปส์.

ฐะปะนีย์ นาครทรรพ. 2552. **หนังสือเรียนการเรียนรู้พื้นฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทยม.4
เล่ม1 หลักภาษาและการใช้ภาษาช่วงชั้นที่ 5**. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

ณัฐกาญจน์ เลิศยะโส. 2553. “การพัฒนาทักษะการเขียนความเรียงร้อยแก้วโดยใช้การสอนแบบ
ร่วมมือเทคนิค CIRC ร่วมกับแบบฝึกการเขียน สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.”
ศึกษาศาตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, ภาควิชาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิต
วิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. 2554. **ทักษะการเขียนภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ดรุณี สาลีการิน. 2535. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เขียนโดยใช้ภาพการ์ตูนที่มีฉากประกอบและภาพการ์ตูนที่ไม่มีฉาก
ประกอบ โรงเรียนชุมชนบ้านด่านซ้าย จังหวัดเลย.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการ
สอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดำรง ญาณจันทร์. 2538. “ความสัมพันธ์ของการวินิจฉัยสร้อยกรองรูปแบบใหม่กับการเขียนเชิง
สร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จังหวัดพระนครศรีอยุธยา.” การศึกษา
มหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ตรึงตรา แผลมสมุทร. 2537. “การใช้นวัตกรรมหนังสือกระดาษเป็นสื่อพัฒนาทักษะการเขียนเชิง
สร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเคหะทุ่งสองห้องวิทยา 2.”
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.

ถวัลย์ มาศจรัส. 2550ก. **นวัตกรรมการศึกษาชุดแบบฝึกหัด-แบบฝึกเสริมทักษะ**. พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมและพัฒนาการอ่านการเขียนแห่งประเทศไทย (สพกท).

ถวัลย์ มาศจรัส. 2550ข. **Model การจัดการศึกษาและแหล่งเรียนรู้สร้างสรรค์**. กรุงเทพฯ : ธาร
อักษร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ถวัลย์ มาศจรัส. 2550ค. การเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ. พิมพ์ครั้งที่ 2 : กรุงเทพฯ : ธารอักษร.
- ทวีศักดิ์ ปิ่นทอง. 2553. การพัฒนาทักษะการเขียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ทิตนา แชมมณี. 2554. ทักษะการคิดวิเคราะห์สังเคราะห์สร้างสรรค์และคิดอย่างมีวิจารณญาณ : การบูรณาการในการจัดการเรียนรู้. วารสารราชบัณฑิตยสถาน (วารสาร) 36,2 (เมษายน - มิถุนายน. 2554) 188 - 204 ภาพประกอบ.
- ทิตนา แชมมณี. 2555. ศาสตร์การสอน:องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 16. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทิตนา แชมมณี. 2557. รูปแบบการเรียนการสอน:ทางเลือกที่หลากหลาย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธนู ทดแทนคุณ, กานต์รวี แพทย์พิทักษ์. 2552. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- นภดล จันทร์เพ็ญ. 2557. หลักการใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : เจเนซิส มีเดียคอม.
- นิภา กุ้พงษ์ศักดิ์. 2554. การใช้ภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 6. ปทุมธานี : มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.
- นลินี บพิตรสุวรรณ. 2537. “การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนและแรงจูงใจในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์กับการสอนตามคู่มือครู.” การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- บุญชม ศรีสะอาด. 2556. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย1. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- บุญเชิด ภิญโญอนันตพงษ์. 2545. รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์เรื่องการวัดประเมินการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- บุญยงค์ เกศเทศ. 2555. คมคิด คำเขียน. มหาสารคาม : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสารคาม.
- บุญยแสนอ ตรีวิเศษ. 2550. การเขียนสร้างสรรค์. บุรีรัมย์ : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- บุปผา บุญทิพย์. 2553. การเขียน. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ประภาศรี สีหอำไพ. 2550. วัฒนธรรมทางภาษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ประภัสสร กอนไธสง. 2548. “การพัฒนาการเขียนสำหรับเด็กปฐมวัยโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียน The development of writing skill for preschool students by writing practices.” การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- ประพันธ์ศิริ สุเสารัจ. 2556. **การพัฒนาการคิด**. พิมพ์ครั้งที่ 5. ฉบับปรับปรุงใหม่. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรีชา ช่างขวัญยืน. 2552. **เทคนิคการเขียนและผลิตตำรา**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ปราณี สุรสิทธิ์. 2549. **การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์**. กรุงเทพฯ : แสงดาว.
- ประสิทธิ์ กาพย์กลอน. 2554. **การเตรียมเพื่อการพูดและการเขียน**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันตก มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. 2553. **การบริหารวิชาการ**. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพฯ.
- ปาริชาติ สุขประเสริฐ. 2536. “การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะการใช้กิจกรรมตามคู่มือครู.” การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการมัธยมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. 2554. **ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย การเขียน การอ่าน การพูด การฟัง และราชาศัพท์**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : รวมสาส์น.
- พรรณิ ชูทัย. 2550. **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ : เกรด เอ็ดดูเคชั่น.
- พรรณิ ลีกิจวัฒน์. 2557. **วิธีการวิจัยทางการศึกษา**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ภาควิชาคณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- พิมพ์พรรณ เดชะคุปต์. 2544. **การเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแนวคิดวิธี : และเทคนิคการสอน 1**. กรุงเทพฯ : เดอะมาสเตอร์กรุ๊ปแมนเนจเม้นท์.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2543. **วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 : แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 2 พ.ศ. 2545 แก้ไขเพิ่มเติม ฉบับที่ 3 พ.ศ. 2553**. กรุงเทพฯ : เดอะบู๊คส์.
- เพลินใจ พลุกขชาติรัตน์. 2554. “การพัฒนาความสามารถในการเขียนร้อยกรองเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ไพศาล หวังพานิช. 2546. **การวัดและประเมินผลการเรียน**. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พูนศิริ แก้วเพ็ญ. 2532. “การศึกษาความสามารถในการเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5.” ครุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เพียว ศรีบัว. 2535. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเปรียบเทียบการเขียนสะกดคำของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินโดยใช้วิธีเขียนสะกดคำแบบแจกแจกลูกกับวิธีเขียนสะกดคำแบบตามตัวอักษร.” การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาพิเศษ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

พองจันทร์ สุขยิ่ง และคณะ. 2553. **ศิลปะการเขียนอย่างมืออาชีพ**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ปันรุ้.

ภาคภูมิ ทรนภา. 2554. **การเขียนเพื่อการสื่อสาร**. กรุงเทพฯ : อินทนิล.

ภูมิพลอดุลยเดช. พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหา. 2543. **คำพ่อสอน : ประมวลพระบรมราโชวาทและพระราชดำรัสเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน**. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รัชณี ศรีไพรวรรณ. 2556. **เรื่องขึ้นใจ;ทางข้างเผือก**. กรุงเทพฯ : a book.

รัตนา แพงจันทร์. 2541. “การศึกษาความสามารถการเขียนคำของเด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ที่เรียนร่วมในโรงเรียนปกติจากการสอนเขียนแบบบูรณาการกับเกม.” การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาพิเศษ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

ลักขณา ศรีวัฒน์. 2549. **การคิด**. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2538. **สถิติวิทยาทางการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

วิภาวรรณ แผ้วประสงค์และบัญญัติ ชำนาญกิจ. 2557. “การพัฒนาแบบฝึกการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” **วารสารวิชาการเครือข่ายบัณฑิตศึกษามหาบัณฑิตราชภัฏภาคเหนือ**. 4(7) : 39-52.

วรรณภา เครื่องเนียม. 2531. “เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะ และไม่ใช่แบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอุทัยวิทยาคม จังหวัดอุทัยธานี.” **ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์**.

วรรณธิ โสมประยูร. 2553. **เทคนิคการสอนภาษาไทย**. กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.

วนิดา ศุกรโยธิน. 2539. “เปรียบเทียบความสามารถการเขียนประโยคของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนภาษาไทยโดยใช้หนังสือเรียนกับการสอนภาษาไทยโดยใช้วิธีการทางหลักภาษา.” การศึกษามหาบัณฑิต ภาควิชาการศึกษาพิเศษ, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.

วีรเจียร เขียนมีสุข. 2553. **เหนืออัจฉริยะด้วยความคิดสร้างสรรค์ (CQ)**. กรุงเทพฯ : แอล.ที. เพรส.

วัชรวิ ขำวิจิตร. 2542. “แบบฝึกการเขียนเรียงความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4.” **ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยบูรพา**.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- วิไล ปฐมปัทมะ. 2537. “ผลของการสอนโดยใช้รูปแบบชินเนคกิสที่มีต่อความสามารถในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” คุรุศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลยา ช่างขวัญยืนและคณะ. 2549. **บรรทัดฐานภาษาไทยเล่ม 2 : คำ การสร้างคำ การยืมคำ.** กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานวิชาการและมาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ.
- ศิวกานท์ ปทุมสูติ. 2548. **การเขียนสร้างสรรค์ไม่ยากอะไรเลย.** สุพรรณบุรี : ศูนย์เรียนรู้ทุ่งสัก อารม.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. 2548. **ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุกิจ ศรีพรหม. 2550, กันยายน. **ชุดการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.** วารสารวิชาการ. 1(9) : (67-72).
- สุจริต เพียรชอบ. 2540. **ศิลปะการใช้ภาษา.** กรุงเทพฯ : สถาบันภาษาไทย กรมวิชาการ.
- สุคนธ์ สินธพานนท์. 2555. **การพัฒนาการคิด-ตามแนวปฏิรูปการศึกษา.** กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2540. **การวัดและการประเมินในสภาพที่แท้จริงของนักเรียน.** กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545. **ทฤษฎีการเรียนรู้เพื่อพัฒนากระบวนการคิด.** กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช สารานุกรม.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ. 2545. **สร้างสรรค์นักคิด:คู่มือการจัดการศึกษาสำหรับผู้มีความสามารถพิเศษด้านทักษะความคิดระดับสูง.** กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. 2546. **แบบฝึกเสริมทักษะ**
- สมพร แผงพิพัฒน์. 2555. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. 2554. **เทคนิคการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์.** พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. 2553. **หลักการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการประเมินตามสภาพจริง.** กรุงเทพฯ : ดวงกลม.
- เสนีย์ วิลาวรรณ. 2551. **การเขียน 1.** กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช.
- ส. วาสนา ประवालพฤษ์. 2549. **การวัดและประเมินผลตามสภาพจริง.** เอกสารประกอบการประชุมสัมมนาทางวิชาการ การวิจัยการวัดและประเมินทางการศึกษาแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 14. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ (วันที่ 17-18 มกราคม) ณ โรงแรมวินด์เซอร์ กรุงเทพฯ.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- สุวิทย์ มูลคำ และสุนันทา สุนทรประเสริฐ. 2550. การพัฒนาผลงานทางวิชาการ. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. 2550. แผนการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญตามหลักสูตร การศึกษาขั้นพื้นฐานโดยใช้กระบวนการเรียนรู้สู่การบูรณาการ. ราชบุรี : ธรรมรักษ์การ พิมพ์.
- สอองค์ ดำเนินสวัสดิ์. 2556. ชุดกิจกรรมพัฒนาการคิดเสริมสร้างสมรรถนะสำคัญและคุณลักษณะ อันพึงประสงค์ของผู้เรียนภาษาไทย:กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ พัฒนาคุณภาพวิชาการ.
- หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. 2544. กระทรวงศึกษาธิการกรมวิชาการหลักสูตรการศึกษา ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.
- เหมพรรณ โนนทะยะ. 2549. “การพัฒนาแบบฝึกทักษะความคิดสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอัสสัมชัญ กรุงเทพฯ.” การศึกษามหาบัณฑิต การมัธยมศึกษา, บัณฑิตมหาวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร.
- อรรณพ รัตนวิจารณ์. 2542. “รายงานการวิจัยเรื่องการสร้างแบบฝึกพัฒนาทักษะการเขียนเชิง สร้างสรรค์ วิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” กรุงเทพมหานคร : โรงเรียนวัดชนะ สงคราม. ผลงานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจากสำนักงานเลขาธิการคุรุสภา.
- อวยพร พานิช. 2550. ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนัก พิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อารี พันธุ์ณี. 2557ก. ความคิดสร้างสรรค์กับการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน แกรมมี่.
- อารี พันธุ์ณี. 2557ข. ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไยใหม่.
- อัจฉรา เจตบุตร. 2554. “การพัฒนาบทเรียนสื่อประสมเรื่องการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4.” ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการนิเทศ, ภาควิชา หลักสูตรและวิธีสอน, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. 2552. กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. 2554. พัฒนาทักษะทางภาษาพัฒนาความคิดด้วยกิจกรรมการเล่น ประกอบการ สอนภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เอกฉัท จารุมณีชน. 2549. ภาษาไทยธุรกิจ. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. 2549. ภาษาพูด ภาษาเขียน. เชียงใหม่ : มิ่งเมือง.
- อุทัยวรรณ ปิ่นประชาสรรค์. 2539. “การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาไทยและความ คิดสร้างสรรค์ทางภาษาระหว่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้แบบฝึกการ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- เขียนอย่างสร้างสรรค์กับแบบฝึกตามคู่มือครูของกระทรวงศึกษาธิการ.” ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย, บัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- โอบส์ แก้วจำปา. 2553. **ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร**. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.
- Anderson, Harold A. Chase, Francis S. 1959. **The High School in a new era**. Chicago : University of Chicago Press.
- Burn, P.C. 1955. **The Language Arts in Childhood Education**. Chicago : Rand Mc.Nally Company.
- Campbell, J.A. and J, Willis. 1978. **Modifying Components of Creative Behavior in the Natural Environment**. *Behavior Modification*. 2 : 49-564; February.
- Clark, Ruth Colvin. 2013. **Scenario-Based Learning : Evidence-Based Guidelines for Online Workforce E-Learning**. San Francisco, CA : John Wiley & Sons, Inc.
- De Bono, Edward. 1995. **Parallel Thinking from Socratic Thinking to De Bono Thinking**. London : Penguin Books.
- Emmet, Dorothy Mary. 1957. **The nature of metaphysical thinking**. London : Macmillan.
- Fields, Marjorie. and Spangler Katherine. 1995. **Let's begin reading right : Development appropriate beginning literacy (3rd)**. Sydney, NSW : Prentice Hall.
- Furner, B.R. 1973, March. **A Creative Writing Through Creative Dramatics**. *The Journal of Elementary English*, 50(2), 130-A.
- Good, C. 1973. **Dictionary of Education**. New York : McGraw-Hill.
- Gorman, Gary E. 1984. **Guide to cuwent national bibliographies in the third world**. New York : Minchen.
- Guilford, J.P. and R. Hopefner. 1971. **The Analysis of Intelligence**. New York : Mc Graw-Hill Book. Co.
- Guilford, J.P. 1967. **The Nature of Human Intelligence**. New York : McGraw-Hill.
- Halpin, Andrew W. 1966. **Theory and Research in Administration**. New York : Macmillan.
- Haris, Albert J and Edward R. Sipay. 1979. **How to Teach Reading**. New York : Long man, Inc.
- Heavilin, B.A. 1982. **The use of synectics and an aid to Invention in Collage Composition**. New York : Allyn and Bacon.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Hergenhahn, B.R. & Olsen, M.H. 1993. **An Introduction to Theories of Learning** (4th ed.) Englewood Cliffs, New Jersey : prentice Hall.
- Hook, J.N. 1977. **Writing Creative**. Leseington : D.C. Health and Company.
- Jobe, R.A. 1975. **Factor that Influence Children's free Choice of Tops Creative Writing**. Dissertation Abstracts International, 35(2) : 7529-A.
- Johnson Patricia. 1986. **The Term-a Week Assumption : A Report of Experiment**. English Journal. 51(5) : 320-322.
- Kenney, M.L. 1976. **Investigation of what Intermediate Grade Children say about the Writing of Stories**. Abstracts International. 33(2) : 3485-A.
- Kneller, C.F. 1965. **The Art and Science of Creativity**. New York : Reinhart and Winston Inc.
- Levin, Richard I. 1971. **Quantitative Approaches to Management**. New York : Mc Graw-Hill.
- Maslow, A.B. 1999. **Toward a Psychology of Being**. New York : J. Wiley & Sons.
- Mc Gready, G.H. 1976. **Developing a lesson Around a Dialogue**. English Teaching Forum. 12(December 1976) : 1-3.
- Mitchell, John Charles. 1980, October. **Effects of Dictionary Skill Lesson and Written Composition in Spelling Achievement in Grade 4,5 and 6**. Dissertation Abstracts International. 41(4) : 1392-A.
- Ormrod, Jeannee Ellis. 1995. **Educational Psychology: Principles and Applications**. New Jersey : prentice-Hall.
- Osborn, A.F. 1957. **Applied Imagination**. New York : Scribners.
- Petty, G. 1963. **Language Workbooks and Practice Materials, Development Language Skills in the Elementary Schools**. New York : Allyn and Bacon.
- Rivers, W.M. 1968. **Teaching Foreign-Language Art in The Elementary School**. University of Chicago Press.
- Rosenbaun, Peter S. 1969. **Language Instruction and the School. Report of the 20th Annual Round Table Meeting on Linguistics and Language Studies**. P.112-115 : Washington D.6., George Town University Press.
- Simpson, D. 1972. **Teaching Physical Education : A System Approach**. Boston : Houghton Mufflin Co.
- Smith, J.A. 1973. **Creative Teaching of the Language Art in The Elementary School** Boston : Allyn and Bacon Inc.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

- Torrance, E.P. 1962. **Guiding Creative Talent.** Englewood Cliffs, N.J : Princeton Hall.
- Torrance, E.P. 1965. **Rewarding Creative Behavior.** Englewood Cliffs, NJ : Prentice Hall.
- Torrance, E.P. 1972. **Creative Learning and Teaching.** New York : Dood, Mead and Company.
- Torrance, E.P. 1963. **Education and The Creative Potential Minneapolis :** The University Minnesota Press.
- Wallach M.A., and N. Kogan. 1965. **Modes of Thinking in Young Children : A Study of the Creativity Intelligence Distinction.** New York : Holt, Rinehart&Winston.
- Zamel, Ruth spack. 2004. **Crossing the Curriculum[Electronic Resource] : Multilingual Learners in College Classrooms,**Edited by Vivian. Mahwah, N.J.: L. EelbaumErlbaum Associates.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ก

หนังสือแต่งตั้งที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
หนังสือขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบแบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือ
หนังสือขอความอนุเคราะห์ทดลองเครื่องมือเพื่อการวิจัย
หนังสือขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลเพื่อการวิจัย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำสั่งคณะกรรมการอุดมศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ที่ ๕๕๔ /2558

เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและ
เค้าโครงวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการสอบสำรอง ของนางสาวอรกัญญา พูลสุข

เพื่อให้การเรียบเรียงวิทยานิพนธ์ของ นางสาวอรกัญญา พูลสุข รหัสประจำตัว 56603060
หลักสูตรครุศาสตรอุดมศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรอุดมศึกษา (หลักสูตรและการสอน) เป็นไปด้วยความ
เรียบร้อยและมีประสิทธิภาพจึงแต่งตั้งคณะกรรมการเพื่อปรึกษาและพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์
ดังต่อไปนี้

1. คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ดร.บุญจันทร์	สีสันต์	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
ดร.กฤษณา	กิตติ	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม
2. คณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

ดร.ผดุงชัย	ภูพัฒน์	ประธานกรรมการ
ดร.บุญจันทร์	สีสันต์	กรรมการ
ดร.กฤษณา	กิตติ	กรรมการ
ดร.อัศพงษ์	สุขมาศย์	กรรมการ
ดร.สวัสดิ์	เพชรบูรณ์	กรรมการ (กรรมการภายนอก)
3. คณะกรรมการสอบสำรอง

รศ.ดร.อรสา	จรรยาธรรม	กรรมการ (อาจารย์บัณฑิตพิเศษ)
ดร.ธนิษฐ์	รัตนโยฬาร	กรรมการ (อาจารย์บัณฑิตประจำ)

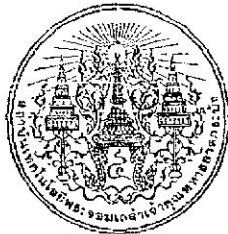
ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 19 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558

(รองศาสตราจารย์ ดร.พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์
คณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1415

คณะกรรมการอุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

9 เมษายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

เรียน ดร.อิทธิพัทธ์ สุวพันธ์พรกุล

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5" โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นางสาวอรกัญญา
พูลสุข มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1415

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

9 เมษายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

เรียน ดร.รณิดา เขยชุ่ม

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นางสาวอรกัญญา
พูลสุข มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1415

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

9 เมษายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

เรียน ดร.วิไลลักษณ์ ลังกา

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นางสาวอรกัญญา
พูลสุข มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศร 0524.04/ 1415

คณะกรรมการอุดสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

9 เมษายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

เรียน ดร.สุณิสสา สุมิตรณะ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะกรรมการอุดสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยทีมงานวิจัย ของ นางสาวอรกัญญา
พูลสุข มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 1415

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

9 เมษายน 2558

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

เรียน อาจารย์ภรพัศ สร้อยระย้า

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะ

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์อุตสาหกรรม วิชาเอกหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอม
เกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม พิจารณาแล้วเห็นว่าท่านเป็นผู้มีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับเรื่อง
ดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบทดสอบและแบบฝึกทักษะนี้ว่ามีเนื้อหา
ถูกต้องและเหมาะสมมากน้อยเพียงใด ซึ่งผลการตรวจของท่านจะช่วยให้งานวิจัย ของ นางสาวอรกัญญา
พูลสุข มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและหวังว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดีและขอขอบคุณ
เป็นอย่างยิ่งมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร. 081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประกาศคณะกรรมการอุดมศึกษา
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
เรื่อง ผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์

คณะกรรมการอุดมศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ขอประกาศรายชื่อหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ หลักสูตรครุศาสตรอุดมศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตรอุดมศึกษา (หลักสูตรและการสอน) ซึ่งได้รับอนุมัติเมื่อวันที่ 8 เมษายน 2558 ให้ดำเนินการดังนี้

นางสาวอรกัญญา พูลสุข รหัสประจำตัว 56603060 ให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง "การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 (The Development of Creative Writing Skill Using Workbooks for Grade 11 Students)" โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.กฤษณา คิทธิ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ทั้งนี้ให้นักศึกษาค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์ โดยปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ให้เสร็จสิ้นภายในเวลาที่กำหนดในระเบียบของสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

ประกาศ ณ วันที่ 9 เมษายน พ.ศ.2558

(รองศาสตราจารย์ ดร.พีระวุฒิ สุวรรณจันทร์)
คณบดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/2075

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๒๑ พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนรัชชิวทยา

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอ
ความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวอรกัญญา พูลสุข ทดลองใช้เครื่องมือโดยใช้
แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทิ์ สุนทรกนกพงศ์)
รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติกรแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

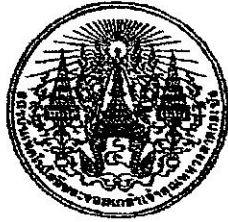
โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 329-8436

ติดต่อนักศึกษา โทร.081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2075

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๒๑ พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนรักษัทยา

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
 2. แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ ดร.ภฤชญา กิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้นางสาวอรกัญญา พูลสุข เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับนักเรียน ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา

ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02-326-4325

ติดต่อนักศึกษา โทร.081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2075

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

๒๑ พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวังไกลกังวล

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ประกาศผลการพิจารณาหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์ จำนวน 1 ฉบับ
2. แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง กำลัง
ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ สำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีสันต์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ
ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม และได้รับอนุมัติหัวข้อและเค้าโครงวิทยานิพนธ์แล้ว
เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2558 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้
นางสาวอรกัญญา พูลสุข เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิง
สร้างสรรค์กับนักเรียน ภายในสถานศึกษาท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ สุนทรกนกพงศ์)

รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ

โทร. 02-737-3000 ต่อ 3692

โทรสาร. 02- 326-4325

ติดต่อนักศึกษา โทร.081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ที่ ศธ 0524.04/ 2075

คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้า
เจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ถนนฉลองกรุง เขตลาดกระบัง
กรุงเทพฯ 10520

29 พฤษภาคม 2558

เรื่อง ขอบความอนุเคราะห์ให้นักศึกษาทดลองใช้เครื่องมือเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนวังไกลกังวล

ด้วยนางสาวอรกัญญา พูลสุข นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตร์อุตสาหกรรม
มหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง “การพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะ
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5” โดยมี ดร.บุญจันทร์ สีลันต์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
และ ดร.กฤษณา คิตติ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จึงขอ
ความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวอรกัญญา พูลสุข ทดลองใช้เครื่องมือโดยใช้
แบบทดสอบและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์กับนักเรียน ภายในสถานศึกษาของท่านได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาอนุญาตและขอขอบคุณในความอนุเคราะห์ของท่านมา ณ
โอกาสนี้ด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(รองศาสตราจารย์วิสุทธิ์ สุนทรกนกพงศ์)
รองคณบดีกำกับดูแลงานด้านวิชาการและบัณฑิตศึกษา
ปฏิบัติการแทนคณบดี

ส่วนสนับสนุนวิชาการ
โทร. 02-329-8000 ต่อ 3692
โทรสาร. 02- 329-8436
ติดต่อนักศึกษา โทร.081-751-1161

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คำนำ

แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นชุดกิจกรรมพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ใช้ในการศึกษาค้นคว้าเพื่อฝึกฝนและเสริมสร้างทักษะด้วยตนเอง มีเนื้อหาเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์ ประกอบด้วย ปริศนาอักษรไขว้ โครงสร้างของประโยคในภาษาไทย การเขียนประโยคจากภาพและการใช้คำ การเขียนเรียงความเชิงสร้างสรรค์ การเขียนบรรยายจากภาพ การเขียนเรื่องจากภาพ การเขียนแสดงความคิดเห็น การเขียนเรียงความให้สอดคล้องกับเนื้อเรื่อง การเขียนโฆษณาจากภาพ การเขียนเล่าเรื่องจากประสบการณ์ การเขียนบรรยายภาพตามแนวคิดของตนเอง แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เกณฑ์การให้คะแนนเพื่อให้ นักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นชุดกิจกรรมพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์นี้สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ในการศึกษาค้นคว้าและฝึกเสริมทักษะด้วยตนเองเกี่ยวกับการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ขอให้นักเรียนตั้งใจศึกษาและฝึกฝนตามลำดับของแบบฝึกทักษะจนครบถ้วนเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

อรกัญญา พูลสุข

ผู้จัดทำ

คำชี้แจง

การใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ เป็นชุดกิจกรรมเพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท32101 ภาคเรียนที่ 1 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ นักเรียนได้ฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์และเป็นผู้ที่มีนิสัยรักการเขียน โดยแบบฝึกทักษะนี้มีเนื้อหาสาระและกิจกรรมเหมาะสมกับวัยและความสามารถของนักเรียนประกอบด้วยจำนวน 8 ชุด

แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ประกอบด้วย

1. คำนำ
2. คำชี้แจง
3. จุดประสงค์
4. ใ้บความรู้
5. แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ จำนวน 8 ชุด
6. เฉลยแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์
7. เอกสารอ้างอิง

รายละเอียดในการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ให้นักเรียนศึกษาการใช้ชุดกิจกรรมพัฒนาความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ให้เข้าใจก่อนลงมือปฏิบัติ ดังนี้

1. อ่านรายละเอียดของแบบฝึกทักษะก่อนลงมือปฏิบัติทุกครั้ง
2. อ่านรายละเอียดของแบบทดสอบก่อนลงมือทำแบบทดสอบก่อนเรียน
3. อ่านคำสั่งให้เข้าใจและปฏิบัติตามคำสั่งในแต่ละกิจกรรม หากไม่เข้าใจคำสั่งให้ขอคำแนะนำจากครูผู้สอนก่อนส่งผลงานให้ครูตรวจบันทึกคะแนน
4. อ่านรายละเอียดของแบบทดสอบก่อนลงมือทำแบบทดสอบหลังเรียน

จุดประสงค์

1. นักเรียนสามารถแยกประเภทของงานเขียนได้ถูกต้อง
2. นักเรียนสามารถระบุลักษณะของงานเขียนที่ดีได้อย่างถูกต้อง
3. นักเรียนสามารถเขียนบรรยายภาพตามจินตนาการและความรู้สึกได้
4. นักเรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นจากภาพที่กำหนดให้ได้
5. นักเรียนสามารถเขียนเรื่องราวต่างๆ จากสิ่งที่กำหนดได้ถูกต้อง
6. นักเรียนสามารถเขียนบรรยายโฆษณาจากภาพที่กำหนดได้ถูกต้อง

<http://www.suwannaramwittayakom.com/thai/pic/045.jpg>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบความรู้ที่ 1

เรื่องความคิดสร้างสรรค์

ความคิดสร้างสรรค์เป็นการทำให้เกิดขึ้นทั้งทางวัตถุสิ่งของและทางจิตใจ จากสิ่งที่ยังไม่เคยมีมาก่อนหรือมีเพียงต้นเค้าแล้วสามารถนำมาดัดแปลงให้เกิดสิ่งใหม่หรือความคิดใหม่ ซึ่งมีคุณค่าต่อสังคมส่วนรวมเป็นงานที่ต้องใช้จินตนาการ อาศัยความอดสาหะบากบั่น สร้างฝันให้เป็นจริง จากความหมายทั้งสองรวมกัน การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงหมายถึงการเขียนที่ผู้เขียนสร้างคำ แนวคิดจากจินตนาการของตนเองโดยมิได้ลอกเลียนแบบอย่างของผู้อื่น อีกทั้งยังมีอิสระที่จะคิดรูปแบบใหม่ๆ แหกแนวจากของเดิมที่มีอยู่ เป็นผลงานที่มีคุณค่าทางความคิดริเริ่มอย่างเด่นชัด

ความคิดสร้างสรรค์ หมายถึง ความคิดขึ้นอเนกนัย คือ ความคิดหลายทาง หลายแง่หลายมุม คิดได้กว้างไกล เน้นทั้งปริมาณและคุณภาพซึ่งลักษณะความคิดเช่นนี้จะนำไปสู่การคิดประดิษฐ์สิ่งแปลกใหม่ การคิดค้นพบวิธีการแก้ปัญหาใหม่และเอื้ออำนวยประโยชน์ตนเองและสังคม ความคิดสร้างสรรค์เป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนเป็นเจ้าของในระดับต่างๆ กัน และความคิดสร้างสรรค์นี้สามารถพัฒนาได้ถ้าจัดสภาพได้เหมาะสม

องค์ประกอบของความคิดสร้างสรรค์ มี 4 ประการ

1. **ความคิดริเริ่ม (Originality)** หมายถึง ลักษณะความคิดแปลกใหม่ซึ่งแตกต่างจากความคุ้นเคย ความคิดริเริ่มแปลกใหม่ในที่นี้ อาจแสดงออกในรูปลักษณะทางผลผลิต (งาน) หรือกระบวนการคิดก็ได้ อย่างไรก็ตาม ความคิดริเริ่มใหม่จำเป็นต้องเป็นสิ่งใหม่ซึ่งไม่เคยปรากฏมาก่อน แต่อาศัยการสะสมและรวบรวมความรู้เดิมมาดัดแปลงหรือประยุกต์ให้ดีขึ้นมีประสิทธิภาพมากขึ้นโดยสิ่งประดิษฐ์ส่วนใหญ่ล้วนอาศัยแนวทางการพัฒนา

2. **ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency)** หมายถึง ความสามารถในการผลิตความคิดที่แตกต่างและหลากหลายภายใต้กรอบจำกัดของเวลาเป็นความสามารถเบื้องต้นซึ่งจะนำไปสู่การคิดอย่างมีคุณภาพและการคิดเพื่อการแก้ปัญหาอย่างมีประสิทธิภาพต่อไป โดยแบ่งเป็น

ความคล่องแคล่วด้านถ้อยคำ ความคล่องแคล่วด้านการโยงสัมพันธ์
ความคล่องแคล่วด้านการแสดงออก ความคล่องแคล่วในการคิด

3. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) เป็นความสามารถในการคิดนอกกรอบไม่ตกอยู่ภายใต้กฎเกณฑ์หรือความคุ้นเคย ความยืดหยุ่นช่วยให้สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ในแง่มุมใหม่จึงนับเป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดความคล่องแคล่วให้พัฒนาความคิดแตกแขนงในทิศทางที่แตกต่างไม่ซ้ำซ้อน นำไปสู่การคิดอย่างมีคุณภาพ และการสร้างสรรค์สิ่งใหม่ ความยืดหยุ่นมีส่วนสัมพันธ์กับความคิดในการดัดแปลงและความอิสระในการคิด

4. ความคิดละเอียดลออ (Elaboration) คือ การคิดตักแต่งในรายละเอียดเพื่อขยายความคิดหลักให้สมบูรณ์ ความละเอียดลออสัมพันธ์กับความสามารถในการสังเกต ไม่ละเลยในรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ที่ผู้อื่นอาจมองข้ามไป ผลสำเร็จของสิ่งประดิษฐ์หรือองค์ความรู้ต่างๆ ต้องอาศัยความคิดในรายละเอียด

นอกจากนี้ยังมีความสามารถในการจำแนกแยกแยะอย่างฉับไวและเฉียบคม พัฒนาการด้านความละเอียดลออมีความสัมพันธ์กับอายุและเพศ กล่าวคือ นักเรียนจะพัฒนาการด้านความละเอียดลออสูงขึ้นตามวัยและเพศหญิงจะมีความละเอียดลออมากกว่าเพศชาย เป็นต้น

สรุป คือ ความคิดสร้างสรรค์เกิดขึ้นจากองค์ประกอบหลายประการเป็นสิ่งที่มีความพร้อมกันทุกคน ทุกเพศ ตั้งแต่กำเนิด โดยบุคคลสามารถส่งเสริมให้ความคิดสร้างสรรค์พัฒนาขึ้นได้ด้วยวิธีการฝึกอบรมอย่างถูกวิธีในขณะเดียวกัน ความคิดสร้างสรรค์อาจถูกบั่นทอนลงได้ด้วยข้อจำกัดและเงื่อนไขต่างๆ รวมทั้งสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบความรู้ที่ 2

เรื่อง การเขียน

บทนำ

การเขียน คือ ภาษาที่เป็นลายลักษณ์อักษรบันทึกไว้เป็นหลักฐานประกอบด้วยสาระที่นำมาอ้างอิงได้ใช้ภาษามาตรฐานในกรณีที่เป็นรายงาน ตกรากเอกสารทางราชการหรือเอกสารที่มีลักษณะเป็นทางการ มีรูปแบบการเขียนตามเกณฑ์ การใช้ภาษาที่กำหนดไว้เป็นหลักอ่านเข้าใจง่าย ใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม ไม่มีคำที่เป็นกันเองเหมือนภาษาพูดเข้ามาปะปน ผู้เขียนสามารถขีดเคลาสำนวนถ้อยคำแก้ไขปรับปรุงได้จนสมบูรณ์ตามความพอใจ

ความหมายของการเขียน

การเขียน คือ การแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก จินตนาการ และความต้องการของผู้ส่งสารออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้รับสาร สามารถอ่านเข้าใจตรงตามที่ต้องการได้

การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด และความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ หรือตัวอักษรเพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ เพราะการเขียนเป็นทักษะการส่งออกตามหลักของภาษาศิลป์

ความสำคัญของการเขียน

การเขียนเป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นต่อชีวิต เพราะเป็นเครื่องมือสำคัญที่จะบันทึกหรือถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ทั้งสำหรับตนเองและผู้อื่น จุดเริ่มต้นของการเขียนอยู่ที่ความคิด Thorndike นักจิตวิทยาชาวอเมริกัน กล่าวว่า คนฉลาด คือ คนที่รู้คำมากและสามารถใช้คำสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการให้ผู้อื่นเข้าใจตามที่ตนต้องการได้ ความสามารถทางการเขียนจะทำได้ดีเพียงใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับความพยายามของผู้เขียนเอง เพราะการเขียนเป็นทักษะซึ่งต้องการฝึกฝน

การเขียน มีความสำคัญต่อการสื่อสารระหว่างกัน ซึ่งการที่จะทำให้ผู้รับสารหรือผู้อ่านเกิดความเข้าใจถึงสิ่งที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารอย่างถูกต้องแล้ว ผู้เขียนจะต้องจัดระเบียบความคิดของตนเองออกมาอย่างเป็นระบบ และต้องรู้จักเลือกใช้ถ้อยคำภาษาไทยในการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนเพื่อสื่อความหมายที่ตนเองต้องการอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

สรุป การเขียนมีความสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ ความรู้สึกต่างๆ แสดงภูมิปัญญาของมนุษย์ออกมาเป็นตัวหนังสือให้ผู้อื่นเข้าใจตามที่ตนต้องการซึ่งการเขียน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เป็นทักษะทางภาษาที่มีความซับซ้อน ผู้ที่จะสามารถเขียนได้ดี และสื่อสารให้ผู้อ่านเข้าใจได้นั้น จำเป็นจะต้องมีความรู้เกี่ยวกับทักษะการเขียน เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ลักษณะของการเขียนที่ดี

การรู้จักภาษาที่ดี จะช่วยให้การสื่อสารด้วยภาษาเขียนได้ผลดียิ่งขึ้น ทั้งยังเป็นประโยชน์ในด้านการอ่าน เพราะผู้อ่านจะได้พิจารณาอ่านเรื่องที่ใช้ภาษาดี สามารถสื่อสารที่เป็นประโยชน์ตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการอ่านอันจะทำให้การอ่านนั้นสัมฤทธิ์ผล

ลักษณะภาษาเขียนที่ดีมีหลักใหญ่ๆ ที่ควรคำนึงถึง คือ

- 1) การใช้คำให้ตรงความหมาย
- 2) รู้หลักเกณฑ์ในการสร้างประโยค
- 3) มีลักษณะย่อหน้าที่ดีและ
- 4) การเขียนเรียบเรียงเรื่องราวความคิดที่จัดลำดับไว้อย่างดี โดยอธิบายให้แนวคิดไว้อย่างนี้

4.1 การใช้คำเป็นเบื้องต้นของการเขียน ในภาษาเขียนที่ดีผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำให้ตรงความหมาย ใช้คำสุภาพ ไม่ใช้คำทับศัพท์ต่างประเทศโดยไม่จำเป็น

4.2 การสร้างประโยค ต้องระวังให้ถูกไวยากรณ์ ควรพิถีพิถันเรื่องความถูกต้องและชัดเจน ให้กะทัดรัดสละสลวย และรู้จักเน้นส่วนสำคัญของประโยคให้มีน้ำหนัก การเสนอความรู้และความคิด จะมีประโยคค้ำนำเป็นประโยคแรก เพื่อสร้างความสนใจให้ผู้อ่านอยากรู้เรื่องราวต่อไป

4.3 ย่อหน้า เป็นเครื่องหมายแสดงว่าผู้เขียนกำลังเริ่มเสนอความคิดใหม่ แต่ละย่อหน้าควรมีความสำคัญเพียงความคิดเดียว ย่อหน้าทำหน้าที่เรียงลำดับเนื้อเรื่อง หรือเรียงความคิดสำคัญของผู้เขียนให้เห็นได้ชัดเจน ไม่สับสน ย่อหน้ามีองค์ประกอบ 2 ส่วนคือ ประโยคใจความสำคัญซึ่งอาจอยู่ที่ส่วนต้น ส่วนกลาง หรือส่วนท้ายของย่อหน้าก็ได้ ส่วนที่เหลือเป็นประโยคขยายความ

4.4 การเขียนเรียบเรียงเรื่องใดๆ นั้น ผู้เขียนต้องเลือกเขียนเรื่องที่มีความเพียงพอควรวางขอบเขตเรื่องที่จะเขียนให้เหมาะสมกับเนื้อหา และความยาวของเรื่อง ต้องวางโครงเรื่องให้เป็นหัวข้อที่สัมพันธ์กันตามเหตุผล

สรุป ลักษณะของภาษาในการเขียนที่ดีต้องมีลักษณะสำคัญ คือ ชัดเจน ถูกต้อง และชวนอ่าน ใช้ภาษาถูกต้องตามระดับของภาษา การใช้คำ ประโยค สำนวนโวหาร คำพังเพย สุภาษิต วรรคตอน และการเขียนย่อหน้า โดยควรเข้าใจหลักสำคัญของการย่อหน้ากับวิธีเขียนส่วนประกอบต่างๆ ของย่อหน้าที่ถูกต้อง

ใบความรู้ที่ 3

เรื่อง การเขียนเชิงสร้างสรรค์

การเขียน คือการสื่อสารชนิดหนึ่งของมนุษย์ที่ต้องอาศัยความพยายามและฝึกฝน การเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ เป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้รับสารสามารถอ่านได้เข้าใจ ได้ทราบความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการ แล้วสามารถนำมาบอกบอกต่อกับบุคคลอื่นให้ได้ความรู้ เครื่องมือในการเขียน เช่น ดินสอ ปากกา สี พู่กัน กระดาษ กระดาน ฯลฯ การเขียนจะต้องเขียนเป็นภาษา ซึ่งอาจเขียนเป็นภาษาเดียวหรือใช้ภาษาที่หลากหลาย

การเขียนเชิงสร้างสรรค์ คือ การเขียนที่เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ ประสมประสานกับประสบการณ์ ความรู้สึก และอารมณ์ ซึ่งผู้เขียนสามารถแสดงออกในรูปแบบของงานประพันธ์ที่ใช้ถ้อยคำสละสลวย ประทับใจผู้อ่าน ผู้ฟัง และให้ความรู้สึกในทางจรรโลงใจหรือความคิดสร้างสรรค์

ประเภทของการเขียนเชิงสร้างสรรค์

งานเขียนเชิงสร้างสรรค์ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทคือ

1. **ประเภทร้อยแก้ว** หมายถึง หนังสือประเภทความเรียงที่ใช้ถ้อยคำ สละสลวย สำนวนโวหารลึกลับซึ่งกินใจ เต็มไปด้วยอรรถรส ก่อให้เกิดอารมณ์สะท้อนใจมีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อผู้อ่าน งานเขียนประเภทนี้ ได้แก่ เรื่องบันเทิงคดีและสารคดีทั่วไป เช่น นวนิยาย เรื่องสั้น บทละคร หนังสือธรรมะ ชีวประวัติ การท่องเที่ยว เป็นต้น

2. **ประเภทร้อยกรอง** หมายถึง วรรณกรรมที่แต่งเป็นคำประพันธ์ประเภทต่างๆ เช่น แต่งเป็นโคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน และร่าย หนังสือที่แต่งเป็นคำประพันธ์เหล่านี้ บางเล่มก็ได้รับยกย่องให้เป็นวรรณคดี

วรรณคดี หมายถึง วรรณกรรมที่แต่งดีถึงขนาดเป็นแบบอย่างได้ ภาษาที่ใช้ก็ไพเราะและประณีตให้คุณค่าและให้ความบันเทิงใจเช่น บทกวีต่าง ๆ เป็นต้น

ข้อควรปฏิบัติในการเขียนเชิงสร้างสรรค์ มีดังนี้

1. เลือกเรื่องที่จะเขียนซึ่งควรจะเป็นเรื่องที่ตนเองชอบและสนใจ
2. รวบรวมความคิดหรือความรู้ที่เกี่ยวข้อง
3. วางโครงเรื่องและลำดับความคิดเกี่ยวกับเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่จะเขียน
4. เรียบเรียงให้เป็นเรื่องราวที่สมบูรณ์

จินตนาการ คือ ความคิดที่เชื่อมโยงประสบการณ์และความจริงในชีวิตไปสู่อดีต อนาคตหรือเชื่อมโยงเป็นเรื่องราวหรือเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยผูกเป็นเรื่องราวที่เกิดจากความคิดฝันของนักเรียน

การเขียนเรื่องจากภาพ เป็นการใช้ประสบการณ์ร่วมกับจินตนาการของนักเรียนโดยรายละเอียดต่าง ๆ จากภาพเป็นพื้นฐานในการสร้างจินตนาการ เขียนเป็นเรื่องราวที่น่าสนใจหรือให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแก่ผู้อ่าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักการเขียนเรื่องจากภาพ

1. ดูภาพหรือคิดพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ ให้ครบ
2. จินตนาการผูกโยงเป็นเรื่องราวย้อนไปในอดีต คิดไปในอนาคต หรือเชื่อมโยงเป็นเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งในปัจจุบัน
3. สร้างความคิดคำนึง โดยใช้ความเป็นจริงหรือเหตุการณ์ที่สมจริงเป็นพื้นฐาน
4. ลำดับเรื่องราวให้ต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ
5. เขียนเล่าความให้ต่อเนื่องใช้ย่อหน้าแบ่งความแต่ละตอนให้น่าอ่าน
6. ตั้งชื่อเรื่องให้น่าสนใจ
7. เขียนลายมือให้อ่านง่าย จบประโยค

ข้อความตัวอย่างเรื่อง โลกใต้น้ำ

เมื่อฉันไปเที่ยวทะเล ฉันเดินและสัมผัสพื้นทรายที่แสนละเอียด อ่อนนุ่ม ฉันรู้สึกได้ถึงความอ่อนโยนของท้องทะเล นักบินโฉบไปมา เป็นภาพที่งดงาม และฉันก็ได้เข้าไปในท้องทะเลอันกว้างใหญ่

เมื่อฉันดำลงไปใต้น้ำ ฉันก็ได้เห็นภาพอันแสนประทับใจเมื่อพบฝูงปลาหลากหลายสี สันแหวกว่าย อยู่ทั่วท้องมหาสมุทร ปะการังล้วนอ่อนช้อย และฉันก็เห็นซากเรือแตก ฉันรู้สึกตื่นเต้นมาก ฉันจึงรีบว่ายน้ำไปในนั้น ในซากเรือซึ่งเป็นที่อาศัยของสัตว์ทะเลน้อยใหญ่ เมื่อฉันออกมาจากซากเรือก็มีปลาว่ายอยู่รอบๆ ฉัน ทำที่ว่าจะชักชวนให้ฉันดูอะไรบางอย่าง และเมื่อปลาว่ายอยู่รอบๆ ฉัน ทำที่ว่าจะชักชวนให้ฉันไปดูอะไรบางอย่าง และเมื่อปลาว่ายน้ำฉันก็เริ่มตามมันไป และฉันได้ไปเจอกับเศษขยะอยู่เกลื่อนพื้นทะเลไปหมด ฉันจึงช่วยเก็บขยะจนหมด และเมื่อฉันว่ายน้ำเข้าหาฝั่ง ฉันก็พบว่าท้องทะเลที่สวยงามและเป็นที่อยู่ของสัตว์น้ำทั้งหลายนั้นมีเศษขยะอยู่ตามพื้นทะเล เนื่องด้วยการคมนาคมสมัยนี้พัฒนามากขึ้น ทำให้เกิดมลพิษลงสู่ท้องทะเล เช่น เหตุการณ์น้ำมันรั่วออกจากเรือและมีผู้คนมากมายทิ้งขยะลงสู่ท้องทะเล

ฉันคิดว่า เราควรร่วมมืออนุรักษ์และรณรงค์ให้ท้องทะเลอยู่คู่เราตลอดไป

ด.ช. ณัฐภัทร ชัยสิทธิเวช

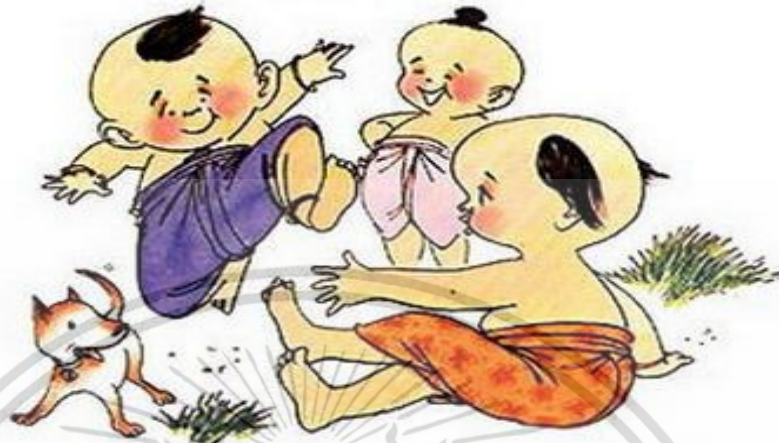
ที่มาและได้รับอนุญาตจาก :

เอกรินทร์ สีมหาศาล และคณะ. ภาษาไทย ป.5. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์โดยวิจารณ์ภาพที่ระบุให้

เสือข้ามห้วย

http://www.sophon.ac.th/sophon/sema_web/picture2/game_thai/game_thai2/images/play5.jpg

ให้นักเรียนเขียนวิจารณ์ภาพเพื่อเป็นกระบวนการคิดและสามารถแตกความคิดเดิมไปสู่ความคิดใหม่

Handwriting practice lines consisting of multiple horizontal dotted lines for writing.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบความรู้ที่ 4

เรื่อง การเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความ เป็นการเขียนบรรยาย เพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิดความรู้สึกหรือ ประสบการณ์ของผู้เขียนสู่ผู้อ่าน การเขียนเรียงความผู้เขียนจะต้องเรียบเรียงด้วยสำนวนภาษาของผู้เขียนเองโดยใช้ภาษาที่กะทัดรัดสละสลวยและจูงใจให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสนใจที่จะอ่าน

ส่วนประกอบของเรียงความ

1. ชื่อเรื่อง การตั้งชื่อเรื่องควรใช้ถ้อยคำกะทัดรัดซึ่งเป็นความคิดรวบยอด

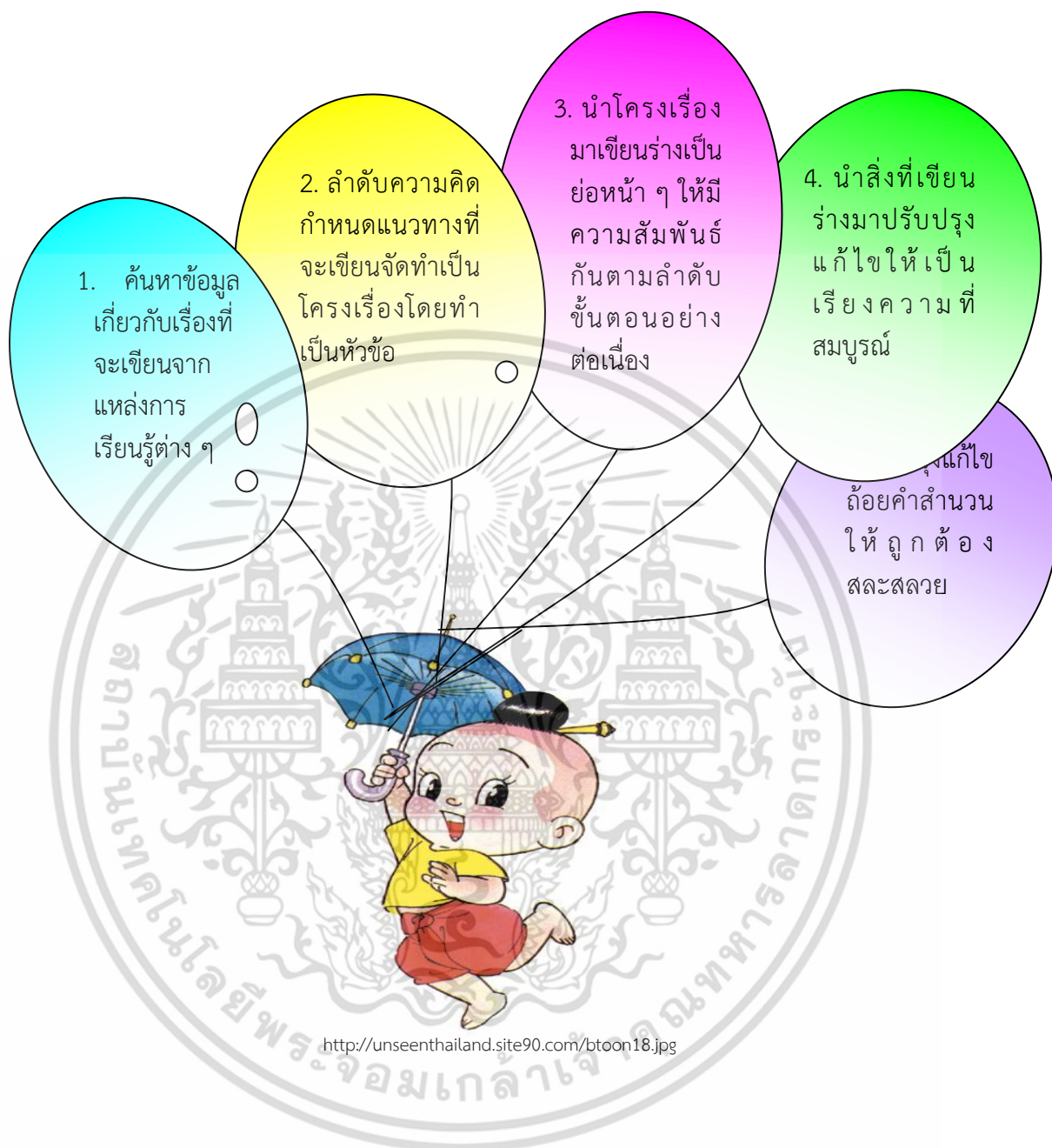
2. คำนำ เป็นส่วนสำคัญต่อการเขียนเรียงความเพราะจะช่วยสร้างความสนใจให้กับผู้อ่านและเป็นการนำเข้าสู่เรื่องตลอดจนเป็นส่วนที่แนะนำให้ผู้อ่านทราบเค้าโครงของเรียงความ

3. เนื้อเรื่อง เป็นส่วนที่ขยายความจากคำนำ โดยแยกแยะเกี่ยวกับ รายละเอียดต่าง ๆ ส่วนเนื้อเรื่องนี้อาจมีหลายย่อหน้าขึ้นอยู่กับเรื่องที่เขียน

4. สรุป เป็นส่วนสุดท้ายที่เน้นสาระของเรื่องที่จะสรุปประเด็นหรือข้อคิดของเรื่องก็ได้ควรใช้ถ้อยคำกะทัดรัด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลักในการเขียนเรียงความที่ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นตอนการเขียนเรียงความ

การเขียนเรียงความมีขั้นตอน ดังนี้

1. แบ่งส่วนต่างๆ เป็น 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำเรื่องหรือคำนำ เนื้อเรื่อง และ ส่วนสรุปเรื่องแล้ววางเค้าโครงในแต่ละส่วนว่าจะกล่าวถึงอะไรบ้างเพื่อช่วยให้การเขียนเป็นไปตามลำดับความคิดไม่วกวน

2. เขียนร่างรายละเอียดตามโครงเรื่องที่กำหนดไว้ในแต่ละส่วน

3. เขียนเป็นข้อความติดต่อกันตลอดเรื่องตามเรื่องตามรายละเอียดที่ร่างไว้และแก้ไขเพิ่มเติมให้แต่ละส่วนมีความเชื่อมโยงกัน

4. อ่านทบทวนแก้ไขขัดเกลารายการสำนวนให้ถูกต้องสละสลวย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

การเขียนเรื่องจากหัวข้อเรื่อง

ตัวอย่าง การวางโครงการเรื่องโดยวิธีตั้งคำถามเพื่อใช้เป็นแนวทางในการเขียน

ขั้นที่ 1 กำหนดชื่อเรื่อง แล้วตั้งคำถาม

ชื่อเรื่อง “ไปเยี่ยมคุณยาย”

- คำถาม
- ไปเยี่ยมคุณยายเมื่อใด หรือ บอกเหตุผลที่ไป
 - บ้านคุณยายอยู่ที่ไหนและมีลักษณะอย่างไร
 - คุณยายมีลักษณะนิสัย ทำทางเป็นอย่างไร
 - เรื่องจบลงอย่างไร
 - ฝากข้อคิดอะไรไว้บ้าง (ข้อคิดนั้นจะต้องสอดคล้องกับเนื้อเรื่อง)

รายละเอียด - เขียนเล่าเหตุการณ์ ขณะที่อยู่บ้านคุณยาย

- แทรกความรู้ ประสบการณ์ของผู้เขียน

<http://upic.me/i/0p/6e5v1.jpg>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ขั้นที่ 2 ตอบคำถามที่ตั้งไว้

คำถาม	คำตอบ
1. ไปเยี่ยมคุณยายเมื่อใด	- ไปเยี่ยมคุณยายในวันหยุด
2. บ้านคุณยายอยู่ที่ไหนและมีลักษณะอย่างไร	- บ้านคุณยายอยู่ต่างจังหวัดเป็นบ้านสวนอยู่ริมคลองมีต้นไม้ร่มรื่น
3. คุณยายมีลักษณะนิสัย ทำทางเป็นอย่างไร	- คุณยายใจดี รักลูกหลานและชอบทำขนม
4. เรื่องจบลงอย่างไร	- คุณยายมีความสุขที่มีลูกหลานมาเยี่ยมท่าน
5. ผากข้อคิดอะไรไว้บ้าง	- ควรระลึกถึงและไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ของเราเสมอ

ขั้นที่ 3 เนื้อเรื่อง

เรื่อง ไปเยี่ยมคุณยาย

เมื่อวันหยุดที่ผ่านมาแม่พาฉันไปเยี่ยมคุณยายที่ต่างจังหวัด บ้านของคุณยายเป็นบ้านสวนอยู่ริมคลองมีน้ำใสสะอาดหลังบ้านมีต้นไม้มากทำให้ดูร่มรื่นคุณยายอยู่กับน้ำเล็กซึ่งเป็นน้องสาวของแม่ น้ำเล็กมีลูกสาวสองคนอายุไล่เลี่ยกับฉันคุณยายเป็นคนใจดีชอบทำขนมให้เราเรากิน

พอไปถึงบ้านคุณยายฉันก็เข้าไปกราบคุณยายวันนั้นลูก ๆ หลาน ๆ ของคุณยายจะพากันมาเยี่ยมคุณยายโดยพร้อมหน้า คุณยายบอกว่าวันนี้จะทำขนมบัวลอยให้กินถึงตอนบ่ายคุณยายเตรียมเอาแป้งข้าวเหนียวมานวดกับน้ำใบเตยแฉ่งของคุณยายจึงเป็นสีเขียวและมีกลิ่นหอม เด็ก ๆ มาช่วยกันปั้นแป้ง คุณยายให้ปั้นเป็นเม็ดกลม ๆ เล็ก ๆ แต่ฉันและพวกเด็ก ๆ ปั้นเป็นรูปสัตว์บ้างดอกไม้บ้างคุณยายก็ไม่ว่าอะไร แต่บอกว่าใครปั้นอะไรก็ตั้งกินสิ่งที่ตนปั้น คุณยายเอาแป้งที่ปั้นไปต้มน้ำให้เดือดรอจนแป้งลอยขึ้นมา แล้วตักออกไปใส่ในน้ำกะทิที่คุณยายต้มกับน้ำตาลเตรียมไว้คุณยายว่ากินตอนอุ่น ๆ อร่อยดี ฉันและพวกเด็ก ๆ ต้องจำใจกินขนมที่ตัวเองปั้นจนท้องกางจะทิ้งก็เกรงคุณยายจะเสียใจคุณยายนั่งดูพวกเด็ก ๆ กินขนมแล้วหันไปยิ้มกับคุณแม่อย่างมีความสุข

ตอนเย็นฉันเข้าไปลาคุณยายกลับบ้าน ฉันเห็นนัยน์ตาของคุณยายมีน้ำตาซึมแต่ก็ยังยิ้มอยู่ขณะที่นั่งมาในรถฉันกระซิบบอกให้แม่พาฉันมาหาคุณยายอีกแม่รับปากแล้วบอกว่าแม่ก็คิดถึงคุณยายเหมือนกัน

แบบฝึกทักษะที่ 6

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเรื่องโดยกำหนดให้ประกอบด้วย คำนำ และสรุป ให้มีความสอดคล้องกับเรื่องและเนื้อเรื่องที่กำหนดให้เหมาะสม

เรื่องในหลวงของเรา

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ในหลวงทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์ที่ 9 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ พระองค์ทรงมีพระคุณต่อชาวไทย ต่อประเทศไทย พระองค์ทรงงานหนักเพื่อให้ราษฎรอยู่เย็นเป็นสุขกันทั่วหน้า พระราชกรณียกิจที่สำคัญ ได้แก่ พระราชทานคำแนะนำอาชีพแก่เกษตรกร การจัดหาแหล่งน้ำ แนะนำวิธีป้องกันน้ำท่วม ฯลฯ ชาวไทยทั่วหน้าซาบซึ้งในน้ำพระทัยของในหลวงที่มีต่อแผ่นดินไทย และชาวไทยอย่างไม่มีพระมหากษัตริย์พระองค์ใดในโลกเทียบได้

วันที่ 5 ธันวาคม เป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของในหลวงของเรา เพื่อเป็นการถวายเป็นความเคารพ และตอบแทนพระคุณของพระองค์ท่าน ฉันจะ.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบฝึกทักษะที่ 7

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนบรรยายข้อความโฆษณาจากภาพที่ระบุโดยใช้คำที่เร้าความสนใจ สะดุดตาน่าอ่าน มีการใช้ภาษาที่แสดงถึงความคิดสร้างสรรค์

<http://114.photobucket.com/albums/a324/cokethai1/Coke%20Sign/DSCF0059-1.jpg>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ข้อสังเกต ประโยคความเดียวจะมีกริยาสำคัญเพียงตัวเดียว เช่น

- ป่าตัดผม
- คุณพ่อของเธอเป็นตำรวจใจดี
- โปรตทั้งขยะลงถัง

2.2 ประโยคความรวม คือ ประโยคที่รวมเอาโครงสร้างประโยคความเดียวตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไปเข้าไว้ในประโยคเดียวกัน โดยมีคำเชื่อมหรือสันธานทำหน้าที่เชื่อมประโยคเหล่านั้นเข้าด้วยกัน ประโยคความรวมเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า **อนุกรมประโยค** ประโยคความรวมแบ่งใจความออกเป็น 4 ประเภท ดังนี้

2.2.1 ประโยคความรวมแบบคล้องตามกัน ประโยคความรวมชนิดนี้ประกอบด้วยประโยคเล็กตั้งแต่ 2 ประโยคขึ้นไป มีเนื้อความคล้องตามกันในแง่ของความเป็นอยู่ เวลา และการกระทำ เช่น

- ฉันทำการบ้านเสร็จแล้วจึงไปดูทีวี
- ไร่ของคุณเก่งมีทั้งลิ้นจี่และลำไย
- พี่และน้องกำลังว่ายน้ำอยู่ในสระ

2.2.2 ประโยคความรวมแบบขัดแย้งกัน ประโยคความรวมชนิดนี้ ประกอบด้วยประโยคเล็ก 2 ประโยค มีเนื้อความที่แย้งกันหรือแตกต่างกันในการกระทำหรือผลที่เกิดขึ้น เช่น

- ฉันอยากจะไปกรุงเทพฯ แต่ฉันไม่มีเงิน
- กว่าถั่วจะสุกกาก็ไหม้
- เด็กชอบดูการ์ตูนแต่ผู้ใหญ่ชอบดูสารคดี

2.2.3 ประโยคความรวมแบบเป็นเหตุเป็นผล ประโยคความรวมชนิดนี้ประกอบด้วยประโยคเล็ก 2 ประโยค ประโยคแรกเป็นเหตุประโยคหลังเป็นผล เช่น

- เพราะฝนตกน้ำจึงท่วม
- เพราะคุณแม่ป่วย ดังนั้นเธอจึงไปเที่ยวไม่ได้
- เพราะฝนตกหนักตลอดทั้งวัน การจราจรจึงติดขัดนานมาก

2.2.4 ประโยคความรวมแบบให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง ประโยคความรวมชนิดนี้ประกอบด้วยประโยคเล็ก 2 ประโยคและกำหนดให้เลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น

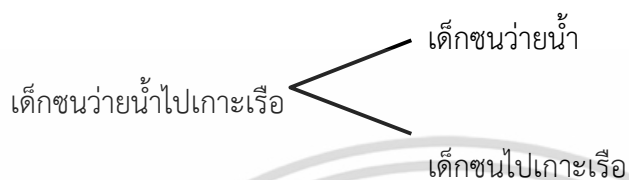
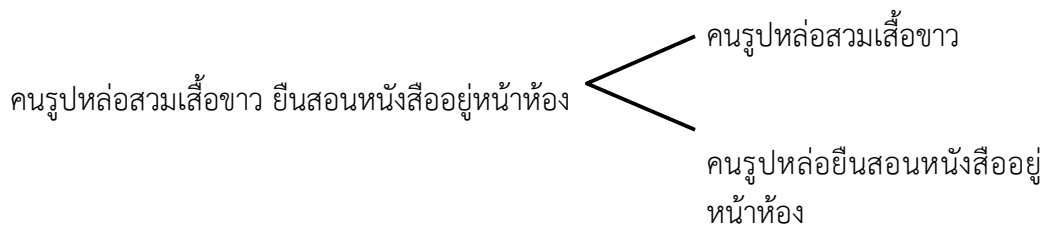
- เธอจะเลือกเรียนคณะอักษรศาสตร์หรือคณะนิติศาสตร์เป็นอันดับหนึ่ง
- แม่ชอบกินกล้วยเดี่ยวหรือกล้วยจีบ
- เขาตกลงจะไปโคราช หรือ แม่ฮ่องสอน

ข้อควรระวัง

สันธานเป็นคำเชื่อมที่จำเป็นต้องมีประโยคความรวม และจะต้องใช้ให้เหมาะสมกับเนื้อความในประโยค ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่า สันธานเป็นเครื่องกำหนดหรือบ่งชี้ว่าประโยคนั้นมีใจความแบบใด

- สันธานบางคำประกอบด้วยคำสองคำ หรือสามคำเรียงอยู่ห่างกัน เช่น ฉะนั้น – จึง, ทั้ง – และ, แต่ – ก็, สันธานชนิดนี้เรียกว่า “สันธานคาง” มักจะมีคำอื่นมาคั่นกลางอยู่จึงต้องสังเกตให้ดี

- ประโยคเล็กที่เป็นประโยคความเดียวกัน เมื่อแยกออกจากประโยคความรวมแล้ว ก็ยังสื่อความหมายเป็นที่เข้าใจได้

3. **ประโยคความซ้อน** คือ ประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงใจความเดียว ประกอบด้วยประโยคความเดียวที่มีใจความสำคัญ เป็นประโยคหลัก (मुख्यประโยค) และมีประโยคความเดียวที่มีใจความเป็นส่วนขยายส่วนใดส่วนหนึ่งของประโยคหลัก เป็นประโยคย่อยซ้อนอยู่ในประโยคหลัก (อนุประโยค) โดยทำหน้าที่แต่งหรือประกอบประโยคหลัก ประโยคความซ้อนนี้เดิม เรียกว่า สังกรประโยคอนุประโยคหรือประโยคย่อยมี 3 ชนิด ทำหน้าที่ต่างกัน ดังต่อไปนี้

3.1 **ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่แทนนาม** (นามานุประโยค) อาจใช้เป็นบทประธานหรือบทกรรม หรือส่วนเติมเต็มก็ได้ ประโยคย่อยนี้เป็นประโยคความเดียวซ้อนอยู่ในประโยคหลักไม่ต้องอาศัยบทเชื่อมหรือคำเชื่อม

ตัวอย่างประโยคความซ้อนที่เป็นประโยคย่อยทำหน้าที่แทนนาม

- **คนทำดีย่อมได้รับผลดี**

คน...ยอมได้รับผลดี : ประโยคหลัก

คนทำดี : ประโยคย่อยทำหน้าที่เป็นบทประธาน

- **ครูดุนักเรียนที่ไม่ทำการบ้าน**

ครูดุนักเรียน : ประโยคหลัก

นักเรียนที่ไม่ทำการบ้าน : ประโยคย่อยทำหน้าที่เป็นบทกรรม

3.2 **ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายประธานหรือบทขยายกรรมหรือบทขยายส่วนเติมเต็ม** (คุณานุประโยค) แล้วแต่กรณี มีประพันธสรรพนาม (ที่ ซึ่ง อันผู้) เชื่อมระหว่างประโยคหลักกับประโยคย่อย

ตัวอย่างประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยทำหน้าที่เป็นบทขยาย

- คนที่ประพฤติดีย่อมมีความเจริญในชีวิตที่ประพฤติ ขยายประธาน คน
คน...ย่อมมีความเจริญในชีวิต : ประโยคหลัก
(คน) ประพฤติดี : ประโยคย่อย

3.3 ประโยคย่อยที่ทำหน้าที่เป็นบทขยายคำกริยา หรือบทขยายคำวิเศษณ์ในประโยคหลัก (วิเศษณานุประโยค) มีคำเชื่อม (เช่น เมื่อ, จน, เพราะ, ตาม, ให้ ฯลฯ) ซึ่งเชื่อมระหว่างประโยคหลักกับประโยคย่อย

ตัวอย่างประโยคความซ้อนที่ประโยคย่อยทำหน้าที่เป็นบทกริยาหรือบทขยายวิเศษณ์

- เขาเรียนเก่งเพราะเขาตั้งใจเรียน
เขาเรียนเก่ง : ประโยคหลัก
(เขา) ตั้งใจเรียน : ประโยคย่อยขยายกริยา
- ครูรักศิษย์เหมือนแม่รักลูก
ครูรักศิษย์ : ประโยคหลัก
แม่รักลูก : ประโยคย่อย (ขยายส่วนเติมเต็มของกริยาเหมือน)

สรุป

การเรียบเรียงถ้อยคำเป็นประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อนสามารถขยายให้เป็นประโยคยาวขึ้นได้ด้วยการใช้คำ กลุ่มคำหรือประโยค เป็นส่วนขยาย ยิ่งประโยคมีส่วนขยายหรือองค์ประกอบมากส่วนเพียงใด ก็จะทำให้การสื่อสารเกิดความเข้าใจต่อกันมากขึ้นเพียงนั้น ข้อสำคัญ คือ ต้องเข้าใจรูปแบบประโยค การใช้คำเชื่อมและคำขยาย ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงเจตนาในการส่งสารด้วยผู้มีทักษะในการเรียบเรียงประโยคสามารถพัฒนาไปสู่การเขียนเล่าบอกเรื่องราวที่ยืดยาวได้ตามเจตนาของการสื่อสาร ดังนั้นผู้ใช้ภาษาจึงต้องศึกษาและทำความเข้าใจโครงสร้างประโยค และวิธีการสร้างประโยคให้แจ่มแจ้งชัดเจนเสียก่อนจะทำให้การสื่อสารเกิดประสิทธิผล และสามารถใช้ภาษาสื่อสารให้เกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น

4. การใช้คำและการสร้างคำ

คำในภาษาไทยมีความหมายกว้างและแคบไม่เท่ากัน เช่น ดอกไม้ มีความหมายกว้างแต่ดอกกุหลาบ มีความหมายแคบ นอกจากนี้ความหมายของคำแบ่งออกเป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

4.1 คำที่มีความหมายตรง คือ แปลความหมายตามพจนานุกรม มี 2 ลักษณะ คือ

1) คำที่มีความหมายเดียว เช่น

ตกลง	หมายถึง	ยินยอมพร้อมใจกัน
ผลัด	หมายถึง	เปลี่ยน
แกน	หมายถึง	วัตถุแข็งที่อยู่ส่วนกลาง
โก่ง	หมายถึง	ทำให้โค้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2) คำที่มีหลายความหมาย เช่น

ชั้น	หมายถึง	ภาชนะตักน้ำ
	”	ทำให้ตั้ง
	”	แข็งแรง
ชั้น	หมายถึง	เน่าพอง (ศพชั้น)
	”	อ่อนนุ่ม สังกัด (เมืองชั้น)
	”	ผุดโผล่ (ตะวันขึ้น)
	”	งอก (ต้นไม้ขึ้น)
	”	เพิ่ม (ขึ้นราคา)

3) คำที่มีความหมายนัยประหวัด คือ คำที่มีความหมายไม่ตรงตามศัพท์ แต่มีนัยให้เข้าใจเป็นอย่างอื่น

4) คำที่มีความหมายเปรียบเทียบ (อุปมา) หรือ การใช้สำนวนโวหาร เช่น

เสื่อ	หมายถึง	ความดูร้าย
ลิง	หมายถึง	ความซน
ควาย	หมายถึง	ความโง่
ปลาชิว	หมายถึง	ความใจเสาะ
ฤาษี	หมายถึง	ความสงบเสงี่ยม
แก้วตา	หมายถึง	เป็นที่รัก

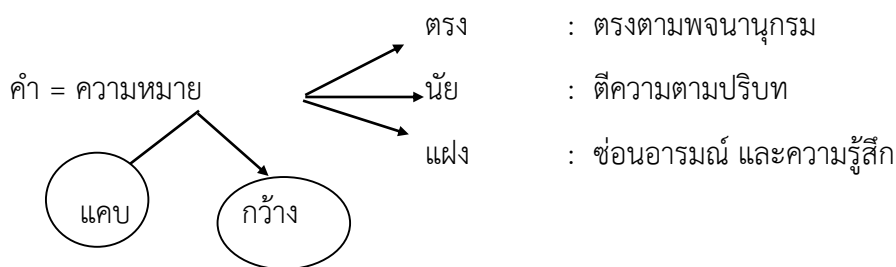
ข้อควรจำ

การใช้คำต้องให้ตรงกับความหมาย และบริบท

การใช้ภาษาในชีวิตประจำวันนั้น การใช้คำที่ถูกต้องเหมาะสม ตามหลักไวยากรณ์และความหมายเป็นสิ่งสำคัญที่จะสื่อความหมายได้ตรงประเด็นตามจุดมุ่งหมายของผู้ส่งสาร หลักสำคัญในการใช้คำโดยสรุปมีดังนี้

1. ใช้คำให้ถูกตามตำแหน่ง และหน้าที่ เช่น คำนาม คำสรรพนาม ใช้ทำหน้าที่เป็นประธานกรรมของประโยค คำกริยา แสดงอาการกระทำ ผู้เรียนต้องรู้จักว่าคำใดควรอยู่ในตำแหน่งใดของประโยค
2. การเรียงลำดับคำหรือพยางค์ให้ถูกต้องถ้าเรียงกลับกันความหมายอาจเปลี่ยนไป เช่น ใจข้า-ข้าใจ หนวกหู-หูหนวก กินอยู่-อยู่กิน เป็นต้น
3. ต้องรู้สึกเลือกใช้คำให้เหมาะกับกาลเทศะ ถึงแม้บางคำจะมีความหมายคล้ายคลึงกัน แต่ไม่สามารถแทนที่กันได้ เช่น ภายในโรงฆ่าสัตว์ *ตลบอบอวล* ไปด้วยกลิ่นซากสัตว์ ควรแก้ไขเป็น *คลุ้งคลุ้ง*
4. ใช้คำให้ตรงกับความหมาย ภาษาไทยมีคำมากมายที่มีความหมาย คล้ายกัน บางคำมีความหมายแฝงอยู่ จึงจำเป็นต้องเลือกคำให้เหมาะสมและตรงความหมายมากที่สุด เช่น แล่ ฝาน ปอก ฝ่า ฉือน ฉะ สับ เป็นต้น สรุปง่ายๆ คือ หลักของการใช้คำ ต้องใช้คำให้ตรงความหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5. การสร้างคำ

5.1 คำประสม หมายถึง การเอาคำมารวมกันให้เกิดความหมายใหม่ (คำประสม = คำต้น + คำเดิม)

- คำประสมจะมีความหมายโดยตรงหรือโดยนัยก็ได้
- คำประสมเกิดจากคำต่างชนิดรวมกันเมื่อปะสมกันแล้วอาจเป็นคำชนิดเดิมหรือชนิดใหม่ก็ได้ เช่น แม่ (นาม) + พริก (นาม) = น้ำพริก (นาม) ห่อ (กริยา) + หมก (กริยา) = ห่อหมก (นาม)
- ถ้าขึ้นต้นด้วย การ ของ เครื่อง คาว ช่าง ชาว ผู้ ที่ นัก หมอ มักเป็นคำประสม

5.2 คำซ้อนมี 2 ประเภท

5.2.1 คำซ้อนเพื่อความหมาย มี 3 ลักษณะ

1.1) คำซ้อนที่เกิดจากการนำคำที่ความหมายเหมือนกันมาซ้อนกัน เช่น ใหญ่โต สวยงาม บ้านเรือน ทรัพย์สิน ข้อสอบมักจะออกคำซ้อนภาษาไทยภาษาถิ่น เช่น พัดวี ทองคำ เสื้อสาต เป็นต้น

1.2) คำซ้อนที่เกิดจากการนำคำที่ความหมายคล้ายกันมาซ้อนกัน เช่น เงินทอง เพชรพลอย หน้ตา แขนขา

1.3) คำซ้อนที่เกิดจากการนำคำที่ความหมายตรงข้ามกันมาซ้อนกัน เช่น เป็นตาย ร้ายดี ถีห่าง

5.2.2 คำซ้อนเพื่อเสียง ต้องมีพยัญชนะต้นเป็นเสียงเดียวกันโดยที่แต่ละคำจะมีความหมายหรือไม่ก็ได้ เช่น เกะกะ งอแง จอแจ เจียวจ้าว เตาะเตะ ฟุ่มพวย อืดอัด ฯลฯ คำซ้อนจะมีความหมาย กว้างขึ้นแคบลง คงเดิม หรือเปลี่ยนไปก็ได้

5.3 คำซ้ำ หมายถึง การใช้คำเดิมซ้ำกันสองครั้ง คำที่ใช้ซ้ำสามารถแทนด้วยไม้ยมก (๗) ได้ ความหมายของคำซ้ำ ได้แก่ บอกลักษณะ บอกพหูพจน์ เพิ่มจำนวน บอกความถี่ (ความต่อเนื่อง) ไม่เจาะจง อ่อนลง เน้นย้ำ เปลี่ยนความหมาย

5.4 คำสมาส เป็นการสร้างคำแบบบาลีสันสกฤต โดยแบ่งเป็น 2 วิธี คือ สมาสแบบไม่มีสนธิ (ชนคำ) และสมาสแบบมีสนธิ (เชื่อมคำ)

กฎของคำสมาสมมี 3 ข้อ

1. คำที่นำมาสมาสกันต้องเป็นคำบาลีสันสกฤตเท่านั้น
2. แปลความหมายจากหลังไปหน้า
3. อ่านออกเสียงต่อเนื่องระหว่างคำ

5.4.1 คำสมาสแบบไม่มีสนธิ (ชนคำ) เช่น คุณธรรม (คุณ+ธรรม) ราชการ (ราช + การ) สัตวแพทย์ (สัตว์ + แพทย์) ชีววิทยา (ชีวะ+วิทยา) ถ้าเจอคำใดที่ลงท้ายด้วย ธรรม ศาสตร์ สถาน ศึกษา กิจ กรรม วิทยา กร ภาพ ศิลป์ การ ภัย = มักเป็นคำสมาสแบบไม่มีสนธิ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.4.2 คำสมาสแบบมีสนธิ (เชื่อมคำ) *** โจทย์เน้นเฉพาะ สระสนธิ เท่านั้น

- 1) สระสนธิ เช่น ชลาลัย (ชล+อาลัย) ประมินทร์ (ประม+อินทร์) ราชนูปถัมภ์ (ราช+อุปถัมภ์) จุฬาลงกรณ์ (จุฬา +อลงกรณ์) สุริโยทัย (สุริยะ+ อุทัย)
- 2) พยัญชนะสนธิ ได้แก่ พรหมชาติ อาตมภาพ รโหฐาน มโนภาพ เตโชธาตุ นีรทุกข์ นีรภัย ทูรชน ทรชน
- 3) นิคหิตสนธิ สังเกตคำที่ขึ้นต้นด้วย สง ส้ง ส้ม สัญ สัณ สมา สมุ สโม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบฝึกทักษะที่ 8

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนพิจารณาคำสันธานจากข้อความที่พิมพ์ตัวหนาโดยนำคำที่กำหนดให้ระบุให้ถูกต้อง

1. เชื่อมความคล้ายตามกัน
2. เชื่อมความขัดแย้งกัน
3. เชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลกัน
4. เชื่อมความเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.3... เพราะเขายายน้ำไม่เป็นจึงตัดสินใจไม่ไปเที่ยวเกาะพีพีกับเพื่อนๆ
2. สมชายกับสมศักดิ์ คุณชอบรับประทานอะไร
3. พฤษภาและวัลลภเป็นโรคอีสุกอีใสจึงต้องลาหยุดโรงเรียน 1 สัปดาห์
4. คุณจะไปจองตั๋วรถไฟเองหรือจะให้ทางบริษัทจองให้คะ
5. คุณแม่อยากให้พิเชฐเรียนแพทย์ แต่พิเชฐชอบเรียนนวดแผนโบราณ
6. พอพวกเขาบ่นถึงพี่คนหนึ่ง หล่อนก็เดินเข้ามาพอดีทีเดียว
7. ด้วยเหตุว่าเขาไม่พอใจในตัวประกายดาว เขาจึงไม่ให้พวกเราเข้าร่วมหรือออกความเห็นใด ๆ ในเรื่องกีฬา
8. มั่นสนั่นชอบเป่ากบส่วนน้องสาวคนที่สองชอบกระโดดยาง
9. โค้กี้ดี สุกรกี้ดี แมวกี้ดี ล้วนเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทั้งสิ้น
10. โปรดปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนอย่างเคร่งครัดมิฉะนั้นจะถูกไล่ออก

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างโดยระบุลักษณะของประโยคให้ถูกต้อง (ประโยคความรวม, ประโยคความเดียว, ประโยคความซ้อน)

1. พงษ์ศักดิ์ปลูกดอกหน้าวัว
2. สุดารัตน์ทำการบ้านภาษาไทย.....
3. กำพลและสหพลล้างห้องน้ำ.....
4. สิริภาไปเชียงใหม่แต่พรภทราไปเชียงราย
5. เกษราภรณ์ไปประเทศปากกิ่ง.....
6. ฝนตกอากาศจึงเย็น
7. นักเรียนจะวาดรูปหรือจะโต้ว่าที่
8. สรยุทธ์กินยาตามที่หมอสั่ง
9. เด็กนักเรียนกลับบ้านเมื่อโรงเรียนเลิกแล้ว
10. สมหวังพูดเสียงดังราวกับฟ้าผ่า
11. ชนธรณ์ทำงานหนักมากจนป่วยไปหลายวัน
12. เมธาสิทธิ์และธีรศักดิ์เป็นเด็กดีเพราะฉะนั้นครูจึงช่วยเขา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนระบุหน้าที่ของคำในแต่ละประโยคที่กำหนดให้จากข้อ 1-5 ลงในตารางให้ถูกต้องที่สุด

ตัวอย่าง นักเรียนหลายคนแต่งบทร้อยกรองประเภทฉันทได้ดีมาก

1. นักเรียนชายจับนกตัวนั้นเบาๆ
2. ตำรวจจับผู้ร้ายที่ตลาด
3. เราควรเลือกเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีขนาดพอเหมาะ
4. การผลิตไฟฟ้าต้องใช้พลังน้ำ
5. หมู่บ้านเล็กๆ อันเงียบสงบอบอุ่นด้วยมิตรภาพ

ภาคประธาน		ภาคแสดง				
ประธาน	ขยายประธาน	กริยา	ขยายกริยา	กรรม	ขยายกรรม	
ตัวอย่าง	นักเรียน	หลายคน	แต่งบทกลอน	ได้ดีมาก	บทร้อยกรอง	ประเภทฉันท
1						
2						
3						
4						
5						

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 4 ให้นักเรียนระบุหน้าที่ของ วลี หรือ ประโยค ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ตัวอย่างเช่น ไทบรรจูปลาซ่า เป็นประโยค

1. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการลงทุน.....
2. นิคมอุตสาหกรรม.....
3. สุขภาพอนามัยของผู้บริโภค.....
4. ผลิตภัณฑ์ไม่ควรใช้วัสดุก่อให้เกิดพิษ.....
5. มนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญ.....
6. การสงวนทรัพยากรธรรมชาติ
7. ชาวสวนเก็บพีชผล.....
8. ภาชนะจำพวกแก้ว.....
9. ฉันทชอบอากาศชายทะเล.....
10. เกษตรกรใช้ยาฆ่าแมลง.....

ตอนที่ 5 ให้นักเรียนเลือกคำสันธานหรือคำเชื่อมที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้เติมลงในช่องว่าง

และ แต่ ทั้ง...และ เพราะ ดุจ ฉะนั้น...จึง ไม่...ก็ จึง

ตัวอย่างเช่น กฤตวัฒน์ชอบกินทับทิมแต่อนันตชัยชอบกินลูกพลับ

1. สุธิดาชอบอ่านหนังสือ.....พีชระชอบดูโทรทัศน์
2. อัมพิกามาโรงเรียนไม่ได้.....เธอเป็นไข้หวัด
3. เราต้องรักษาความดี.....เกลียดรักษาความเค็ม
4. พนิดาไม่ชอบ.....สีม่วง.....สีเขียว
5.รัชชัย.....ธนกรที่ทำแจกันแตก
6. ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ชอบฟังนิทานของลุงท้วม
7. แม้เขาจะไม่ร่ำรวย เขาก็ทำบุญอยู่เสมอ.....
8. ชัยรัตน์หวังผลกำไรจากการค้าขายแต่แล้วชัยรัตน์ก็ขาดทุน
9. สมัญญาต้องไปหัดตีฉิ่ง มิฉะนั้นทางโรงเรียนจะไม่ให้เรียนฟรี
10. สุวนันท์ตกลงใจจะไปสมุยหรือเกาะพีพี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 6 ให้นักเรียนหาความหมายของคำต่อไปนี้จากตารางให้ถูกต้อง

ใ	สี่	อ	ส	า	ร	ที่	อ	น้ำ	ชี้
ห	า	ย	ผี	ด	ช	อ	บ	า	า
ญ	ช	บ	ชี	บ	า	ง	อู่	บ้	ว
โ	ด	ง	ด	ง	ล	ไ	น	า	ป
ต	ว	อ	ก	ร	า	สี่	ร	น	ล
า	ด	ม	ร	า	เ	พ	อ	เ	า
ก	อ	แ	ะ	น	ป	ศ	บ	รี	ม้
ล	นี้	ง	ท	ป	า	ก	ค	อ	ง
ม	เ	ม	ง	ล	ก	า	อ	น	ค
ก	ก	ชี้	ง	า	ก	ช	บ	อ	ด

แนวตั้ง

1. คำซ้อนที่มีความหมายเหมือนกัน
2. คำซ้อนที่มีความหมายเป็นพวกเดียวกัน
3. คำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน
4. คำที่มีความหมายเป็นพวกเดียวกัน
5. คำที่มีความหมายคงเดิมตามความหมายของคำที่นำมาซ้อน

แนวนอน

1. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม
2. คำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันแต่เสียงสระเดียวกันนำมาซ้อนกัน
3. คำที่มีความหมายใหม่ความหมายแคบลงที่เน้นคำใดคำหนึ่งซึ่งจะเป็นคำหน้าหรือคำหลังก็ได้
4. คำที่มีความหมายเหมือนกัน
5. คำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันแต่เสียงสระเดียวกันนำมาซ้อนกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 7 ให้นักเรียนระบุหน้าที่ของข้อความที่พิมพ์ตัวหนาว่าทำหน้าที่ขยายประธาน, ขยายกริยา และขยายกรรม

1. เขาได้คะแนนน้อยเพราะเขาไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ
2. ท่านที่มาประชุมโปรดร่วมลงคะแนน
3. เขาชี้แจงเช่นนี้เพื่อแสดงความบริสุทธิ์
4. บ้านทรุดโทรมตั้งอยู่ริมคลอง
5. เขาทำให้ฉันกล้าเผชิญกับความจริง
6. หมาที่ถูกรถชนตายแล้ว
7. เงินเบี้ยเลี้ยงของนักเรียนเล่นดนตรีออกแล้ว
8. เราขอบคุณชวานาที่ปลุกข้าวให้กิน
9. เขาทำบุญโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน
10. หนังสือหายากเล่มนี้เป็นของฉัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เฉลยแบบฝึกทักษะที่ 2

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์โดยวิจารณ์ภาพที่ระบุให้

<http://www.thaigoodview.com/files/u100185/29.jpg>

จากภาพเป็นการละเล่น ชักกะเย่อ ตีวงล้อ ซี่มาส่งเมือง

แนวการตอบ

แนวคิดเพื่อเสนอเกี่ยวกับการละเล่นของเด็กไทยเพื่อให้ผู้รู้จักการละเล่นของเด็กไทยซึ่งเป็นการละเล่นที่ต้องเล่นเป็นหมู่คณะ เป็นการฝึกเด็กให้ปฏิบัติตนในการอยู่ร่วมกันกับผู้อื่นตามกฎกติกา ผ่านการละเล่นที่สนุกสนานทำให้เด็กออกกำลังกายและเป็นการอนุรักษ์ภูมิปัญญาและวัฒนธรรมของชาติ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์โดยวิจารณ์ภาพที่ระบุให้

แนวคำตอบ

เสือข้ามห้วยหมู่ ผู้เล่นแบ่งเป็น 2 ฝ่ายเท่าๆ กัน ไม่จำกัดจำนวน วิธีเล่นเหมือนกับเสือข้ามห้วยเดี่ยว แต่ผู้ที่เป็นห้วยเพิ่มขึ้น นั่งเรียงกันไป โดยเว้นระยะห่างพอสมควร ผู้ที่เป็นเสือ ต้องกระโดดข้ามให้พ้นหมดทุกห้วย ถ้าตายที่ห้วยใด ห้วยหนึ่ง ผู้เล่นเป็นเสือทุกคนจะต้องตายหมด กลายมาเป็นห้วยแทนสลับกัน

การเล่นชนิดนี้ผู้เป็นเสือ ได้ฝึกความสังเกตและความสามารถในการกระโดดสูง และสำหรับผู้ที่เป็นห้วยได้บริหารส่วนแขนและขาตามท่าต่างๆ อีกทั้งยังฝึกความอดทน เช่น ขี่ม้าส่งเมือง ผู้แพ้จะต้องถูกขี่หลังไปไหน ๆ ก็ได้ บางคนตัวเล็กถูกคนตัวใหญ่ขี่ก็ต้องยอม ถ้าไม่ทนก็เล่นกันไม่ได้ หรือเสือข้ามห้วย คนเป็น “ห้วย” ต้องอดทนท่าท่าหลายอย่างให้ผู้เป็น “เสือ” ข้าม บางครั้งต้องเป็น “ห้วย” อยู่นาน เพราะไม่มีเสือตัวใดตาย หรือหา “เสือ” ข้ามได้หมด “ห้วย” ก็ถูกลงโทษ ถูก “เสือ” ห้ามไปตั้งแล้ววิ่งหนี “ห้วย”

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนแสดงความคิดเห็นเชิงสร้างสรรค์โดยวิจารณ์ภาพที่ระบุให้

<http://student.swu.ac.th/sc511010362/workhome/images/mon.jpg>

แนวคำตอบ

"มออยู่ซ่อนผ้า...ตุ๊กตาอยู่ข้างหลัง ใครเปลือยไม่คอยระวัง ตุ๊กตาอยู่ข้างหลังระวังจะถูกตี..."

"มออยู่ซ่อนผ้า" นั้นจะเป็นเพียงบทร้องประกอบการละเล่นของเด็กเท่านั้น หรือผ้าที่ว่านั้นคือผ้าชิ้นเล็กๆ ที่เด็กๆ นำมามัดเป็นรูปตุ๊กตาสำหรับวิ่งไล่ตีกันเพื่อความสุขสนุกสนานเท่านั้น หรือว่าแท้ที่จริงแล้ว สิ่งที่มีมออยู่ซ่อนเอาไว้ในท่อนั้น คือ ศิลปะวิทยาการที่ขบถ

เมื่อพิเคราะห์ดูจารีตประเพณี กฎข้อห้าม ข้อปฏิบัติต่างๆ ต่อผีแล้ว พบว่ามีแต่ข้อดีที่เตือนสติและให้แง่คิด เป็นครรลองดำเนินชีวิตแก่ลูกหลาน โดยเฉพาะในสังคมสมัยที่ยังไม่มีกฎหมายบังคับใช้ บางครั้งอ้าบาปบุญคุณโทษผู้คนจะกลัวเกรงกันน้อย หากยกเรื่องผีมาชูก่ก็จะได้ผลดีกว่า อย่างเช่น การห้ามคนนอกผีเข้าเรือนชั้นในนั้นก็เห็นได้ชัดเรื่องของความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ที่สำคัญป้องกันปัญหาเรื่องชู้สาว กรณีการห้ามจัดงานเจียบๆ และห้ามจัดงานกินปีละครั้งนั้น ยิ่งเห็นได้ชัดว่าเป็นการเน้นส่งเสริมความสัมพันธ์ภายในครอบครัว เพราะกฎที่ห้ามจัดงานเจียบๆ นั้น คือต้องบอกแขกหรือให้มาร่วมงานโดยไม่ปิดบัง ญาติพี่น้องต้องมาให้ครบทั้งตระกูล ให้ญาติพี่น้องใส่ใจติดตามข่าวสารซึ่งกันและกัน นอกจากญาติพี่น้องได้พบปะสังสรรค์ได้ถามสารทุกข์สุกดิบกันแล้ว ยังเป็นการประหยัหากจัดงานเหมือนกันก็จัดร่วมกันได้ ญาติพี่น้องได้มาร่วมงานกันถ้วนหน้า ลูกหลานได้รู้จักกัน ไม่บาดหมางกันและไม่แต่งงานกันเองภายในตระกูล ซึ่งคนมอผู้นั้นถือมากในเรื่องเหล่านี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เฉลยแบบฝึกทักษะที่ 7

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนบรรยายข้อความโฆษณาจากภาพที่ระบุโดยใช้คำที่เร้าความสนใจ สะดุดตาน่าอ่าน มีการใช้ภาษาที่แสดงถึงความคิดสร้างสรรค์

<http://i14.photobucket.com/albums/a324/cokethai1/Coke%20Sign/DSCF0059-1.jpg>

แนวคำตอบ

ถ้าพูดถึงเครื่องดื่มที่มีรสหวานดื่มและถูกอนามัยแล้ว ต้องหมายถึง โคคา-โคลา ที่อร่อย

ขณะที่คุณสนุกสนานอยู่กับการพักผ่อนและตากอากาศบนหาดทรายนั้น ท่านจะรู้สึกสนุกยิ่งขึ้น ถ้าท่านดื่มโคคา-โคลา ที่อร่อย

ท่านไม่ต้องสงสัยเลยว่าโคคา-โคลาที่มีรสหวานดื่ม บริสุทธิ์ และถูกอนามัยดูแสงอาทิตย์นั้นไปด้วยกันได้กับการพักผ่อนหย่อนใจกลางแจ้งที่ถูกอนามัย ท่านได้ดื่มแล้วหรือยัง

ดื่มโคคา-โคลา เพื่อความสดชื่น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เฉลยแบบฝึกทักษะที่ 8

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนพิจารณาคำสันธานจากข้อความที่พิมพ์ตัวหนาโดยนำคำที่กำหนดให้ระบุให้ถูกต้อง

1. เชื่อมความคล้ายตามกัน
2. เชื่อมความขัดแย้งกัน
3. เชื่อมความเป็นเหตุเป็นผลกัน
4. เชื่อมความเลือกเอาอย่างใดอย่างหนึ่ง

1.**3**... เพราะเขายายน้ำไม่เป็นจึงตัดสินใจไม่ไปเที่ยวเกาะพีพีกับเพื่อนๆ
2.**4**... สมชายกับสมศักดิ์ คุณชอบรับประทานอะไร
3.**1**... พกษาและวัลลภเป็นโรคอีสุกอีใสจึงต้องลาหยุดโรงเรียน 1 สัปดาห์
4.**4**... คุณจะไปจองตั๋วรถไฟเองหรือจะให้ทางบริษัทจองให้คะ
5.**2**... คุณแม่อยากให้พี่เชษฐเรียนแพทย์ แต่พี่เชษฐชอบเรียนนวดแผนโบราณ
6.**1**... พอพวกเราบ่นถึงที่คนหนึ่ง หล่อนก็เดินเข้ามาพอดีทีเดียว
7.**3**... ด้วยเหตุว่าเขาไม่พอใจในตัวประกายดาว เขาจึงไม่ให้พวกเราเข้าร่วมหรือออกความเห็นใด ๆ ในเรื่องกีฬา
8.**2**... มั่นนันทชอบเป่ากบส่วนน้องสาวคนที่สองชอบกระโดดยาง
9.**1**... โศกก็ดี สุกรก็ดี แมวก็ดี ล้วนเป็นสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมทั้งสิ้น
10.**4**... โปรดปฏิบัติตามกฎของโรงเรียนอย่างเคร่งครัดมิฉะนั้นจะถูกไล่ออก

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเติมคำลงในช่องว่างโดยระบุลักษณะของประโยคให้ถูกต้อง (ประโยคความรวม, ประโยคความเดียว, ประโยคความซ้อน)

1. ประโยคความเดียว	2. ประโยคความเดียว
3. ประโยคความรวม	4. ประโยคความรวม
5. ประโยคความเดียว	6. ประโยคความรวม
7. ประโยคความรวม	8. ประโยคความซ้อน
9. ประโยคความซ้อน	10. ประโยคความซ้อน
1. ประโยคความซ้อน	12. ประโยคความรวม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนระบุหน้าที่ของคำในแต่ละประโยคที่กำหนดให้จากข้อ 1-5 ลงในตารางให้ถูกต้องที่สุด

ตัวอย่าง นักเรียนหลายคนแต่งบทร้อยกรองประเภทฉันทได้ดีมาก

1. นักเรียนชายจับนกตัวนั้นเบาๆ
2. ตำรวจจับผู้ร้ายที่ตลาด
3. เราควรเลือกเครื่องใช้ไฟฟ้าที่มีขนาดพอเหมาะ
4. การผลิตไฟฟ้าต้องใช้พลังน้ำ
5. หมู่บ้านเล็กๆ อันเงียบสงบอบอวลด้วยมิตรภาพ

ภาคประธาน			ภาคแสดง			
ประธาน		ขยายประธาน	กริยา	ขยายกริยา	กรรม	ขยายกรรม
ตัวอย่าง	นักเรียน	หลายคน	แต่งบทกลอน	ได้ดีมาก	บทร้อยกรอง	ประเภทฉันท
1	นักเรียน	ชาย	จับ	เบาๆ	นก	ตัวนั้น
2	ตำรวจ	-	จับ	ที่ตลาด	ผู้ร้าย	-
3	เรา	-	ควรเลือกซื้อ	-	เครื่องใช้ไฟฟ้า	ขนาดที่พอเหมาะ
4	การผลิต	ไฟฟ้า	ต้องใช้	-	พลังน้ำ	-
5	หมู่บ้าน	เล็กๆ อันเงียบสงบ	อบอวล	ด้วยมิตรภาพ	-	-

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 4 ให้นักเรียนระบุหน้าที่ของ วลี หรือ ประโยค ต่อไปนี้ให้ถูกต้อง

ตัวอย่างเช่น ไทบรรจูปลาซ่า เป็นประโยค

1. รัฐบาลมีนโยบายส่งเสริมการลงทุน **ประโยค**
2. นิคมอุตสาหกรรม **วลี**
3. สุขภาพอนามัยของผู้บริโภค **วลี**
4. ผลิตภัณฑ์ไม่ควรใช้วัสดุก่อให้เกิดพิษ **ประโยค**
5. มนุษย์เป็นทรัพยากรที่สำคัญ **ประโยค**
6. การสงวนทรัพยากรธรรมชาติ **วลี**
7. ชาวสวนเก็บพีชผล **ประโยค**
8. ภาชนะจำพวกแก้ว **วลี**
9. ฉันทชอบอากาศชายทะเล **ประโยค**
10. เกษตรกรใช้ยาฆ่าแมลง **ประโยค**

ตอนที่ 5 ให้นักเรียนเลือกคำสันธานหรือคำเชื่อมที่กำหนดให้ดังต่อไปนี้เติมลงในช่องว่าง

และ แต่ ทั้ง...และ เพราะ ดุจ ฉะนั้น...จึง ไม่...ก็ จึง

ตัวอย่างเช่น กฤตวัฒน์ชอบกินทับทิมแต่อนันตชัยชอบกินลูกพลับ

1. สุธิดาชอบอ่านหนังสือ.....**แต่**.....พีชระชอบดูโทรทัศน์
2. อัมพิกามาโรงเรียนไม่ได้.....**เพราะ**.....เธอเป็นไข้หวัด
3. เราต้องรักษาความดี.....**ดุจ**.....เกลือกรักษาความเค็ม
4. พนิดาไม่ชอบ.....**ทั้ง**.....สีม่วง.....**และ**.....สีเขียว
5.**ไม่**.....รัชชัย.....**ก็**.....ธนกรที่ทำแจกันแตก
6. ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ชอบฟังนิทานของลุงท้วม **ทั้ง.....และ**
7. แม้เขาจะไม่ร่ำรวย เขาก็ทำบุญอยู่เสมอ **แม้.....ก็**
8. ชัยรัตน์หวังผลกำไรจากการค้าขายแต่แล้วชัยรัตน์ก็ขาดทุน **แต่....ก็**
9. สมัญญาต้องไปหัดตีฉิ่ง มีฉะนั้นทางโรงเรียนจะไม่ให้เรียนฟรี **ฉะนั้น...จึง**
10. สุวรินทร์ตกลงใจจะไปสมุยหรือเกาะพีพี **หรือ**

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 6 ให้นักเรียนหาความหมายของคำต่อไปนี้จากตารางให้ถูกต้อง

ใ	ส	อ	ส	า	ร	ที่	อ	น้ำ	ชี้
ท	า	ย	ผี	ด	ช	อ	บ	า	า
ญ	ช	บ	ชิ	บ	า	ง	อู่	บ้	ว
โ	ด	ง	ด้	ง	ล	ไ	น	า	ป
ต	ว	อ	ก	ร	า	ส	ร	น	ล
า	ด้	ม	ร	า	เ	พ	อ	เ	า
ก	อ	แ	ะ	น	ป	ศ	บ	รี	ม้
ล	นี้	ง	ท	ป	า	ก	ค	อ	ง
ม	เ	ม	ง	ล	ก	า	อ	น	ค
ก	ก	ชี้	ง	า	ก	ช	บ	อ	ด

แนวตั้ง

1. คำซ้อนที่มีความหมายเหมือนกัน
2. คำซ้อนที่มีความหมายเป็นพวกเดียวกัน
3. คำที่มีความหมายเกี่ยวข้องกัน
4. คำที่มีความหมายเป็นพวกเดียวกัน
5. คำที่มีความหมายคงเดิมตามความหมายของคำที่นำมาซ้อน

แนวนอน

6. คำที่มีความหมายตรงกันข้าม
7. คำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันแต่เสียงสระเดียวกันนำมาซ้อนกัน
8. คำที่มีความหมายใหม่ความหมายแคบลงที่เน้นคำใดคำหนึ่งซึ่งจะเป็นคำหน้าหรือคำหลังก็ได้
9. คำที่มีความหมายเหมือนกัน
10. คำที่มีพยัญชนะต้นเหมือนกันแต่เสียงสระเดียวกันนำมาซ้อนกัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 7 ให้นักเรียนระบุหน้าที่ของข้อความที่พิมพ์ตัวหนาว่าทำหน้าที่ขยายประธาน, ขยายกริยา และขยายกรรม

1. เขาได้คะแนนน้อยเพราะ**เขาไม่ตั้งใจเรียนหนังสือ** ขยายส่วนขยาย
2. ท่าน**ที่มาประชุม**โปรดร่วมลงคะแนน ขยายประธาน
3. เขาชี้แจงเช่นนี้**เพื่อแสดงความบริสุทธิ์** ขยายกริยา
4. **บ้านทรุดโทรม**ตั้งอยู่ริมคลอง ขยายประธาน
5. เขาทำให้**ฉันกล้าเผชิญกับความจริง** ขยายกรรม
6. **หมาที่ถูกรถชน**ตายแล้ว ขยายประธาน
7. เงินเบี้ยเลี้ยงของ**นักเรียนเล่นดนตรี**ออกแล้ว ขยายประธาน
8. เราขอบคุณชานา**ที่ปลูกข้าวให้กิน** ขยายกรรม
9. เขาทำบุญโดยไม่**หวังสิ่งตอบแทน** ขยายกริยา
10. **หนังสือหายากเล่มนี้**เป็นของฉัน ขยายประธาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. 2551. **รายวิชาพื้นฐานภาษาไทยหลักภาษาและการใช้ภาษาเพื่อ
การสื่อสารชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5.** กรุงเทพฯ : สำนักวิชาการและมาตรฐานการศึกษา.
- กิตติชัย พินโนและคณะ. 2554. **ภาษากับการสื่อสาร.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษา
ตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชัมัยพร เหมะรัชตะ. 2555. **การค้นคว้าและการเขียนรายงาน.** พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ฐะปะนีย์ นาคทรพรพ. 2549. **การสอนภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ :
เมธีทปส์.
- ถวัลย์ มาตจรัส. 2550. **นวัตกรรมการศึกษาชุดแบบฝึกหัด-แบบฝึกเสริมทักษะ.** พิมพ์ครั้งที่ 2.
กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมและพัฒนาก่อนการเขียนแห่งประเทศไทย (สพกท).
- ปราณี สุรสิทธิ์. 2549. **การเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์.** กรุงเทพฯ : แสงดาว.
- วรรณิ โสมประยูร. 2553. **เทคนิคการสอนภาษาไทย.** กรุงเทพฯ : ดอกหญ้าวิชาการ.
- สมศักดิ์ ภูวิภาดาวรรณ. 2553. **หลักการสอนเพื่อพัฒนาผู้เรียนและการประเมินตามสภาพจริง.**
กรุงเทพฯ : ดวงกลม.
- อารี พันธุ์มณี. 2557. **ฝึกให้คิดเป็น คิดให้สร้างสรรค์.** พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ไยใหม่.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. 2552. **กิจกรรมการเขียนสร้างสรรค์ในชั้นประถมศึกษา.** พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ :
สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินคุณภาพแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์
สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**

คำชี้แจง

1. แบบประเมินนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ โดยผู้ทรงคุณวุฒิประเมินในประเด็นเกี่ยวกับเนื้อหาสาระ ภาษา รูปแบบ ความคิดสร้างสรรค์ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การพิมพ์และการจัดทำรูปเล่ม และประโยชน์ต่อนักเรียน

2. โปรดแสดงความคิดเห็นของท่าน โดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับคุณภาพซึ่งกำหนดระดับคะแนนคุณภาพ 5 ระดับ ดังนี้

- คะแนน 5 หมายถึง แบบฝึกทักษะมีคุณภาพตามรายการที่ระบุอยู่ในระดับดีมาก
- คะแนน 4 หมายถึง แบบฝึกทักษะมีคุณภาพตามรายการที่ระบุอยู่ในระดับดี
- คะแนน 3 หมายถึง แบบฝึกทักษะมีคุณภาพตามรายการที่ระบุอยู่ในระดับพอใช้
- คะแนน 2 หมายถึง แบบฝึกทักษะมีคุณภาพตามรายการที่ระบุอยู่ในระดับต้องปรับปรุงคุณภาพ
- คะแนน 1 หมายถึง แบบฝึกทักษะมีคุณภาพตามรายการที่ระบุอยู่ในระดับไม่มีคุณภาพ

ลำดับ	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
		5	4	3	2	1
ด้านเนื้อหาสาระ						
1.	ความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์การเรียนรู้					
2.	ความถูกต้องของเนื้อหา					
3.	ความต่อเนื่องของเนื้อหาที่ใช้ในแบบฝึกทักษะ					
4.	ความเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละแบบฝึกทักษะ					
ด้านภาษา						
6.	ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับนักเรียน					
7.	สำนวนภาษาที่ใช้เหมาะสมกับนักเรียน					
8.	ภาษาที่ใช้มีความถูกต้องและเข้าใจง่าย					
ด้านรูปแบบ						
9.	รูปแบบการนำเสนอเหมาะสม					
10.	การลำดับหัวข้อเรื่องมีความถูกต้องและชัดเจน					
11.	การเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก					
12.	มีพัฒนารูปแบบที่น่าสนใจและทันสมัย					
ด้านความคิดสร้างสรรค์						
13.	มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์					

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนลิขสิทธิ์การเขียนเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ลำดับ	รายการประเมิน	ระดับคุณภาพ				
		5	4	3	2	1
14.	มีแนวคิดเดิมจากจินตนาการของตนเองเพื่อแสดงถึงความคิดสร้างสรรค์					
15.	นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามความคิดของตนเองอย่างอิสระ					
ด้านการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้						
16.	มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์					
17.	ประเมินผลจากการฝึกทักษะที่เหมาะสม					
18.	มีความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก					
ด้านการพิมพ์และการจัดทำรูปเล่ม						
19.	จัดรูปเล่มของแบบฝึกทักษะมีขนาดเหมาะสมและมีสีสันสวยงาม					
20.	จัดพิมพ์ได้ถูกต้องตามหลักการสร้างแบบฝึกทักษะ					
21.	ความเหมาะสมของภาพประกอบมีความน่าสนใจ					
22.	การจัดเรียงเอกสารมีความถูกต้องชัดเจน					
ด้านประโยชน์ต่อนักเรียน						
23.	การใช้แบบฝึกทักษะช่วยให้บทเรียนมีความน่าสนใจขึ้น					
24.	เนื้อหาในแบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริง					
25.	การใช้แบบฝึกทักษะนี้ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์					
26.	นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง จากกระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์					
รวม						

ข้อเสนอแนะ.....

ลงชื่อ.....ผู้ทรงคุณวุฒิ

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบทดสอบก่อนเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์
รายวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
จำนวน 5 ข้อ เวลา 60 นาที

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 5 ข้อ ใช้เวลาในการทำ 60 นาที ประกอบด้วย
 - 1.1 ตอนที่ 1 : ให้นักเรียนแก้ไขภาษาพูดในประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย (ความคิดคล่องแคล่ว) คะแนนเต็ม 2.5 คะแนน
 - 1.2 ตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเขียนคำเชื่อมประโยคกับประโยค หรือคำกั้บกลุ่มคำ เพื่อแสดงถึงกระบวนการคิด (ความคิดคล่องแคล่ว) คะแนนเต็ม 3.5 คะแนน
 - 1.3 ตอนที่ 3 : ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่กำหนดโดยให้ความหมายตรงกับภาพเป็นกระบวนการคิดและสามารถแตกความคิดเดิมไปสู่ความคิดใหม่ (ความคิดริเริ่ม) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
 - 1.4 ตอนที่ 4 : ให้นักเรียนเขียนเรียงความที่มีคุณความดีด้านคุณธรรม จริยธรรมเพื่อแสดงถึงกระบวนการคิดโดยใช้กลวิธีการเขียนเรียงความที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่อง (ความคิดยืดหยุ่น) คะแนนเต็ม 10 คะแนน
 - 1.5 ตอนที่ 5 : ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดต่อไปนี้ตามแนวคิดของตนเองเพื่อแสดงถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พร้อมตั้งชื่อเรื่อง (ความคิดละเอียดลออ) คะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. ข้อสอบแต่ละตอนให้นักเรียนเขียนตอบลงในกระดาษคำตอบให้ได้คำตอบมากที่สุด
3. นักเรียนต้องทำให้ครบทุกข้อ ถ้าข้อใดเขียนตอบยังไม่ได้ ให้นักเรียนเว้นไว้และข้ามไปทำข้ออื่นก่อน แล้วย้อนกลับมาทำต่อ
4. นักเรียนไม่ต้องกังวลว่าคำตอบของนักเรียนจะผิด (ยกเว้นถ้าเขียนสะกดผิดนักเรียนจะไม่ได้คะแนน) เพราะแบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนคิดและเขียนตอบออกมาให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ภายในเวลาที่กำหนดให้ และคิดหาคำตอบที่แปลกใหม่เป็นคำตอบที่หลากหลายแง่มุมโดย ไม่ซ้ำกับคนอื่น นักเรียนจึงจะได้รับคะแนนรวมมากที่สุด
5. ก่อนทำแบบทดสอบฉบับนี้ให้นักเรียนเขียนชื่อ เลขที่ ชั้น ลงในกระดาษคำตอบให้เรียบร้อยก่อนแล้วจึงจะลงมือทำแบบทดสอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนแก้ไขภาษาพูดในประโยคต่อไปนี้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย

1. ต่อให้แดดแรงแค่ไหน สมชายไม่หวั่นอยู่เล่น ท้องร้องก็มีขนมหลายร้านให้ซื้อกิน กินไปเล่นไป ล้อล้าเป็นที่สุด

.....

2. เห็นสีชมพู Schoking ขนาดนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าแล็ปท็อปสีสดของ HP เครื่องนี้ต้องออกแบบมาเพื่อเรียกศตางค์จากกระเป๋าลูกค้าผู้หญิงแน่ๆ

.....

3. เตรียมตัวให้พร้อมฮาและมันส์สนุกสุดเหวี่ยงกับ Concert & Talk Show เต็มรูปแบบครั้งแรกของโน้ส เดี่ยว

.....

4. สมหญิงมีรุ่นพี่คนหนึ่งเขานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตทั้งวัน ขนาดไม่ยอมเสียเวลากินข้าวปลาเลย เอาไวตามิลค์มาวางไว้ข้าง Notebook หิวเมื่อไหร่ก็ยกมาดื่ม เล่นทั้งวันทั้งคืน บางวันไม่ยอมไปเรียนที่โรงเรียน จนจู่ๆ ตาเขามองไม่เห็นขึ้นมาเฉยๆ หมอบอกว่าถ้าขึ้นยังเล่นแบบเดิมอีกต่อไปอาจตาบอด

.....

5. คอลัมน์นี้เปิดโอกาสให้น้องๆ ได้สวมวิญญาณ stylist กันเต็มที่ กติกาแสนง่าย แค่นำเสื้อผ้าที่เรากำหนดไว้ไป Mix & Match โดยไม่จำกัด Idea & Technic หาก Create ได้แล้วก็ถ่ายทอดความคิดนั้นให้เราเข้าใจมากที่สุด

.....

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนคำเชื่อมประโยคกับประโยค หรือคำกับกลุ่มคำเพื่อแสดงถึงกระบวนการคิด

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่กำหนดโดยให้ความหมายตรงกับภาพ เป็นกระบวนการคิดและสามารถแตกความคิดเดิมไปสู่ความคิดใหม่

1		<p>ดอกทานตะวันสีเหลืองทองอร่าม ฉันชอบดอกทานตะวันเพราะสีสวยและดอกใหญ่ น้ำมันพืชที่กลั่นจากดอกทานตะวันมีประโยชน์มาก ฯลฯ</p> <p>http://travel.kapook.com/view61165.html</p>
2		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://guru.sanook.com/8649/</p>
3		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://bkkseek.com/the-frog-and-the-ox/</p>
4		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>www.พันหลัง.net/category/พันหลัง-สงกรานต์/</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://pirun.ku.ac.th/~b5410302206/Page3.html</p>
6		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://old.m-culture.go.th/wallpaper-all.php?m_id=8</p>
7		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://i.ytimg.com/vi/MwdNrXILS2Q/hqdefault.jpg</p>
8		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://f.ptcdn.info/697/017/000/1397181915-6-o.jpg</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

แบบทดสอบหลังเรียน

แบบทดสอบวัดความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์
รายวิชาภาษาไทยสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5
จำนวน 5 ข้อ เวลา 60 นาที

คำชี้แจง

1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 5 ข้อ ใช้เวลาในการทำ 60 นาที ประกอบด้วย
 - 1.1 ตอนที่ 1 : ให้นักเรียนแก้ไขภาษาพูดในประโยคต่อไปนี้ให้เป็นภาษาเขียนที่ สละสลวย (ความคิดคล่องแคล่ว) คะแนนเต็ม 2.5 คะแนน
 - 1.2 ตอนที่ 2 : ให้นักเรียนเขียนคำเชื่อมประโยคกับประโยค หรือคำกั้บกลุ่มคำ เพื่อ แสดงถึงกระบวนการคิด (ความคิดคล่องแคล่ว) คะแนนเต็ม 3.5 คะแนน
 - 1.3 ตอนที่ 3 : ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่กำหนดโดยให้ความหมายตรงกับภาพ เป็นกระบวนการคิดและสามารถแตกความคิดเดิมไปสู่ความคิดใหม่ (ความคิดริเริ่ม) คะแนนเต็ม 4 คะแนน
 - 1.4 ตอนที่ 4 : ให้นักเรียนเขียนเรียงความที่มีคุณความดีด้านคุณธรรม จริยธรรมเพื่อ แสดงถึงกระบวนการคิดโดยใช้กลวิธีการเขียนเรียงความที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่อง (ความคิด ยืดหยุ่น) คะแนนเต็ม 10 คะแนน
 - 1.5 ตอนที่ 5 : ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดต่อไปนี้ตามแนวคิดของตนเองเพื่อ แสดงถึงการเขียนเชิงสร้างสรรค์ พร้อมตั้งชื่อเรื่อง (ความคิดละเอียดลออ) คะแนนเต็ม 10 คะแนน
2. ข้อสอบแต่ละตอนให้นักเรียนเขียนตอบลงในกระดาษคำตอบให้ได้คำตอบมากที่สุด
3. นักเรียนต้องทำให้ครบทุกข้อ ถ้าข้อใดเขียนตอบยังไม่ได้ ให้นักเรียนเว้นไว้และข้ามไปทำ ข้ออื่นก่อน แล้วย้อนกลับมาทำต่อ
4. นักเรียนไม่ต้องกังวลว่าคำตอบของนักเรียนจะผิด (ยกเว้นถ้าเขียนสะกดผิดนักเรียนจะ ไม่ได้คะแนน) เพราะแบบทดสอบฉบับนี้ต้องการให้นักเรียนคิดและเขียนตอบออกมาให้มากที่สุดเท่าที่ จะทำได้ภายในเวลาที่กำหนดให้ และคิดหาคำตอบที่แปลกใหม่เป็นคำตอบที่หลากหลายแง่มุมโดย ไม่ ซ้ำกับคนอื่น นักเรียนจึงจะได้รับคะแนนรวมมากที่สุด
5. ก่อนทำแบบทดสอบฉบับนี้ให้นักเรียนเขียนชื่อ เลขที่ ชั้น ลงในกระดาษคำตอบให้ เรียบร้อยก่อนแล้วจึงจะลงมือทำแบบทดสอบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้น.....

ตอนที่ 1 ให้นักเรียนแก้ไขภาษาพูดในประโยคต่อไปนี้ให้เป็นภาษาเขียนที่สละสลวย

1. ต่อให้แดดแรงแค่ไหน สมชายไม่หวั่นอยู่เล่น ท้องร้องก็มีขนมหลายร้านให้ซื้อกิน กินไปเล่นไป ล้อล้าเป็นที่สุด

.....

2. เห็นสีชมพู Schoking ขนาดนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าแล็ปท็อปสีสดของ HP เครื่องนี้ต้องออกแบบมาเพื่อเรียกศตางค์จากกระเป๋าลูกค้าผู้หญิงแน่ๆ

.....

3. เตรียมตัวให้พร้อมฮาและมันส์สนุกสุดเหวี่ยงกับ Concert & Talk Show เต็มรูปแบบครั้งแรกของโน้ส เดี่ยว

.....

4. สมหญิงมีรุ่นพี่คนหนึ่งเขานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตทั้งวัน ขนาดไม่ยอมเสียเวลากินข้าวปลาเลย เอาไวตามิลค์มาวางไว้ข้าง Notebook หิวเมื่อไหร่ก็ยกมาดื่ม เล่นทั้งวันทั้งคืน บางวันไม่ยอมไปเรียนที่โรงเรียน จนลู่ๆ ตาเขามองไม่เห็นขึ้นมาเฉยๆ หมอบอกว่าถ้าขึ้นยังเล่นแบบเดิมอีกต่อไปอาจตาบอด

.....

5. คอลัมน์นี้เปิดโอกาสให้น้องๆ ได้สวมวิญญาณ stylist กันเต็มที่ กติกาแสนง่าย แค่นำเสื้อผ้าที่เรากำหนดไว้ไป Mix & Match โดยไม่จำกัด Idea & Technic หาก Create ได้แล้วก็ถ่ายทอดความคิดนั้นให้เราเข้าใจมากที่สุด

.....

ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนคำเชื่อมประโยคกับประโยค หรือคำกับกลุ่มคำเพื่อแสดงถึงกระบวนการคิด

.....

.....

.....

.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 3 ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่กำหนดโดยให้ความหมายตรงกับภาพ เป็นกระบวนการคิดและสามารถแตกความคิดเดิมไปสู่ความคิดใหม่

1		<p>ดอกทานตะวันสีเหลืองทองอร่าม ฉันชอบดอกทานตะวันเพราะสีสวยและดอกใหญ่ น้ำมันพืชที่กลั่นจากดอกทานตะวันมีประโยชน์มาก ฯลฯ</p> <p>http://travel.kapook.com/view61165.html</p>
2		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://guru.sanook.com/8649/</p>
3		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://bkkseek.com/the-frog-and-the-ox/</p>
4		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>www.พันหลัง.net/category/พันหลัง-สงกรานต์/</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://pirun.ku.ac.th/~b5410302206/Page3.html</p>
6		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://old.m-culture.go.th/wallpaper-all.php?m_id=8</p>
7		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://i.ytimg.com/vi/MwdNrXILS2Q/hqdefault.jpg</p>
8		<p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>.....</p> <p>http://f.ptcdn.info/697/017/000/1397181915-6-o.jpg</p>

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตอนที่ 5 ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดต่อไปนี้ตามแนวคิดของตนเอง เพื่อแสดงถึงการเขียน
เชิงสร้างสรรค์ พร้อมตั้งชื่อเรื่อง

<http://www.greenflyers.com/businesses/index.php?bid=11&action=environmen>

ชื่อเรื่อง.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เกณฑ์การพิจารณาให้คะแนนความสามารถทางการเขียนเรียงความ

ลำดับที่	เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน			รวม
		3	2	1	
1	การเสนอเนื้อหาสาระ แบ่งเป็น 1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับเรื่อง 1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา และความมีเอกภาพของเนื้อหา 1.3 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ และการใช้เหตุผลสนับสนุน ความคิดเห็น 1.4 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ด้านความคิดสร้างสรรค์				
2	การใช้ภาษา แบ่งเป็น 2.1 การเลือกใช้ถ้อยคำได้ตรงความหมาย 2.2 การเรียงคำเข้าประโยค การใช้กลุ่มคำและประโยค กะทัดรัดได้ใจความ 2.3 การเขียนสะกดถูกต้อง การเขียนไม่ผิดคำหรือแยกคำ				
3	รูปแบบการเขียน แบ่งเป็น 3.1 การเขียนที่มีส่วนค่านำ เนื้อเรื่อง และสรุป 3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า				
4	ส่วนประกอบการเขียน แบ่งเป็น 4.1 ความสมบูรณ์ของการเขียน รวมถึงการอ้างอิงต่างๆ เช่น สำนักาน สุภาชิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่างๆ เป็นต้น				
	รวม				

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
 ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายละเอียดของการให้คะแนน

1. การเสนอเนื้อเรื่อง แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

1.1 การเขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

3 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องอย่างชัดเจน

2 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาได้สอดคล้องกับชื่อเรื่องเป็นบางตอนแต่อีกบางตอนจะเขียนออกนอกเรื่องหรือนอกประเด็น

1 คะแนน เมื่อ เขียนเนื้อหาไม่สอดคล้องกับชื่อเรื่อง

1.2 การเรียบเรียงเนื้อหา และควมมีเอกภาพของเนื้อหา

3 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับต่อเนื่องสัมพันธ์กันตลอดตั้งแต่การเปิดเรื่องการดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง รวมถึงเนื้อหาของงานเขียนเรียงความตลอดทั้งเรื่องมีใจความสำคัญเพียงอย่างเดียว

2 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาเป็นลำดับขึ้นต่อเนื่องกันเพียงบางตอนแต่บางตอนยังเขียนสับสน หรือววน เนื้อหาของงานเขียนเรียงความมีใจความสำคัญมากกว่า 1 อย่าง

1 คะแนน เมื่อ เรียบเรียงเนื้อหาขาดความต่อเนื่องกันในแต่ละตอนหรือเขียน สับสน หรือววนตลอดทั้งเรื่องเนื้อหาของงานเขียนขาดเอกภาพจนผู้อ่านไม่สามารถจับใจความสำคัญได้

1.3 การเน้นข้อคิดที่สำคัญ และการใช้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น

3 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของเรียงความมีการเน้นข้อคิดที่สำคัญให้เห็นอย่างเด่นชัดมีการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นอย่างถูกต้อง

2 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของเรียงความที่ข้อคิดสำคัญไม่ปรากฏเด่นชัดเนื่องจากกล่าวถึงส่วนที่เป็นพลความมากเท่ากับส่วนที่เป็นข้อคิดสำคัญมีการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็นอย่างถูกต้อง และหนักแน่นเป็นบางตอนแต่บางตอนยังให้เหตุผลไม่หนักแน่นเพียงพอ

1 คะแนน เมื่อ เนื้อหาของงานเขียนเรียงความไม่มีการเน้นข้อคิดที่สำคัญขาดการให้เหตุผลสนับสนุนความคิดเห็น

1.4 การเสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่ และมีการเสนอด้านความคิดสร้างสรรค์

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาที่แปลกใหม่งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดสร้างสรรค์ตลอดทั้งเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาบางตอนมีความแปลกใหม่แต่บางตอนเป็นลักษณะความคิดเดิมซ้ำๆ งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดเชิงสร้างสรรค์เป็นบางตอน แต่บางตอนไม่สร้างสรรค์

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เสนอเนื้อหาไม่แปลกใหม่งานเขียนเรียงความที่เสนอความคิดที่ไม่สร้างสรรค์

2. การใช้ภาษา แต่ละส่วนพิจารณาดังนี้

2.1 การใช้ถ้อยคำ

3 คะแนน เมื่อ เลือกใช้ถ้อยคำได้ตรงความหมาย ใช้คำสุภาพ ไม่ใช้คำต่างประเทศ ใช้คำที่ไม่กำกวมมีความหมายชัดเจนเข้าใจง่าย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

2 คะแนน เมื่อ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่สุภาพ ใช้คำไม่สุภาพ ใช้คำที่เป็นภาษาต่างประเทศ ใช้คำที่กำกวมมีความหมายไม่ชัดเจนเข้าใจยาก 1 - 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ ใช้ถ้อยคำไม่ตรงความหมาย ใช้คำไม่สุภาพ ใช้คำภาษาต่างประเทศหรือใช้คำที่กำกวมมีความหมายไม่ชัดเจนเข้าใจยากตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

2.2 การเรียงคำเข้าประโยค การใช้กลุ่มคำและประโยค

3 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคได้ถูกต้องใช้กลุ่มคำและประโยคกะทัดรัดได้ใจความไม่กำกวมเหมาะสมกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ใช้กลุ่มคำ และประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะของเรื่องไม่เหมาะสมกับข้อความ กาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง 1 - 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เรียงคำเข้าประโยคไม่ถูกต้อง ใช้กลุ่มคำ และประโยคไม่กระชับรัดกุม มีลักษณะกำกวมไม่เหมาะสมกับข้อความกาลเทศะ และลักษณะของเรื่อง ตั้งแต่ 1 - 4 แห่งขึ้นไป

2.3 การเขียนสะกดการันต์ การเขียนไม่ฉีกคำ หรือแยกคำ

3 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ถูกต้องตามพจนานุกรมตลอดทั้งเรื่องไม่มีการเขียนฉีกคำหรือแยกคำเลยตลอดทั้งเรื่อง

2 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ผิด มีการเขียนฉีกคำ หรือแยกคำ 1 - 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เขียนสะกดการันต์ผิด มีการเขียนฉีกคำ หรือแยกคำ ตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

3. รูปแบบการเขียน แต่ละส่วนพิจารณา ดังนี้

3.1 มีส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปครบถ้วน

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่มีการเขียนส่วนคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุป

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่ไม่มีการเขียนส่วนคำนำ แต่มีเนื้อเรื่อง และมีสรุป หรือมีการเขียนส่วนของคำนำ มีเนื้อเรื่อง แต่ไม่มีสรุป

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่ไม่มีคำนำ และไม่มีสรุป

3.2 สัดส่วนของการย่อหน้า

3 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้าได้สัดส่วนเหมาะสมสัมพันธ์กัน

2 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้าไม่ได้สัดส่วน และไม่เหมาะสม 1 - 3 แห่ง

1 คะแนน เมื่อ เขียนย่อหน้าไม่ได้สัดส่วน และไม่เหมาะสมตั้งแต่ 4 แห่งขึ้นไป

4. ส่วนประกอบการเขียน แต่ละส่วนพิจารณา ดังนี้

4.1 ความสมบูรณ์ของการเขียน และการอ้างอิงต่างๆ เช่น ถิ่นานวน สุภาพชิต คำพังเพย คำคม ข้อคิด บทกวี หรือบทธรรมะต่างๆ

3 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความหรือประโยคครบถ้วน ไม่มีตกหล่น เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่างๆ ได้เหมาะกับเนื้อเรื่องมากที่สุด

2 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคตกหล่น 1 - 3 แห่ง เขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่างๆ ได้เหมาะกับเนื้อเรื่องได้บ้างและไม่พรั้าเพื่อจนเกินไป

1 คะแนน เมื่อ งานเขียนเรียงความที่เขียนคำ ข้อความ หรือประโยคตกหล่นตั้งแต่ 4 แห่ง เอกสารนี้ขึ้นไปเขียนเรียงความโดยมีการอ้างอิงต่างๆ ไม่เหมาะสมกับเนื้อเรื่องหรือไม่มีการอ้างอิงใดๆ ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

**แบบประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์
โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5**

คำชี้แจง

1. แบบประเมินชุดนี้ใช้เพื่อสอบถามความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิหลังจากประเมินความสอดคล้องของแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5

2. ผู้ทรงคุณวุฒิโปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับความสอดคล้องที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน แบบประเมินนี้เป็นแบบอันดับคุณภาพมาตรฐานประมาณค่า โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์
0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์
-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์

นิยาม	แบบทดสอบ	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1. ความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) หมายถึง ความสามารถของบุคคลในการคิดหาคำตอบได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็ว และมีคำตอบในปริมาณที่มากในเวลาจำกัด	1. ต่อให้แดดต่อให้แดดแรงแค่ไหน สมชายไม่หวั่นอยู่เล่น ท้องร้องก็มีขนมหลายร้านให้ซื้อกิน กินไปเล่นไปลืบล้าเป็นที่สุด
	2. เห็นสี่ชมพู Schoking ขนาดนี้ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเล็บที่อปสีสดของ HP เครื่องนี้ต้องออกแบบมาเพื่อเรียกสตางค์จากกระเป๋าลูกค้าผู้หญิงแน่ๆ
	3. เตรียมตัวให้พร้อมฮาและมันส์สนุกสุดเหวี่ยงกับ Concert & Talk Show เต็มรูปแบบครั้งแรกของไนส์ เดียว
	4. สมหญิงมีรุ่นพี่คนหนึ่งเขานั่งเล่นอินเทอร์เน็ตทั้งวัน ขนาดไม่ยอมเสียเวลากินข้าวปลาเลยเอาไวตามิลค์มาวางไว้ข้าง Notebook หิวเมื่อไหร่ก็ยกมาดื่มเล่นทั้งวันทั้งคืนบางวันไม่ยอมไปเรียนที่โรงเรียน จนจู่ๆ ตาเขามองไม่เห็นขึ้นมาเฉยๆ หมอบอกว่าถ้าชินยังเล่นแบบเดิมอีกต่อไปอาจตาบอด

นิยาม	แบบทดสอบ	ระดับความ สอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
	ตอนที่ 2 ให้นักเรียนเขียนคำเชื่อมประโยคกับประโยคหรือคำกับกลุ่มคำ เพื่อแสดงถึงกระบวนการคิด
2. ความคิดริเริ่ม (Originality) หมายถึง เป็นกระบวนการคิดและสามารถแตกความคิดจากเดิมไปสู่ความคิดแปลกใหม่ที่ไม่ซ้ำของเดิม	ตอนที่ 3 ให้นักเรียนแต่งประโยคจากภาพที่กำหนดโดยให้ความหมายตรงกับภาพสามารถใช้คำที่หลากหลายแสดงถึงกระบวนการคิด
3. ความคิดยืดหยุ่น (Flexibility) เป็นความสามารถในการคิดได้หลายประเภทและหลายทิศทางหรือความคุ้นเคย ความยืดหยุ่นช่วยให้สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ ในแง่มุมใหม่ จึงนับเป็นปัจจัยสนับสนุนให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ให้พัฒนาความคิดแตกต่างในทิศทางที่แตกต่างไม่ซ้ำซ้อน	ตอนที่ 4 ให้นักเรียนเขียนเรียงความที่มีคุณความดีด้านคุณธรรม จริยธรรมเพื่อแสดงถึงกระบวนการคิดโดยใช้วิธีการเขียนเรียงความที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเรื่อง
4. ความคล่องแคล่ว ความคิดริเริ่ม ความคิดยืดหยุ่น และความคิดละเอียดลออ (Elaboration) ความคิดในรายละเอียดเพื่อตกแต่งหรือขยายความคิดหลักให้ได้ความเหมาะสมสมบูรณ์ยิ่งขึ้น	ตอนที่ 5 ให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพที่กำหนดต่อไปนี้ตามแนวคิดของตนเอง เพื่อแสดงถึงกระบวนการคิดและให้ถูกต้องพร้อมตั้งชื่อเรื่องให้เหมาะสม

ลงชื่อ.....ผู้ทรงคุณวุฒิ

ตำแหน่ง.....

วันที่.....

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น เมื่ออนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ภาคผนวก ง

การวิเคราะห์การประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ ง.1 ผลการประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับ คุณภาพ
ด้านเนื้อหาสาระ			
1.ความสอดคล้องของเนื้อหากับจุดประสงค์การเรียนรู้	4.00	0.00	
2.ความถูกต้องของเนื้อหา	3.40	0.89	
3.ความต่อเนื่องของเนื้อหาที่ใช้ในแบบฝึกทักษะ	5.00	0.00	
4.ความเหมาะสมของเนื้อหาในแต่ละแบบฝึกทักษะ	3.40	0.89	
รวมเฉลี่ย	4.25	0.83	ดี
ด้านภาษา			
5.ภาษาที่ใช้เหมาะสมกับนักเรียน	4.00	0.00	
6.ภาษาที่ใช้มีความถูกต้องและเข้าใจง่าย	4.00	0.00	
รวมเฉลี่ย	4.00	0.00	ดี
ด้านรูปแบบ			
7.รูปแบบการนำเสนอถูกต้อง	4.00	0.00	
8.การลำดับหัวข้อเรื่องมีความถูกต้องและชัดเจน	4.40	0.50	
9.การเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก	5.00	0.00	
10.มีพัฒนารูปแบบที่น่าสนใจและทันสมัย	4.00	0.00	
รวมเฉลี่ย	4.35	0.46	ดี
ด้านความคิดสร้างสรรค์			
11.มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์	4.00	0.00	
12.มีแนวคิดจากจินตนาการของตนเองในรูปแบบใหม่ๆ	4.60	0.55	
13.นักเรียนได้ฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์ตามความคิดของตนเองอย่างอิสระ	4.60	0.55	
รวมเฉลี่ย	4.67	0.51	ดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

รายการประเมิน	\bar{X}	S.D.	ระดับคุณภาพ
ด้านการจัดกิจกรรมและการจัดการเรียนรู้			
14.มีการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึกคิดอย่างสร้างสรรค์	4.60	0.55	
15.มีการวัดผลจากการฝึกทักษะที่เหมาะสม	4.00	0.00	
16.มีความเหมาะสมของระยะเวลาที่ใช้ในการฝึก	4.00	0.00	
รวมเฉลี่ย	4.20	0.52	ดี
ด้านการพิมพ์และการจัดทำรูปเล่ม			
17.จัดรูปเล่มของแบบฝึกทักษะมีขนาดเหมาะสมและมีสีที่สวยงาม	4.00	0.00	
18.จัดพิมพ์ได้ถูกต้องตามหลักการสร้างแบบฝึกทักษะ	4.60	0.55	
19.ความเหมาะสมของภาพประกอบมีความน่าสนใจ	3.60	0.55	
20.การจัดเรียงเอกสารมีความถูกต้องชัดเจน	4.40	0.55	
รวมเฉลี่ย	4.15	0.52	
ด้านประโยชน์ต่อนักเรียน			
21.การใช้แบบฝึกทักษะช่วยให้บทเรียนมีความน่าสนใจขึ้น	4.60	0.55	
22.เนื้อหาในแบบฝึกทักษะสามารถนำไปใช้ได้จริง	4.20	0.45	
23.การใช้แบบฝึกทักษะนี้ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนต่อการเขียนเชิงสร้างสรรค์	3.80	0.45	
24.นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเองจากกระบวนการคิดเชิงสร้างสรรค์	4.00	0.00	
รวมเฉลี่ย	4.15	0.49	ดี
รวมคะแนนเฉลี่ย	4.26	0.70	ดี

จากตารางที่ ง.1 พบว่าในภาพรวมคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินคุณภาพของแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยอยู่ในระดับดี ($\bar{X} = 4.26$) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าทุกด้านมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับดี โดยด้านความคิดสร้างสรรค์มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด ($\bar{X} = 4.67$) รองลงมาได้แก่ด้านรูปแบบ ($\bar{X} = 4.35$) และด้านเนื้อหาสาระ ($\bar{X} = 4.25$) ตามลำดับ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ จ.1 แสดงผลการวิเคราะห์ค่า IOC ของแบบทดสอบทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์

ตอนที่	ข้อ ที่	ความคิดเห็นจากผู้ทรงคุณวุฒิ					รวม	IOC	แปลผล
		คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่			
		1	2	3	4	5			
ตอนที่ 1	1	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
	2	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
	3	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
	4	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
	5	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
ตอนที่ 2	6	1	1	1	1	0	4	0.80	นำไปใช้ได้
ตอนที่ 3	7	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
	8	1	1	1	0	1	4	0.80	นำไปใช้ได้
ตอนที่ 4	9	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้
ตอนที่ 5	10	1	1	1	1	1	5	1.00	นำไปใช้ได้

จากตารางที่ จ.2 พบว่าผลการคำนวณค่า IOC ของแบบทดสอบ 5 ตอน ทุกตอนมีค่า IOC มากกว่า 0.50 ซึ่งผ่านเกณฑ์ 0.50 ที่ตั้งไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ ฉ.1 แสดงค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย จำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบหลังเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทางการเขียนที่ทดลองกับนักเรียนรายบุคคลจำนวน 3 คน เพื่อหาประสิทธิภาพ

คนที่	แบบฝึกที่ 1	แบบฝึกที่ 2	แบบฝึกที่ 3	แบบฝึกที่ 4	แบบฝึกที่ 5	แบบฝึกที่ 6	แบบฝึกที่ 7	แบบฝึกที่ 8	คะแนนรวม	หลังเรียน
1	9.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	9.00	10.00	95.00	27.00
2	9.00	9.00	9.00	8.00	8.00	8.00	9.00	9.00	95.50	26.50
3	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.50	10.00	91.50	25.00
คะแนนรวม	26.00	25.00	25.00	24.00	24.00	24.00	26.50	29.00	282.00	78.50
คิดเป็นร้อยละ									83.13	87.23

จากตารางที่ ฉ.1 พบว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้จากการที่นักเรียนทำแบบทดสอบท้ายบทของแบบฝึกทักษะจำนวน 8 ชุด โดยค่า (E_1) จากคะแนนรวม 282.00 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 83.13 และค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก โดยค่า (E_2) จากคะแนนรวม 78.50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.23

ผลจากตารางที่ ฉ.1 แสดงว่าแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยประสิทธิภาพของ E_1/E_2 เท่ากับ 83.13/87.23 จากผลการทดลองเมื่อนำคะแนนมาคำนวณหาประสิทธิภาพ ถือว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ ๑.๒ แสดงค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย จำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบหลังเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทางการเขียนที่ทดลองกับนักเรียนรายกลุ่มเล็กจำนวน 9 คน เพื่อหาประสิทธิภาพ

คนที่	แบบฝึกที่ 1	แบบฝึกที่ 2	แบบฝึกที่ 3	แบบฝึกที่ 4	แบบฝึกที่ 5	แบบฝึกที่ 6	แบบฝึกที่ 7	แบบฝึกที่ 8	คะแนนรวม	หลังเรียน
1	8.00	8.00	9.00	8.00	8.50	9.00	7.00	9.00	66.50	27.00
2	8.00	9.00	9.00	8.00	9.00	9.50	9.00	10.00	71.50	29.00
3	9.25	9.00	9.00	10.00	10.00	10.00	8.00	10.00	75.25	28.00
4	8.00	8.00	9.00	10.00	10.00	10.00	9.00	10.00	74.00	27.00
5	7.00	6.00	8.00	9.00	9.00	10.00	8.00	10.00	67.00	26.50
6	9.00	8.00	9.00	10.00	10.00	10.00	10.00	10.00	76.00	28.00
7	8.00	8.00	8.00	9.00	8.25	8.00	7.50	9.50	66.25	25.00
8	8.00	7.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.25	63.25	25.00
9	10.00	7.00	8.00	10.00	10.00	9.00	9.00	10.00	73.00	26.00
คะแนนรวม	75.25	70.00	77.00	82.00	82.75	83.50	75.50	86.75	632.75	241.50
คิดเป็นร้อยละ									87.88	89.43

จากตารางที่ ๑.๒ พบว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบท้ายบทของแบบฝึกทักษะ จำนวน 8 ชุด (E_1) จากคะแนนรวม 632.75 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.88 และค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก (E_2) จากคะแนนรวม 241.50 คิดเป็นร้อยละ 89.43

ผลจากตารางที่ ๑.๒ แสดงว่า แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 87.88/89.43 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ตารางที่ ๓.3 แสดงค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและแบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรควิชาภาษาไทย จำนวน 8 ชุด และแบบทดสอบหลังเรียนหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรคทางการเขียนที่ทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้องเรียนที่ 1 จำนวน 20 คน เพื่อหาประสิทธิภาพ

คนที่	แบบฝึก ที่ 1	แบบ ฝึกที่ 2	แบบ ฝึกที่ 3	แบบ ฝึกที่ 4	แบบ ฝึกที่ 5	แบบ ฝึกที่ 6	แบบ ฝึกที่ 7	แบบ ฝึกที่ 8	คะแนน รวม	หลัง เรียน
1	10.00	10.00	10.00	10.00	9.00	9.00	9.00	10.00	77.00	28.00
2	9.00	8.00	9.00	9.00	9.00	9.50	9.00	10.00	72.50	27.00
3	9.25	9.00	9.00	10.00	10.00	10.00	9.00	10.00	76.25	27.00
4	9.00	8.00	9.00	9.00	9.00	10.00	9.00	10.00	73.00	28.00
5	8.50	8.00	8.00	9.00	9.00	10.00	9.00	10.00	71.50	25.50
6	9.00	9.00	9.00	9.00	10.00	10.00	10.00	10.00	76.00	26.25
7	8.00	8.00	8.00	9.00	8.25	8.00	7.50	9.50	66.25	27.25
8	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	9.00	8.25	65.25	24.25
9	8.00	8.00	8.00	9.00	10.00	9.00	9.00	10.00	71.00	26.00
10	9.00	9.00	9.00	9.00	10.00	10.00	9.00	9.00	74.00	25.50
11	9.00	8.00	8.00	9.00	9.00	9.00	10.00	9.00	71.00	26.00
12	9.00	8.00	9.00	8.00	9.00	9.00	10.00	10.00	72.00	25.50
13	8.00	7.00	8.00	8.50	9.00	8.00	9.00	10.00	67.50	26.00
14	8.50	7.00	7.00	7.00	8.00	8.00	8.00	8.00	61.50	24.50
15	7.00	6.50	7.00	8.00	8.50	7.00	9.00	9.00	62.00	26.25
16	8.50	7.50	9.50	8.00	9.50	10.00	10.00	10.00	73.00	23.25
17	7.00	7.00	7.00	7.00	8.00	7.00	8.00	8.00	59.00	25.50
18	7.00	7.00	7.00	8.00	8.00	7.00	8.00	8.00	60.00	24.50
19	7.00	7.00	7.00	8.00	8.00	8.00	8.00	8.00	61.00	25.00
20	6.50	7.00	8.00	9.00	8.50	8.00	9.00	9.25	65.25	29.00
คะแนน รวม	165.25	157.00	164.50	171.50	177.75	174.50	178.50	186.00	1,375.00	520.25
	คิดเป็นร้อยละ								85.94	86.70

จากตารางที่ ๓.3 พบว่า ค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบท้ายบทของแบบฝึกทักษะ จำนวน 8 ชุด (E_1) จากคะแนนรวม 1,375.00 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 85.94 และค่าเฉลี่ยที่ได้จากแบบทดสอบหลังการใช้แบบฝึก (E_2) จากคะแนนเต็ม 520.25 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.70

ผลจากตารางที่ ๓.3 แสดงว่า แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรควิชาภาษาไทยมีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 85.94/86.70 ซึ่งถือว่ามีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่าจะกรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ ข.1 แสดงค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของการทดลองกับนักเรียนรายบุคคล จำนวน 3 คน

คนที่	คะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์	
	ก่อนการใช้แบบฝึก	หลังการใช้แบบฝึก
1	23.50	27.00
2	22.50	26.50
3	21.00	25.00
รวมคะแนน	67.00	78.50
คิดเป็นร้อยละ	83.13	87.23
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.04	1.25

ตารางที่ ข.2 แสดงค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของการทดลองกับนักเรียนรายกลุ่มเล็ก จำนวน 9 คน

คนที่	คะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์	
	ก่อนการใช้แบบฝึก	หลังการใช้แบบฝึก
1	20.5	27
2	23.5	29
3	21.5	28
4	22.5	27
5	22.0	26.5
6	23.5	28
7	20.0	25
8	21.0	25
9	22.5	26
รวมคะแนน	197.00	241.50
คิดเป็นร้อยละ	87.88	89.43
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.24	1.37

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้าไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตารางที่ ข.3 แสดงค่าคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนและหลังการใช้แบบฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์วิชาภาษาไทยของการทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่างห้องเรียนที่ 5/8 จำนวน 21 คน

คนที่	คะแนนความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์	
	ก่อนการใช้แบบฝึก	หลังการใช้แบบฝึก
1	18.00	27.00
2	16.00	25.00
3	15.00	26.00
4	15.50	26.50
5	16.00	25.00
6	17.00	24.50
7	15.00	22.50
8	14.00	24.50
9	13.00	28.00
10	16.00	23.25
11	14.00	24.25
12	13.00	25.00
13	14.00	26.00
14	12.00	26.00
15	18.00	25.00
16	15.00	27.00
17	13.00	25.00
18	12.50	26.00
19	17.00	27.50
20	15.00	25.50
21	16.00	27.00
คะแนนรวม	315.00	536.50
คะแนนเฉลี่ย	15.00	25.55
ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	1.74	1.38
t	21.744	

จากตารางที่ ข.3 พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนวังไกลกังวล มีคะแนนทดสอบความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ก่อนเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 15.00 และเมื่อมีการฝึกทักษะทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์ทำให้มีคะแนนทดสอบหลังเรียนเฉลี่ยเท่ากับ 25.55 เมื่อทำการเปรียบเทียบพบว่านักเรียนมีความสามารถทางการเขียนเชิงสร้างสรรค์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เอกสารนี้เผยแพร่เพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ตัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล

นางสาวอรกัญญา พูลสุข

วันเดือนปีเกิด

27 ธันวาคม 2528

สถานที่เกิด

จังหวัดนครศรีธรรมราช

สถานที่อยู่ปัจจุบัน

บ้านเลขที่ 645/141 หมู่ที่ 5 หมู่บ้านพิบูลย์ ซอยโพธิ์แก้ว
ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10230

ประวัติการทำงาน

เลขานุการผู้จัดการฝ่าย Logistics and Supply Chain
บริษัท ปตท. เคมิคอล จำกัด (มหาชน)
เลขที่ 555/1 ศูนย์เอนเนอร์ยีคอมเพล็กซ์ อาคารเอ ชั้น 14-18
ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงจตุจักร เขตจตุจักร
กรุงเทพมหานคร 10900

ประวัติการศึกษา

ครูผู้สอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาไทย ช่วงชั้นที่ 4
โรงเรียนวังไกลกังวล (ฝ่ายมัธยมศึกษา) ตำบลหัวหิน
อำเภอหัวหิน จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ 77120

ปีการศึกษา 2552 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาภาษาไทย สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
การท่องเที่ยวและการโรงแรมคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ปีการศึกษา 2553 สำเร็จการศึกษาศิลปศาสตรบัณฑิต
ภาควิชาภาษาตะวันตก สาขาวิชาภาษาอังกฤษคณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร

ปีการศึกษา 2558 สำเร็จการศึกษา
ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาครุศาสตร์
ครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า
ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหา และต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้